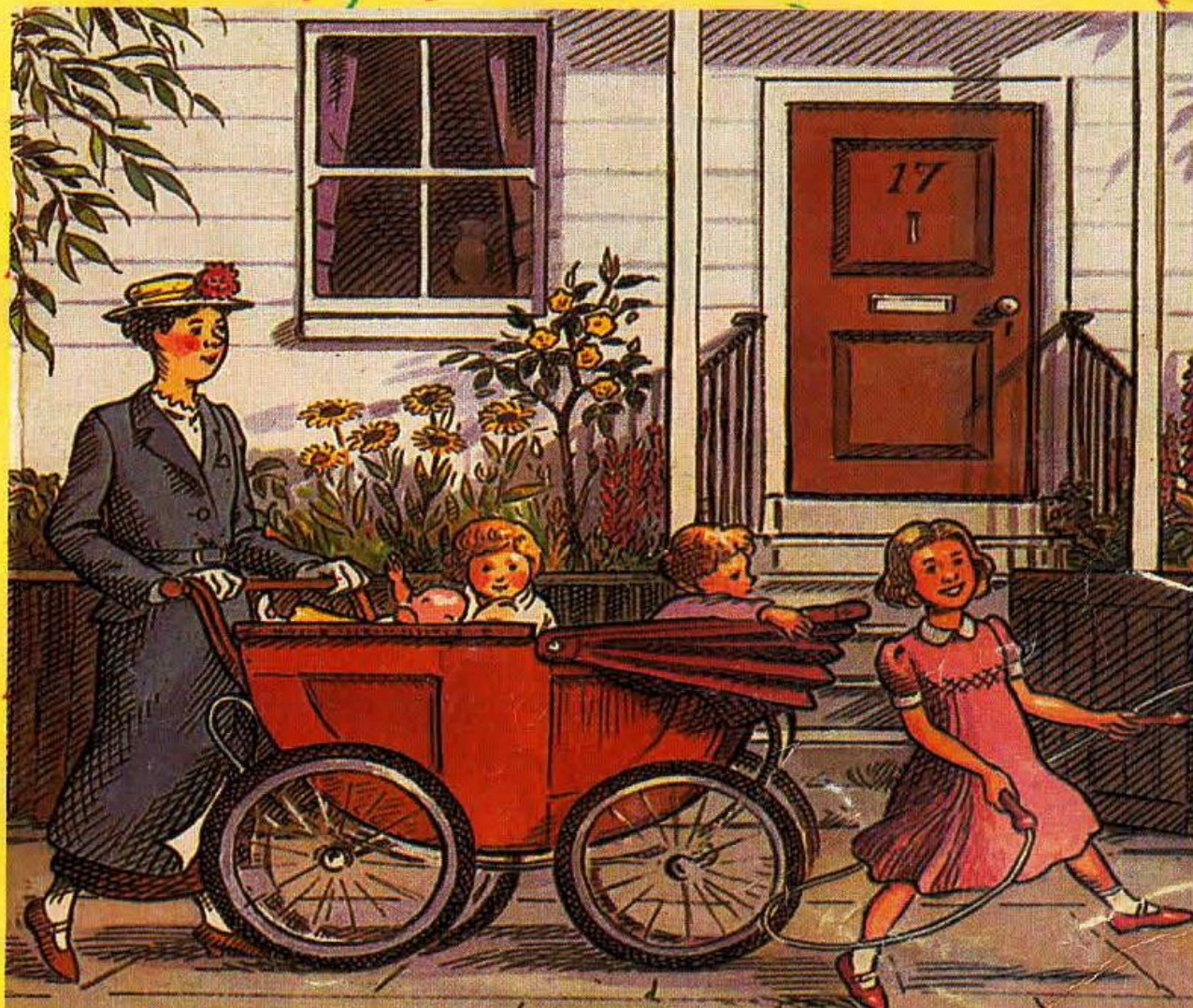

ВЕЧНИТЕ ДЕТСКИ РОМАНИ

Мери Попинз отваря вратата

ПАМЕЛА ТРАВЪРЪ

ПАН

**ПАМЕЛА ТРАВЪРЗ
МЕРИ ПОПИНЗ ОТВАРЯ
ВРАТАТА**

Превод: Елена Коцева

chitanka.info

Мери Попинз се завръща при децата на семейство Банкс, за да ги поведе към нови вълшебни приключения. Заедно летят на Захарни кончета, спускат се сред обитателите на морското дъно, танцуват любимите си герои от приказките...

Посвещава се на Камилус

ПЪРВА ГЛАВА

ПЕТИ НОЕМВРИ

Беше една от онези мрачни и студени утрини, които напомнят, че зимата идва. На улица „Черешова“ цареше тишина и спокойствие. Мъглата беше надвиснала над парка като сянка. Всички къщи, обвити от сивата мъгла, изглеждаха абсолютно еднакви. Ветропоказателят с форма на телескоп върху къщата на адмирал Бум беше изчезнал.

Млекарят едва успяваше да вижда пътя.

— Мляко-о-о! — викаше той пред вратата на Адмирала. Гласът му звучеше толкова странно и празно, че самият той се уплаши.

— Ще взема да се прибера вкъщи докато се вдигне мъглата — каза си. — Ей! Гледай къде ходиш — продължи той, когато някаква фигура неочаквано се очерта в мъглата и се блъсна в рамото му.

— Бам-бам-бам-барам-бам — каза някой с тих, приглушен глас.

— О, ти ли си? — въздъхна с облекчение Млекарят.

— Бам! — каза Коминочистача отново. Той държеше четките пред лицето си, за да скрие мустаците си от дъжда.

— Много рано си излязъл днес — подметна Млекарят.

Коминочистачът посочи с черния си пръст къщата на мис Ларк.

— Трябваше да оправя комина преди закуската на кучетата. Защото може да се закашлят от саждите — поясни той.

Млекарят язвително се изсмя. Всъщност така постъпваше всеки, когато се споменаваха кучетата на мис Ларк.

Мъглата продължаваше да изпълва въздуха. На улицата не се чуваше никакъв шум.

— Уф! — каза Млекарят, потрепервайки. — Това спокойствие ме плаши!

И щом каза това, улицата се събуди. От една от къщите се чу внезапен рев, последван от тропот с крака.

— Това е номер седемнадесет! — каза Коминочистача. — Извинявай, стари приятелю, но мисля, че там имат нужда от мен.

Внимателно опипвайки пътя, той стигна до портата и тръгна нагоре по градинската алея...

А в къщата мистър Банкс маршируваше нагоре-надолу, ритайки мебелите във вестибюла.

— Не издържам повече! — крещеше той и бурно ръкомахаше.

— Непрекъснато повтаряш едно и също — проплака мисис Банкс. — Но не ми казваш какво се е случило — погледна го загрижено тя.

— Всичко се е случило! — изрева мистър Банкс. — Погледни това! — той протегна към нея десния си крак. — И това! — продължи той, като протегна левия.

Мисис Банкс внимателно се взираше в краката му. Тя беше леко късогледа, пък и във вестибюла беше мрачно.

— Аз, ъ-ъ-м, не виждам нищо нередно — започна тя плахо.

— Естествено, че не виждаш! — каза той саркастично. — Това е само въображението ми, разбира се, което ме кара да мисля, че Робъртсън Ай ми е дал една черна обувка и една кафява! — и той отново показва краката си.

— О!... — каза мисис Банкс бързо, защото сега тя ясно разбира какъв беше проблемът.

— Можеш да си казваш „О!...“ колкото искаш. Същото ще каже и Робъртсън Ай, като го уволня довечера.

— Той не е виновен, татко! — провикна се Джейн от стълбите. — Просто не е забелязал, всичко е заради мъглата. Освен това той е болен.

— Но е достатъчно здрав, за да направи живота ми непоносим! — каза мистър Банкс сърдито.

— Той има нужда от почивка, татко! — припомни му Майкъл, бързайки надолу по стълбите след Джейн.

— И ще си я получи — обеща мистър Банкс, като грабна чантата си. — Само като си помисля за нещата, които можех да направя, ако не се бях оженил! Да живея сам в някаква пещера, например. Или пък, можех да обиколя света...

— А какво щяхме да правим ние тогава? — попита Майкъл.

— Вие щяхте да се грижите сами за себе си. Заслужавате си го! Къде ми е палтото?

— Облякъл си го, Джордж — каза мисис Банкс смирено.

— Да! — отговори той. — И има само едно копче! Но на мен и толкова ми стига! За вас аз съм само човекът, който плаща сметките... Няма да се прибера за вечеря!

Децата издадоха стон на протест.

— Но днес е денят на Гай Фоукс^[1] — опитваше се да го придума мисис Банкс. — А ти си толкова добър в паленето на фойерверки.

— Никакви фойерверки за мен! — изрева мистър Банкс. — Нищо, освен грижи от сутрин до вечер! — той свали ръката на мисис Банкс от рамото си и излетя от къщата.

— Да се ръкуваме, сър! — каза Коминочистача с приятелски глас, когато мистър Банкс се блъсна в него. — Нали знаете, че да се ръкуваш с коминочистач носи щастие.

— Махай се, махай се от тук! — отвърна му мистър Банкс вбесено. — Днес имам лош ден!

Коминочистачът се загледа за момент след него. Сетне се усмихна и звънна на вратата...

— Той не го каза сериозно, нали мамо? Ще се върне за фойерверките! — Джейн и Майкъл се втурнаха към мисис Банкс и я задърпаха за полата.

— О, не мога да обещаю нищо, деца! — въздъхна тя, докато гледаше лицето си в огледалото в коридора.

— Да, започнала съм да отслабвам — рече си тя. — Едната от трапчинките ми е изчезнала, а скоро ще изгубя и другата. Скоро никой няма да иска да ме погледне. И за всичко това е виновна Тя!

Като каза Тя, мисис Банкс имаше предвид Мери Попинз, която по-рано беше гледачка на децата. Докато Мери Попинз беше в къщата, всичко вървеше гладко. Но от деня, в който тя ги напусна — толкова внезапно и без предупреждение — нещата в семейството им вървяха от лошо към по-лошо.

„Ето ме и мен — мислеше си мисис Банкс печално, — с пет диви деца и няма ни един човек да ми помогне. Дадох обява, питах приятелките си — нищо не се получи. Пък и Джордж става все по-сприхав и по-сприхав. На Анабел й никнат зъбки, Джейн и Майкъл са толкова непослушни, да не говорим за тези данъци...“

Тя се погледна в огледалото и една сълза се стече точно там, където едно време имаше трапчинка.

— Така не става — си каза тя и изведнъж взе решение. — Ще трябва да извикам мис Андрю!

Като чува това, и четирите деца се разреваха. Анабел, която беше в детската стая, също писна. Защото мис Андрю някога е била гувернантка на баща им и те знаеха колко е страшна.

— Няма да й проговоря! — крещеше Джейн, обзета от ярост.

— Ще се изплюя на обувките ѝ, ако дойде! — заплаши Майкъл.

— Не, не, не! — виеха Джон и Барбара отчаяно.

Мисис Банкс запуши ушите си с ръце.

— Деца, имайте милост! — проплака тя с последни сили.

— Ако обичате, госпожо — каза Елън, домашната прислужница, като докосна рамото на мисис Банкс. — Дошъл е Коминочистача да почисти комина на всекидневната. Но ви предупреждавам, госпожо, че днес е свободният ми ден! Няма да мога да чистя след него. Така че, това е положението! — и тя шумно си издуха носа.

— Извинете ме! — каза Коминочистача бодро и домъкна в стаята чантите и четките си.

— Кой е това? — се чу гласът на мисис Брил, а и тя самата се зададе от кухнята. — Коминочистачът ли е? Тъкмо когато ще пека сладки? О, не! Съжалявам, че трябва да ви го кажа, госпожо, но ако този разбойник влезе в комина, аз веднага ще си изляза през вратата.

Мисис Банкс се огледа с безпокойство.

— Не съм го молила да идва! — заяви тя. — Дори не зная дали коминът има нужда от почистване!

— Един комин винаги има нужда да му се тегли някоя и друга четка — Коминочистача спокойно влезе във всекидневната и започна да разстила платнището си.

Мисис Банкс погледна нервно към мисис Брил.

— Може би Робъртсън Ай би могъл да помогне... — започна тя.

— Робъртсън Ай е заспал в кухненския килер, завит с най-хубавия ви дантелен шал. И нищо не би могло да го събуди — каза мисис Брил. — Освен, може би, звука на последната тръба, възвестяваща края на света! Затова, ако обичате, оставете ме да си събера багажа.

— О, пусни ме да си вървя, чернилка такава! — отново се провикна тя, защото Коминочистача я беше хванал за ръката и я разтърси със силно ръкостискане. Несмела усмивка се разля по лицето ѝ.

— Добре де, само този път! — каза тя по-миролюбиво и слезе по стълбите към кухнята.

Коминочистачът се обърна с усмивка към Елън.

— Не ме докосвай, черен разбойнико! — изпищя тя с ужасен глас. Но той хвана ръката ѝ, стисна я здраво, и тя също се примири. — Добре де, но внимавай да не изцапаш килима! — предупреди го тя и побърза да се върне към къщната си работа.

— Да се ръкуваме! — каза Коминочистача, обръщайки се към децата. — Това със сигурност ще ви донесе късмет! — той остави по една черна следа на дланите им и те внезапно се почувстваха по-добре.

Сетне той протегна ръката си към мисис Банкс. Като стисна топлите му черни пръсти, тя усети как куражът ѝ се възвръща.

— Трябва да направим най-доброто в случая, скъпи мои — каза тя. — Ще дам обява за друга детегледачка. Може и да излезе нещо по-добро.

Джейн и Майкъл въздъхнаха с облекчение. Поне нямаше да се обажда на мис Андрю.

— А какво правиш, когато ти самият имаш нужда от късмет? — попита Джейн Коминочистача, като го последва в дневната.

— О, просто се ръкувам сам със себе си — отговори той, пъхайки четката си в комина.

През целия ден децата го гледаха как работи и спореха кой да му подава четките. От време на време влизаше мисис Банкс да се оплаче от шума и да каже на Коминочистача да побърза.

И през целия ден през прозорците се виждаше как мъглата пълзи по улицата. Всички звуци бяха някак глухи. Птиците ги нямаше. Освен стария линеещ скореп, който надничаше през цепнатините на щорите, сякаш търсеше някого.

Най-накрая Коминочистача изпълзя от комина и се усмихна на сръчната си работа.

— Толкова мило от твоя страна! — каза мисис Банкс бързо. — А сега, сигурна съм, че искаш да си събереш багажа и да се прибиращ...

— Аз не бързам — възрази Коминочистача. — У нас чаят се пие към шест часа, така че мога да си запълня един час някъде...

— Но не можеш да си го запълваш тук! — мисис Банкс настръхна. — Трябва да подреда тази стая преди съпругът ми да се е прибрал!

— Ще ви кажа нещо... — отвърна спокойно Коминочистача. — Ако имате под ръка една-две ракети, мога да заведа децата в парка и да им покажа малко фойерверки. Така вие ще си починете, а пък и за мен ще е удоволствие. Винаги съм харесвал ракетите, още като момче, а даже и по-рано!

Децата извикаха от радост. Майкъл изтича към прозореца и вдигна щората.

— О, вижте какво е станало! — се провикна той.

И наистина, на улица Черешова бе настъпила промяна. Студената сива мъгла се беше вдигнала. Топла, мека светлина огряваше къщите. Далече на запад блестеше залезът: розов, чист и ярък.

— Да не забравите палтата си! — викна мисис Банкс в последния момент, когато децата изчезваха. После отиде до шкафа под стълбището и извади от там един внушителен пакет. — Заповядайте! — подаде го тя на Коминочистача, задъхвайки се. — И, моля ви, внимавайте с искрите!

— С искрите? — възкликна Коминочистача. — О, те са моето хоби — на първо място те, а след тях са саждите!

Децата подскачаха около него като кученца, слизайки надолу по градинската алея. Мисис Банкс седна да си почине за минута-две на един от покритите с платнени калъфи фотьойли. Скорецът се загледа в нея за известно време, след това поклати глава разочаровано и отлетя...

Денят вече угасваше, когато децата и Коминочистача пресякоха пътя. До оградата на парка те видяха Бърт Кибритопродавача, който беше оставил подноса си с кибритите, беше запалил една свещ и започнал да рисува картини по паважа. Той кимна весело на децата, които бързаха към вратата на парка.

— Всичко, което ни трябва сега — развълнувано каза Коминочистача, — е една малка полянка...

— Която няма да намерите! — каза някой зад гърба им. — След пет и половина паркът е затворен.

От сянката на дърветата излезе Пазачът на парка, който изглеждаше доста враждебно настроен.

— Но днес е Пети ноември — денят на Гай Фоукс! — бързо отговориха децата.

— Заповедите са си заповеди! — отвърна Пазача с непререкаем тон. — За мен всички дни са еднакви.

— Добре де, но къде тогава можем да пускаме фойерверки? — се поинтересува Майкъл.

В очите на Пазача просветна завист.

— Имате фойерверки, така ли? — каза той алчно. — Е, защо не казахте това веднага! — и като издърпа пакета от ръцете на Коминочистача, започна да развързва връвчицата. — Кибрит — това е единственото нещо, което ни трябва сега! — продължи той, задъхвайки се от възхищение.

— Ето — каза Кибритопродавача кротко. Той бе последвал децата в парка и стоеше между тях със запалената си свещ.

Пазачът отвори една връзка с бомбички.

— Те са наши, нали знаете! — му напомни Майкъл.

— Ах, нека ви помогна, моля ви! — каза Пазача. — Откога не съм се веселил в деня на Гай Фоукс — не съм го правил от момче!

И без да изчака разрешение, той запали бомбичките от свещта на Кибритопродавача. От там се изсипаха съскащи потоци огън и гръм: па-па-па... Пазача бързо сграбчи една розетка и я набучи на един клон. Огнените кръгове се завъртяха и заблестяха във въздуха. Той така се въодушеви, че вече нищо не можеше да го спре — продължаваше да пали фойерверк след фойерверк, сякаш беше полудял.

Огнени букети летяха към небето, златен дъжд се сипеше надолу в тъмнината. Мигновено пламваха ярки огнени шапчици, а над клоните на дърветата се рееха блестящи балони. Огнени змийчета се виеха в сенките им. Децата подскачаха, пищяха и крещяха. Пазачът бягаше натам-насам между тях като голямо обезумяло куче. И само Кибритопродавача остана спокоен сред този невъобразим шум и бляскави светлини. Пламъкът на свещта му нито веднъж не трепна, докато те палеха фойерверките от нея.

— А сега! — изрева Пазача, пресипнал от крясъци. — Сега започваме с ракетите!

Всички други огньовете бяха свършили. Нищо друго не бе останало от внушителния пакет, освен дългите черни пръчици.

— Не, недей! — каза Коминочистача, когато Пазача посегна към тях. — Делът си е дял. Ето, така е по-честно! — и той подаде на Пазача една от ракетите, а останалите запази за себе си и децата.

— Дайте път, дайте път! — каза Пазача важно, като запали фитила от пламъка на свещта и забодя пръчицата в една дупка в земята.

Съскайки, една ракета излетя нагоре, оставяйки след себе си тънка, набраздена златна нишка. И тогава — „Хо-о-оп!“ — гръмна. Вихър от червени и сини звезди избухна и заваля като дъжд върху парка.

— О-о-о! — извикаха децата.

— О-о-о! — извика Коминочистача. Защото това е единствената дума, която някой може да изрече, когато започнат да гърмят ракетите.

Дойде ред и на Коминочистача. Пламъкът на свещта се отразяваше от черното му лице, докато той палеше фитила на своята ракета. Последва ново „Хо-о-оп!“, нов трясък, и бели и зелени звезди се разсипаха по небето, като ребрата на някакъв гигантски чадър. Отново всички извикаха „О-о-о!“ и ахнаха от истинска радост.

— Сега е наш ред! — писнаха Джейн и Майкъл. Пръстите им трепереха, докато палеха фитила. Децата натиснаха пръчицата надолу в меката земя и отстъпиха назад да гледат. Златното огънче се покатери по пръчицата. „И-и-е-у-у!“ — полетя нагоре ракетата, пеейки, чак до най-горната част на небето.

Джейн и Майкъл затаиха дъх в очакване да гръмне.

Най-накрая, много далече и съвсем тихо, те чуха как нещо изпука. „А сега звездите“ — си помислиха те. Но — уви — нищо не се случи.

— О-о-о! — казаха всички отново, но този път не от радост, а от разочарование. Защото никакви звезди не се изсипаха от третата ракета. Нямаше нищо, освен тъмнината и едно празно небе.

— Ама че са капризни тези ракети! — каза Коминочистача. — Има някои, които просто не избухват! Е, хайде, хайде. Всички вкъщи. Няма смисъл да гледаме повече — нищо няма да падне!

— Затваряме! Всички да излязат от парка! — важно извика Пазача.

Но Джейн и Майкъл не обръщаха внимание. Стояха там, хванати ръка за ръка, и гледаха нагоре. Те все още се надяваха. Изведнъж видяха нещо, което никой друг не бе забелязал. Горе в небето висеше една искрица, леко поклащайки се в тъмнината. Какво би могло да бъде това? Не можеше да е ракетата, защото тя трябваше да е изгоряла отдавна. И със сигурност не беше звезда, защото — мислеха си те — малката искрица се движеше!

— Може би това е особен вид ракета, която има само една звезда — каза Майкъл.

— Може би — тихо отговори Джейн, без да откъсва очи от мъничката светлинка.

Децата стояха заедно и сезираха нагоре. Въпреки че беше само една искрица, те щяха да я гледат, докато изчезне. Но, колкото и да е странно, тя не изчезваше. Всъщност, тя даже ставаше по-голяма.

— Хайде да тръгваме! — подкани ги Коминочистача.

— Затваряме! — отново се провикна Пазача.

Но те все още чакаха. Звездата ставаше все по-голяма и по-ярка. Изведнъж Джейн затаи дъх. Майкъл също ахна. О, дали беше възможно това? Можеше ли това да бъде истина? — безмълвно се питаха те.

Звездата слизаше надолу и ставаше все по-дълга и по-широка. И колкото повече се приближаваше, толкова по-странна, но и по-позната ставаше формата ѝ. В самия център на тази мъждукаща светлина се очерта една странна фигура — фигура с черна сламена шапка и синьо палто със сребърни копчета, която носеше в едната си ръка нещо приличащо на пътна чанта, а в другата — о, дали беше истина? — чадър с дръжка като папагалска глава.

Кибритопродавача, който беше зад тях, извика от учудване и хукна да бяга към вратата на парка.

Странната фигура приближаваше върховете на оголените дървета. Краката ѝ докоснаха най-високите клонки на един дъб и тя грациозно заслиза надолу по клоните. Задържа се за момент на най-ниския клон, умело балансирайки.

Джейн и Майкъл се затичаха натам и не можеха да сдържат щастливите си викове:

— Мери Попинз! Мери Попинз! Мери Попинз! — с весел смях и сълзи те се хвърлиха в обятията ѝ.

— Ти се в-върна н-най-н-накрая! — заекваше Майкъл възбудено и я сграбчи за изрядно лъснатата обувка. Беше топла и малка, съвсем истинска, и миришеше на черна боя за обувки.

— Знаехме, че ще се върнеш. Вярвахме ти! — Джейн сграбчи другия крак на Мери Попинз и увисна, вкопчена в памучния ѝ чорап.

Устата на Мери Попинз се изкриви в нещо като усмивка. После погледна децата сърдито:

— Бих ви била благодарна, ако оставите обувките ми на мира! — отсече тя. — Да не съм ви клон на дърво, че да висите на мен.

Тя измъкна обувките си от ръцете им и скочи от дървото. А Джон и Барбара, мяукайки като котенца, запълзяха през тревата към нея.

— Хиени! — извика тя, като разтвори пръстчетата, които се бяха вкопчили в нея. — И какво, ако мога да попитам, правите през нощта в парка, и защо приличате на негри?

Те бързо извадиха носни кърпички и започнаха да си търкат бузките.

— Вината е моя, мис Попинз — извини се Коминочистача, — днес почиствах комина на дневната стая.

— Внимавай някой да не те очисти тебе, ако продължаваш така! — отвърна тя.

— Но-но! Хъм-ъм! А-а-ам! Ъ-ъ-ъм! — препречи им пътя Пазача, онемял от изненада.

— Махнете се от пътя ми, моля! — каза Мери Попинз и високомерно го отблъсна, като същевременно побутваше децата пред себе си.

— Това е за втори път! — въздъхна той, защото гласът му изведнъж се възвърна. — Първият път беше с хвърчило, а сега... Не

може да вършите такива неща, ви казвам! Това е противозаконно. И, освен това, е и противоестествено.

Той направи възмутен жест с ръката си, но Мери Попинз пхна в нея едно малко картонче.

— Какво е това? — попита той, като го разглеждаше учудено.

— Билетът ми за връщане — миролюбиво отвърна тя.

Джейн и Майкъл се спогледаха и си кимнаха разбиращо.

— Билет ли, какъв билет? Има билети за автобусите, а също и за влаковете. Но ти дойде тук от... и аз не знам къде. Откъде всъщност дойде? Как отиде там? Ето, това искам да знам аз!

— Който знае много, бързо остарява! — каза Мери Попинз припряно. Тя изблъска Пазачът настрана и го остави да си разглежда малкия зелен билет.

Децата подскачаха и танцуваха около Мери Попинз, докато стигнаха вратата на парка.

— Вървете спокойно, моля — ги смъмри тя. — Не сте в училище за скачачи! И кой от вас, бих искала да знам, си игра със запалена свещ?

— Аз я запалих, Мери — каза Кибритопродавача с готовност. — Аз исках да ти напиша... — той разпери ръце. И всички видяха, че на паважа имаше не съвсем довършен надпис:

ДОБРЕ ДОШЛА

Мери Попинз се усмихна на разноцветните букви:

— Това е едно чудесно посрещане, Бърт — каза тя меко.

Кибритопродавача грабна ръката ѝ и я попита развълнувано:

— Нали ще те видя в четвъртък, Мери?

Тя кимна.

— До четвъртък, Бърт — каза му тя и хвърли смразяващ поглед към децата. — Хайде, без разтакаване, ако обичате! — изкомандва Мери Попинз и ги поведе през улицата към номер седемнадесет.

Горе в детската Анабел се късаше от рев. Мисис Банкс обикаляше нервно хола, изричайки изпепеляващи ругатни. Когато децата отвориха входната врата и тя зърна Мери Попинз, едва не припадна на стълбите.

— Възможно ли е това... наистина ли това си ти, Мери Попинз? — не можеше да си поеме дъх мисис Банкс.

— Възможно е, госпожо — каза Мери Попинз спокойно.

— Но... откъде се появи? — извика мисис Банкс.

— Тя се появи точно от... — Майкъл тъкмо щеше да обясни, когато усети върху себе си погледа на Мери Попинз. Той знаеше много добре какво означава този поглед. И затова започна да заеква, а сетне млъкна.

— Идвам от парка, госпожо — отвърна Мери Попинз с вид на мъченица.

— Слава Богу! — каза мисис Банкс от все сърце. После тя си припомни всичко, което се случи, след като Мери Попинз ги напусна. „Не трябва да изглеждам прекалено доволна — помисли си тя, — защото Мери Попинз ще стане по-високомерна от всякога!“

— Ти ме напусна без предупреждение, Мери Попинз — каза тя с достойнство. — Мисля, че трябва да знам кога идваш и кога напускаш.

— Никой не знае, госпожо — каза Мери Попинз, докато невъзмутимо откопчаваше ръкавиците си.

— И ти ли, Мери Попинз? — попита мисис Банкс със замислен глас.

— О, тя знае — отвърна Майкъл убедено.

Мери Попинз го изгледа сърдито.

— Е, добре, както и да е, вече си тук! — възкликна мисис Банкс. Тя се чувстваше изключително облекчена. Защото сега вече нямаше нужда нито да дава обяви, нито да се обажда на мис Андрю.

— Да, госпожо. Извинете ме — каза Мери Попинз.

И тя кокетно мина зад мисис Банкс и постави пътната си чанта на перилата. Чантата се плъзна бързо по тях с тихо свистене и скокна право в детската стая. След това Мери Попинз подхвърли лекичко чадъра си. Той разпъна черните си копринени крила като птица и излетя след чантата с папагалско цвъртене.

Децата ахнаха от учудване и се обърнаха да видят дали майка им е забелязала какво става.

Но майка им не мислеше за нищо друго, освен да се обади по телефона.

— Коминът във всекидневната е почистен. Ще имаме агнешки котлети с грах за вечеря. И, най-важното, Мери Попинз се завърна! — крещеше тя, задъхвайки се.

— Не мога да повярвам! — прещеше гласът на мистър Банкс по телефона. — Ще дойда, за да го видя с очите си!

Мисис Банкс се усмихваше щастливо, когато сложи слушалката...

Мери Попинз се качи по стълбите направо в детската стая и децата се втурнаха след нея. Там до камината стоеше пътната ѝ чанта. Чадърът стърчеше на обичайното си място в ъгъла. Изглеждаха грижливо поставени, сякаш са си били там години наред.

В креватчето си Анабел, с посиняло от рев лице, се опитваше да се върже на фльонга. Изведнъж тя видя Мери Попинз, втренчи се учудено в нея и ѝ се усмихна с беззъба усмивка. Сетне се направи на невинно ангелче и започна да свири по пръстите на краката си като на пиано.

— Хм! — каза Мери Попинз строго и сложи сламената си шапка в картонената ѝ кутия. Свали палтото си и го закачи на закачалката зад вратата. Погледна се в огледалото на детската стая, после отвори пътната си чанта.

В нея нямаше абсолютно нищо, освен един шивашки метър, свит на руло.

— Мери Попинз, за какво ти е това? — попита Джейн.

— За да ви премеря — отвърна тя бързо. — Искам да видя какви сте станали.

— Няма нужда — уверено я информира Майкъл. — Всички сме пораснали с по два инча. Татко ни премери.

— Изправи се, моля те! — каза тя студено, без да обръща внимание на забележката му. Премери го от главата до петите и шумно изсумтя.

— Трябваше да се сетя! — намуси се тя. — Станал си от лош по-лош.

Майкъл се облещи.

— Но метрите не мерят в думи, те показват само сантиметрите — сопна се той.

— Виж ти, и откога е така? — каза тя надменно и му тикна метъра под носа. На лентата беше изписано с големи сини букви:

ОТ ЛОШ ПО-ЛОШ

— О-о-о! — прошепна той ужасено.

— Вдигни си главата, моля! — каза Мери Попинз като доближи Джейн с разпънатия метър.

— Джейн е станала Своенравно, Мързеливо, Егоистично дете — прочете тя.

Сълзи бликнаха от очите на Джейн.

— О-о-о! Не съм, Мери Попинз — проплака тя. Наистина, колкото и да е странно, Джейн си спомняше само моментите, когато е била добра.

Мери Попинз обви с метъра и близнаците.

Свадливи

Беше тяхната мярка.

Капризна и Глезена

Пишеше за Анабел.

— Знаех си го! — пъшкаташе Мери Попинз. — Чакате само да ми видите гърба, за да го обърнете на зоологическа градина!

Тя уви с метъра собствената си талия и доволна усмивка се разля по лицето ѝ.

По-добра От Всякога, Направо Перфектна

Пишеше на него.

— Не повече, отколкото очаквах — изперчи се тя. И добави със страшен поглед: — А сега бегом в банята!

Те веднага побързаха да ѝ се подчинят. Защото Мери Попинз се беше завърнала и всичко вървеше на пълни обороти. Съблякоха се и се изкъпаха за един миг. Никой не се слушваше на вечеря, никой не остави в чинията си ни трохичка, ни капчица. Прибраха си столовете, съгнаха си салфетките и сами се пъгнаха в леглата.

Мери Попинз сновеше насам-натам в детската стая и подпъхваше одеялата им. От нея лъхаше старата позната миризма на препечени филийки и колосана престилка. Виждаха жилавата ѝ фигура, съвсем реална и истинска. Гледаха я с обожание и мълчаха.

Майкъл, след като тя го отмина, надникна под леглото си. Там нямаше нищо, освен малко прах и чехлите му. Той надникна под леглото на Джейн, но и там нямаше нищо.

— Но къде смяташ да спиш, Мери Попинз? — любопитства Майкъл.

Вместо да му отговори, Мери Попинз докосна вратата на гардероба. Тя се отвори шумно и оттам с грациозен подскок изпадна старото походно легло. То беше оправено, готово за спане. Върху него бяха подредени на спретната купчинка личните вещи на Мери Попинз:

сапунът „Слънчеви лъчи“, фибите, шишенцето с парфюм, сгъваемото столче, четката за зъби, захарните бонбони. Освен това и нощниците — една памучна и една вълнена — сгънати и грижливо сложени върху възглавницата. А до тях бяха обувките и доминото, плувната шапчица и албумът за пощенски картички.

Децата гледаха учудено.

— Но как се е оказало всичко това в гардероба? — попита Майкъл. — Днес нямаше и следа от тези неща — знам го със сигурност, защото се крих там от Елън.

Но той не посмя да продължи с въпросите си, тъй като Мери Попинз го погледна така строго, че думите замръзнаха още на устните му.

Тя му обърна ядосано гръб и разгъна вълнената си нощница.

Джейн и Майкъл се спогледаха. Очите им мълчешком си казаха всичко, което устните не можеха — нямаше смисъл да чакат да им обясни каквото и да било.

Децата наблюдаваха комичната ѝ борба с дрехите, докато тя се преобличаше. Цък, цък... — разкопчаваха се копчетата. С-ш-ш-ш! — смъкна се и фустата ѝ.

Някакво усещане за спокойствие се прокрадна в детските души и те знаеха, че това е заради Мери Попинз. Гледаха сънливо поклащащата ѝ се нощница и си мислеха за това, което се случи. Мислеха си как се появи за пръв път в къщата, довяна от източния вятър. Как я отнесе чадърът ѝ, когато задуха западен вятър. Мислеха си как се върна при тях през онзи ден, когато пускаха хвърчилото, и как ги изостави отново до днешното си завръщане.

Сега тя беше отново при тях и си беше същата, както винаги. Ето я, снове из детската стая толкова спокойно, сякаш никога не я е напускала. Мислите на Майкъл изникваха като балончета въздух в чаша газирана вода, и преди да успее да ги спре, те вече се пукваха:

— О-о-о! Мери Попинз! — възкликна той. — Беше просто ужасно без теб!

Устните ѝ се разтегнаха. Сякаш щяха да се усмихнат, но явно си промениха намерението.

— По-скоро вие сте били ужасни. Тази къща прилича на мечешка бърлога. Чудя се, как въобще е останал някой тук!

— Но ти ще останеш, нали? — замоли я Майкъл.

— Ще бъдем много добри, направо златни, само и само да останеш! — тържествено обеща Джейн.

Мери Попинз спокойно поглеждаше ту едното, ту другото дете, сякаш виждаше направо в сърцата им и разбираше всичко.

— Ще остана — отвърна тя след кратка пауза. — Ще остана, докато се отвори Вратата — казвайки това, тя гледаше замечтано вратата на детската стая.

Джейн подскочи от уплаха.

— О, не, Мери Попинз! — проплака тя. — Тази врата непрекъснато се отваря!

Мери Попинз я погледна особено.

— Имах предвид Другата Врата — каза тя, като закопчаваше нощницата си.

— Какво ли има предвид? — прошепна Джейн на Майкъл.

— Знам какво иска да каже — отговори той дълбокомислено. — Няма никаква Друга Врата. А врата, която не съществува, не може да бъде отворена. Така че тя ще си остане с нас завинаги — той дори се усмихна при мисълта за такова щастие.

Джейн обаче не беше сигурна. „Чудя се...“ — си мислеше тя, но Майкъл я прекъсна с весело бърбене.

— Радвам се, че се ръкувахме с Коминочистача — каза той, — това ни донесе страхотен късмет. Може би другият път ще почисти комина на детската, и ще се ръкува и с теб, Мери Попинз!

— Пфу! — отговори тя и си вирна носа. — Благодаря, но нямам нужда от никакъв късмет!

— Да — каза Майкъл, — предполагам, че нямаш. Всеки, който може да се появи от ракета, както ти направи това тази вечер, трябва да е роден под щастлива звезда. Имам предвид, ъ-ъ-ъ, но ти не ме гледаш!

Майкъл замлъкна, защото Мери Попинз се беше втренчила в него толкова странно, че той дори потрепери. Тя стоеше до него, облечена с вълнената си нощница и го гледаше смразяващо.

— Добре ли чух? — запита тя с леден тон. — Наистина ли чух как споменавах мен във връзка с някаква ракета? — тя произнесе думата ракета по такъв начин, че тя прозвуча наистина шокиращо.

Уплашен, Майкъл се огледа наоколо. Но никаква подкрепа не идваше от страна на другите деца. Разбра, че ще трябва да мине сам през това изпитание.

— Но ти наистина го направи, Мери Попинз! — протестираше той. — Ракетата изпука, и... ти се спусна надолу от небето!

Мери Попинз се приближаваше бавно към него и ставаше все по-голяма и по-голяма, сякаш наистина се увеличаваше.

— Изпука? — повтори тя побесняла. — Аз съм изпукала и съм се появила от ракета?

Той се сви бързо и се притисна към възглавницата си.

— Е, добре де, поне така изглеждаше, нали, Джейн?

— Ш-ш-ш! — изшътка Джейн и поклати глава. Тя знаеше, че тези спорове не водят към добро.

— Трябваше да ти го кажа, Мери Попинз! Ние те видяхме! — скимтеше Майкъл. — И ако това не беше ти, тогава какво беше това? Нали нямаше никакви звезди!

— Изпукала! — каза Мери Попинз отново. — Появила съм се от ракета с пукане! Много пъти си ме обиждаш, Майкъл Банкс, но това надхвърля всички граници! Само да чуя още нещо за пукотевици или ракети и... — тя не му каза какво ще направи тогава, но той си знаеше, че при всички положения ще е нещо ужасно.

— Пи-и-у-у-у! Пи-и-и-у-у! — чу се тънко гласче. Стариият скорец кацна на перваза на прозореца и възбудено запляска с крилца.

Мери Попинз подскочи към него.

— Махай се, нещастнико! — каза ядосано тя.

Скорецът отлетя, а тя загаси светлината и се хвърли на леглото си. Чуваше се как сърдито си мърмореше: „Пукотевици!“, докато се завиваше.

Тишината надвисна като облак. После от леглото на Джейн се чу възможно най-тихият шепот.

— Майкъл! — каза тя тихичко.

Той седна на леглото си също толкова тихо и погледна в посоката, в която сочеше пръстът на Джейн.

От ъгъла до камината се просмукваше слаба светлина. Те видяха, че сгъвките на чадъра с папагалска глава на дръжката са изпъстрени с разноцветни звезди. Същите звезди, като тези, които се изсипват по небето, когато пускаш ракети.

Очите им щяха да изскочат от учудване, когато видяха как папагалът си навежда главата. После той започна да вади с човката си звездите от копринените сгъвки, и, една по една, да ги хвърля на пода.

Те просветваха там за миг или два, в сребърно и златно, после угасваха и изчезваха. Накрая папагалът си изправи главата и отново се превърна в чадъра на Мери Попинз, който си стоеше спокойно в ъгъла на стаята.

Децата се спогледаха и се усмихнаха, но не казаха нищо. Те можеха само да се чудят и да си мълчат. Те разбираха, че просто няма достатъчно думи, за да се обяснят чудесата, които се случваха с Мери Попинз.

— Тик-так! — тракаше часовникът на полицата. — Заспивайте деца! Тик-так-тик-так...

Те затвориха очите си, а часовникът тиктакаше в такт с дишането им...

Мистър Банкс седеше в кабинета си и дремеше с вестник на лицето. Мисис Банкс зашиваше нови черни копчета на старото му палто.

— Все още ли си мислиш какво би могъл да направиш, ако не се беше оженил? — го попита тя.

— Ъ-ъ-ъ, какво? — събуди се мистър Банкс. — А, не. Имах твърде много проблеми. Пък сега, щом като Мери Попинз се завърна, вече няма да има за какво да мисля.

— Добре — каза мисис Банкс, — а пък аз ще го науча този Робъртсън Ай.

— На какво ще го научиш? — попита мистър Банкс сънливо.

— Да не ти дава една черна и една кафява обувка, разбира се.

— О, не прави нищо подобно — възрази мистър Банкс. — Комбинацията страшно се хареса в офиса. За в бъдеще винаги ще ги нося по този начин.

— Наистина ли? — каза мисис Банкс, усмихвайки се щастливо. Като цяло, тя се радваше, че мистър Банкс се е оженил. А сега, откакто Мери Попинз се бе завърнала, можеше да му го казва много по-често...

На долния етаж, в кухнята, седеше мисис Брил. Полицаят току-що беше изпратил Елън до вкъщи, и беше останал за чаша чай...

— Тази Мери Попинз! — казваше той, като сърбаше шумно. — Днес я има — утре я няма, точно като някоя комета е.

— О, не казвай това! — каза Елън, подсмърчайки. — Надявам се, че е дошла, за да остане тук задълго!

— Може би ще остане — Полицая ѝ подаде носна кърпичка. — Никой не знае със сигурност.

— Ех, и аз се надявам да стане така — въздъхна мисис Брил. — Тази къща е за чудо и приказ, когато Мери Попинз е тук.

— Аз също се надявам на това. Имам нужда от почивка — каза Робъртсън Ай на метлите. Сгуши се по-удобно в шала на мисис Банкс и отново заспа.

Но на какво се надяваше Мери Попинз — никой не знаеше. Защото, както всички знаят, Мери Попинз никога не казваше нищо на никого...

---

[1] Английски празник. На 5 ноември се прави голяма парцалена кукла, която се разнася из града, а след това се изгаря на клада. Палят се огньовете и фейерверките в памет на Гай Фоукс, който на 5 ноември 1605 година е трябвало да подпали буретата с барут в английския парламент, с което да подпомогне свалянето на Джеймз I, но бил предаден и заловен. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

ЖЕЛАНИЯТА НА МИСТЪР ТУИГЛИ

— Хайде де, Мери Попинз! — каза Майкъл нетърпеливо, разхождайки се нагоре-надолу по тротоара.

Мери Попинз не му обърна никакво внимание. Тя стоеше на улицата и се наслаждаваше на отражението си в месинговата табелка на портата на доктор Симпсън.

— Изглеждаш много спретната! — увери я Джейн.

— Спретната! — изсумтя Мери Попинз. — Спретната, с новата си черна шапка със синя панделка? Как така спретната! Красива — промърмори тя, — би било по-близко до истината!

В този приятен майски следобед бяха тръгнали да намерят мистър Туигли. Пианото в гостната се беше разстроило и мисис Банкс беше помолила Мери Попинз да намери акордьор.

— Мога да препоръчам братовчед си, госпожо, казва се мистър Туигли. Живее на три пресечки от тук — съобщи Мери Попинз.

Когато мисис Банкс каза, че никога не е чувала за него, Мери Попинз с обичайното си сумтене припомни, че нейните роднини са само сред най-отбраното общество.

И сега Джейн и Майкъл, които вече се бяха срещали с двама от роднините ѝ, се чудеха какъв ли ще е мистър Туигли.

— Мисля, че ще е висок и слаб като мистър Търви — каза Майкъл.

— А пък аз мисля, че ще е нисък и дебел като мистър Уиг — възрази Джейн.

— Никога не съм виждала друга такава двойка мислители! — каза Мери Попинз. — Ще си изтощите мозъците. Свийте тук, ако обичате!

Те свиха зад ъгъла и се оказаха в една тясна уличка, оградена от двете страни с малки, старомодни къщички.

— Я-а! Коя е тази улица? Никога преди не съм я виждала! А пък съм идвала насам много пъти! — възкликна Джейн.

— Е, и? Аз пък какво съм ти виновна! — каза Мери Попинз натъртено. — Нали не смяташ, че аз съм я сложила тук!

— Не бих се учудил, ако си ти! — каза Майкъл, разглеждайки странните малки къщички. После добави с подкупваща усмивка: — Ти си толкова умна, че... нали разбираш?

— Хъм! — каза тя кисело през зъби и го погледна крадешком. — Колкото съм си умна — толкова. Във всеки случай, съм по-умна от теб! — тя с пуфтене ги поведе надолу по улицата и позвъни на вратата на една от къщите.

„Дзън!“ — звънна силно звънецът и в същия момент на горния етаж един прозорец се разтвори широко. Оттам се показа, като играчка на пружина, огромна глава на жена със събрана на кок коса.

— Ало, кой пък звъни сега? — извика някакъв груб глас.

После жената погледна надолу и забеляза Мери Попинз.

— А, ти ли си? — каза тя сърдито. — Е, може просто да се обърнеш и да си вървиш, откъдето и да си дошла. Той не е вкъщи! — тя затръшна прозореца и изчезна. Децата се почувстваха много разочаровани.

— Може би трябва да дойдем утре пак? — плахо предложи Джейн.

— Днес или никога. Това е девизът ми! — отсече Мери Попинз и позвъни отново.

Този път входната врата рязко се разтвори. Пред тях застана намръщената жена с кока на главата. Тя имаше големи черни обувки, престилка на сини и бели карета и черен шал на раменете си. Джейн и Майкъл си помислиха, че това е най-грозната жена, която са виждали някога. И почувстваха голямо съжаление към мистър Туигли.

— Какво, пак ли си ти? Нали ти казах, че него го няма. Щом казвам, значи наистина го няма. Да не се казвам Сара Кламп, ако не е така.

— Значи вие не сте мисис Туигли! — възкликна Майкъл с облекчение.

— Все още не! — отбеляза тя със зловна усмивка. — Но, чакайте! Веднага слезте долу всички! — викна тя, защото Мери Попинз, бърза като змийче, се беше промъкнала през вратата и теглеше децата след себе си нагоре по стълбите. — Ще ви съдя, да знаете! Нахлувате като

вампир
и в
дома на
честна
жена!

— Честна жена! — изсумтя Мери Попинз. — Ако ти си честна жена, то аз съм едногърба камила — измърмори тя и почука три пъти на вратата от дясната ѝ страна.

— Кой е? — попита отвътре разтревожен глас.

Джейн и Майкъл тръпнеха в очакване. Може би мистър Туигли все пак си беше вкъщи?

— Аз съм, братовчеде Фред! Отключи вратата, моля те!

За момент всичко затихна. После се чу как някакъв ключ се завъртя в ключалката. Вратата се отвори и Мери Попинз, дърпайки децата след себе си, влезе бързо и заключи отвътре.

— Пусни ме да вляза, разбойнико! — ревеше отвън мисис Кламп и сърдито дърпаше дръжката.

Мери Попинз весело се засмя. Децата се огледаха. Намираха се в голямо таванско помещение, пълно с дъски, кутии с боя и шишенца с лепило. Навсякъде, където беше възможно, бяха разхвърляни музикални инструменти. В единия ъгъл имаше арфа, а в другия — комплект барабани. Тромпети и цигулки висяха от наклонените подпокривни греди, флейти и кларинети бяха складирани по рафтовете. Прашният дърводелски тезгях до прозореца беше затрупан с дърводелски инструменти. На края на тезгяха се виждаха малка полирана кутийка и още по-мъничка отвертка до нея.

В средата на стаята вниманието им привлякоха пет полузавършени музикални кутии. Те ярко се открояваха със свежите си, сочни цветове, а около тях с големи бели букви беше написано с тебешир:

ПАЗИ БОЯТА!

Целият таван омайно миришеше на дървени стърготини, лепило и боя. Липсваше само едно нещо, и това беше... самият мистър Туигли.

— Ще ме пуснеш ли да вляза, или да повикам полицията? — крещеше мисис Кламп и удряше отново и отново по вратата. Мери Попинз не ѝ обръщаше внимание и скоро мисис Кламп затропа надолу по стълбите, мърморейки през цялото време.

— Отиде ли си? — чу се тънко уплашено гласче.

— Тя слезе долу, а аз заключих вратата! А сега, Фред, ще ми кажеш ли какво си направил със себе си? — Мери Попинз нетърпеливо изсумтя.

— Бих искал, Мери! — пак изписука гласчето. Джейн и Майкъл оглеждаха прашния таван. Къде ли би могъл да се скрие мистър Туигли?

— О, Фред! Не ми казвай, че... Поискай отново, моля те, където и да си! Нямам цял ден за губене!

— Добре де! Идвам! Какво си се запричеснявала?

Цигулките изсвириха кратка мелодия. Тогава, някак си от въздуха — или поне така им изглеждаше на децата — се появиха два къси крака, облечени в чувалести панталони. Краката бяха последвани от тяло в стар редингот. Най-накрая се появи дълга бяла брада, сбръчкано лице с очила на носа и плешива глава с опушена шапчица.

—
Всъщност,
братовчеде
Фред —
каза Мери
Попинз
натъртено,
— ти си
достатъчно
голям, за да
се оправяш
сам!

—
Глупости,
Мери —
каза мистър
Туигли с
усмивка. —
Никой
никога не
става
достатъчно
голям, за да
се оправя
сам!
Сигурен
съм, че ще
се съгласите
с мен,
млади
човече —
той
погледна
Майкъл и
му намигна.
Майкъл не
се сдържа и

също му
намигна.

— Но къде се бяхте скрили — попита момчето. — Не може просто да се появите от въздуха.

— О, да, мога — каза мистър Туигли, — ако го пожелаеш! — добави той и оживено заподскача из стаята.

— Искате да кажете, че просто сте пожелали, и сте изчезнали?

Мистър Туигли погледна вратата и кимна.

— Трябваше да... да се махна от нея!

— Защо, какво може да ви направи тя? — попита Джейн.

— Защо ли? Защото тя иска да се ожени за мен. Искане да ми отнеме моите желания.

— Винаги ли получавате това, което си пожелаете? — попита Майкъл завистливо.

— О, винаги! Искане да кажа, ако си го пожелаеш на първото новолуние, след втората неделя, и след трети май. А тя... — мистър Туигли посочи вратата, — тя иска да си пожелаеш златен дворец и питка с месо всяка вечер за вечеря. Какво да го правя този златен дворец? Всичко, което аз искам, е...

— Внимавай, Фред! — предупреди го Мери Попинз.

Мистър Туигли бързо запуши устата си с ръка.

— М-м-м! Наистина трябва да внимавам! Вече изхабих две желания!

— А колко общо имахте? — попита Джейн.

— Седем — отвърна мистър Туигли с въздишка. — Кръстницата ми сметнала, че това е едно добро число. Знаем, че старата госпожа ми е мислила доброто. Но аз бих предпочел сребърна чаша. Много по-практично. И много по-малко проблеми.

— Аз пък бих предпочел желанията — каза Майкъл смело.

— О, не, не би! — възкликна мистър Туигли. — Те са коварни, трудно е да се справиш с тях. Първо си мислиш как ще си пожелаеш най-прекрасните неща... после идва време за вечеря, огладняваш и по едно време се усещаш как си пожелаваеш картофено пюре със сос!

— Какво си поискахте с първите две желания? Успяхте ли да ги измислите достатъчно хубави? — попита Майкъл.

— Е, не бяха чак толкова лоши, като си помисля сега. Работих над моите пиленца там — мистър Туигли кимна към прозореца, — когато

чух, че тя се качва по стълбите. „О, Господи! — си помислих аз, — бих искал да изчезна!“ И... като се огледах, мен вече ме нямаше! Това доста ме стресна за известно време. Нищо чудно, че тя ви е казала, че ме няма.

Мистър Туигли щастливо се закиска. Доволно гледаше децата и усукваше крайчетата на палтото си. А те никога не бяха виждали толкова слънчев човек. Той им приличаше повече на слънчице, отколкото на човек.

— След това, разбира се — продължи мистър Туигли с безразличие, — трябваше да си пожелае да се върне обратно, за да се види с Мери Попинз! А сега, Мери, с какво мога да ти услужа?

— Мисис Банкс иска да ѝ се акордира пианото. Моля те, Фред, Улица „Черешова“, номер седемнайсет, срещу парка — каза Мери Попинз без заобиколки.

— А, мисис Банкс, тогава това трябва да са... — мистър Туигли посочи децата.

— Това са Джейн и Майкъл Банкс — обясни тя и ги погледна пренебрежително.

— Приятно ми е. Това е много голяма чест за мен — мистър Туигли се поклони и протегна двете си ръце. — Бих искал да ви почерпя с нещо, но...

Из тавана се разнесе песента на флейта.

— Какво е това? — стресна се мистър Туигли. Във всяка от протегнатите му ръце имаше по една порция праскови със сметана!

Мистър Туигли се опули. После погледна прасковите и въздъхна.

— Това беше третото ми желание — каза той печално и подаде чиниите на децата. — Е, вече не може да се върне. Но аз имам още четири. Сега ще трябва да бъда наистина много внимателен!

— Щом държиш да си хабиш желанията, братовчеде Фред, бих предпочела да ги хабиш за филийки с масло. А така ще развалиш вечерята им — натъртено каза Мери Попинз.

Джейн и Майкъл заработиха бързо с лъжиците. Нямаха никакво намерение да оставят на мистър Туигли и най-малка възможност да си върне желанието, заради някакви си филии с масло.

— А сега — каза Мери Попинз, когато и последната хапка изчезна, — кажете „благодаря“ на мистър Туигли и да си вървим вкъщи.

— О не, Мери! Вие току-що дойдохте — мистър Туигли беше толкова шокиран, че за известно време остана напълно неподвижен.

— Мери Попинз, нека останем още малко — молеха Джейн и Майкъл. Мисълта да оставят мистър Туигли насаме с желанията му им се струваше непоносима.

Мистър Туигли хвана Мери Попинз за ръката.

— Чувствам се толкова по-сигурен, когато си до мен, Мери! А пък и имам чувството, че не сме се виждали от векове. Защо не останеш още малко? Наистина бих искал да останеш!

Дан, дан, дан!

Порой от птичи песни се изля във въздуха. В същото време строгото лице на Мери Попинз се разтегна в любезна усмивка. Тя си свали шапката и я остави на масата до кутията с лепило.

— О, Боже! — извика мистър Туигли ужасен. — Аз пак го направих!

— Желанията станаха четири! — възкликнаха Джейн и Майкъл весело. Смехът просто ги задушаваше, когато гледаха учуденото му лице.

— Четири, четири, четири! — като ехо изчурулика птичката.

— Боже Господи! Колко съм безотговорен! Срамувам се от себе си! — за един момент мистър Туигли изглеждаше почти тъжен. После лицето му отново светна. — Е, добре, няма смисъл да се съжالياва за похабени желания. Трябва да внимаваме за тези, които ни остават. Идвам, патенце! Идвам, пиленце мое! — викна той натам, откъдето се чуваше чуруликането.

Той се затича към дърводелския тезгях и взе малката полирана кутийка. Пръстите му докоснаха скрита пружина. Капакът се отвори с отскок и възможно най-малката и най-ярката птичка, която децата някога бяха виждали, изхвъркна от това златно гнездо. Чисти нежни звуци се поляха от малката ѝ човчица. Мъничкото ѝ гърло се изпълваше с потоци музика.

— Чурулик, чурулик, чурулик! — пееше тя. И когато радостната ѝ песен свърши, тя се прибра обратно в златното си гнездо.

— О, мистър Туигли, каква е тази птичка? — Джейн гледаше кутийката с блеснали очи.

— Славей — отговори мистър Туигли. — Тъкмо работех над него, когато вие дойдохте. Трябва да го довърша до вечерта, нали разбирате.

Времето е толкова хубаво, тъкмо за славеи.

— Защо просто не си го пожелаете — предложи Майкъл. — Тогава няма да има нужда да работите.

— Какво? Да си пожелаая моето Птиченце? Разбира се, че няма. Виждаш какво става, когато започна да си пожелавам нещо! Като си знам късмета, той може да се превърне в белоглав орел, вместо в славей!

— Ще си го запазиш ли тук, винаги да ти пее? — завистливо попита Джейн. Толкова ѝ се искаше да има птичка като тази.

— Да го запазя за себе си ли? О, Боже, не! Ще го пусна на свобода! Не мога да задръствам мястото тук с вече готови неща. Имам много повече работа, отколкото да се грижа за една птичка. Трябва да довърша тези... — той кимна към петте полузавършени музикални кутии. — Освен това имам една бърза поръчка, която непременно трябва да изпълня. Музикална кутия, която пее „Един ден в парка“.

— „Един ден в парка“? Каква е тази песен? — опулиха се децата.

— Разбирате ли, в нея ще се чува парковият оркестър — обясни мистър Туигли, — звукът на фонтаните, на клюкарстващите дами, на крякащите врани, детски смях и бавното, меко мърморене на растящите дървета.

Очите на мистър Туигли светеха зад очилата му, когато си мислеше за всичките прекрасни неща, които ще вложи в музикалната кутия.

— Не е възможно да чуваш как растат дърветата! — запротестира Майкъл. — Няма музика за това!

— Ха! — каза мистър Туигли нетърпеливо. — Разбира се, че има! Има музика за всичко! Никога ли не си чувал, как се върти земята? Това е един звук... нещо като тихо жужене. Бъкингамският дворец, например, свири британски маршове, а реката Темза звучи като опияняваща флейта. Боже Господи, да! Всичко на този свят — дърветата, скалите, звездите и човешките същества — всички те си имат своя собствена, истинска музика.

Докато говореше, мистър Туигли бързо пресече стаята и нави музикалната кутия. Малката платформичка на върха ѝ веднага започна да се върти и от кутията започнаха да излизат чисти сребристи звуци, подобни на монетен звън.

— Това е моята мелодия! — каза мистър Туигли гордо и наведе главата си, за да слуша. Той навиг друга музикална кутия и нови звуци се изсипаха във въздуха.

— Това е „Лондонският мост се спуска“!

Любимата ми песен! — извика Майкъл.

— Какво ти казах? — усмихна се мистър Туигли и хвана една друга дръжка. Нова мелодия радостно излетя от кутията.

— А тази е моята! — каза Джейн със задоволство. — „Портокали и лимони“.

— Разбира се, че е! — намигна ѝ мистър Туигли.

Той весело сграбчи децата за ръцете и всички затанцуваха. Трите малки платформи се въртяха и въртяха и трите мелодии се смесиха във въздуха.

Майкъл пееше:

*Лондонският мост се спуска,
танцувай, лейди Ли!*

Джейн пееше:

*Портокали и лимони,
звън камбанен задърдори.
Портокали и лимони,
Свети Клеменс се отвори.*

А мистър Туигли свирукаше като щастлив кос.

Краката на децата бяха леки като крилца и те танцуваха, тананикайки всеки своята собствена любима мелодия.

„Никога преди това — си казваха те, — не сме били толкова леки и весели!“

Тряс! Входната врата се затръшна и цялата къща се разтърси. Мистър Туигли застина на пръстите на единия си крак и се заслуша. Дан! Дан! — чува се тежки стъпки по стълбището. Раздаде се висок глас.

Мистър Туигли ахна от ужас и си запуши ушите с краищата на палтото.

— Тя идва! — сви се той. — О, Боже, о, Господи! Бих искал да съм на едно хубаво безопасно място!

Неочаквано засвириха тромпетите. Случи се нещо странно.

Мистър Туигли, сякаш подхванат от невидима ръка, се вдигна от пода на таванската стая. Той се изви във въздуха и мина покрай децата — сякаш бе пухче, понесено от вятъра. След това, задъхвайки се и треперейки от страх, със сумтене и пуфтене, той се приземи на една музикална кутия. Не изглеждаше да е станал по-малък, нито музикалната кутия да е по-голяма. Въпреки това те някак си чудесно си пасваха.

Мистър Туигли се огледа, след това още веднъж и после пак, и на лицето му се разля триумфираща усмивка.

— Аз съм спасен! — извика той и помахна на децата. — Сега тя никога няма да ме стигне!

— Ура-а-а! — тъкмо щяха да извикат те, но думите секнаха в гърлата им и се чу само хълцукане. Защото нещо ги беше сграбчило за косите и ги размахваше из цялото таванско помещение. Ръцете и краката им се вееха свободно във въздуха, докато всяко от тях не се приземи на една от музикалните кутии. Те се заклатушкаха за момент, но скоро спокойно се завъртяха на малките си платформички.

— О! — задъхваше се Джейн. — Каква приятна изненада!

— Чувствам се като въртящ се пумпал! — крещеше Майкъл.

Мистър Туигли се стресна малко и погледна децата изумено.

— Аз ли направих това? О, Боже Господи! Ставам все по-разумен в желанията си!

— Разумен, няма що! — каза Мери Попинз сумтейки. — Смешен, така го наричам аз!

— Добре де, поне е безопасно — каза мистър Туигли, — и много приятно. Защо не опиташ и ти!

— Пожелай си! — окуражително вметна Майкъл, подканвайки го с ръка.

— А, тя няма нужда от това — каза мистър Туигли и хвърли хитър поглед на Мери Попинз.

— Е, щом настояваш... — каза тя с въздишка, прилежно събра двата си крака заедно, повдигна се от земята и се изви покрай

рафтовете. След това, без да се усмихне, без дори да се поклати, тя стъпи върху една музикална кутия и незабавно, без някой да я е навивал, запя весела мелодия:

*Колко весело играя
ден и нощ до обуцаря —
казала Маймунката
веднъж на Невестулката.
Вито хоро се извива,
свят ти се завива!*

И Мери Попинз се въртеше и въртеше, толкова спокойно, сякаш цял живот така се е въртяла.

— Сега ние всички сме заедно! — извика Джейн щастливо. Тя погледна през прозореца и махна с ръка на Майкъл да привлече вниманието му.

А във на улицата малките къщички се въртяха на основите си. Горе в небето се въртяха две малки бели облачета. А самата таванска стая, като музикалните кутии, се въртеше ли, въртеше.

Но много силно, въпреки четирите мелодии, които свиреха, се чуваше един друг, натрапчив звук. Туп! Туп! — тежките стъпки се приближаваха.

В следващия момент някой блъсна вратата.

— Отвори, ти казвам, в името на закона! — извика един глас, който беше някак познат.

Силна ръка натисна бравата. И тогава вратата се отвори с трясък. На прага стояха мисис Кламп и Полицая. Те се облециха от учудване. Очите им щяха да изскочат. Устите им зейнаха от изумление.

— О, от всички позорни гледки тази е най-отвратителна! — викаше мисис Кламп. — Никога не съм мислела, че ще видя тази къща превърната в увеселителен парк! — тя поклати заканително пръст, гледайки Мери Попинз. — Ще си получиш заслуженото, моето момиче. Този полицай тук ще се справи с теб!

Що се отнася до теб, мистър Туигли, слизай долу от своята играчка, среши си косата и си сложи шапката. Отиваме да се оженим!

Мистър Туигли потрепери, но започна да усуква краищата на палтото си самодоволно.

*Недей да викаш и да кряскаш
моля, мисис Кламп!*

*Ще хвърля топа, ако вряскаш
от страх, о мисис Кламп!*

Пропя той и се огледа наоколо. Полицаят извади бележник и молив.

— Хайде! Стига сте се въртели всичките. Повдига ми се от това въртене! Искам Обяснение!

Мистър Туигли се захили ликуващо.

— Сбъркал си адреса, скъпи полицаю! Досега никога не съм писал обяснение. И нещо повече, както обичах да казвам на моето момче Матусаил, аз не вярвам, че от тези неща има полза.

— Хайде, хайде, шегите ти само влошават положението. Не можеш да ме излъжеш, че си баща на Матусаил — Полицая се усмихна с вид на знаещ човек.

— Дядо, а не баща! — отвърна мистър Туигли и грациозно преплува покрай него.

— Добре, достатъчно. Сега просто слизай! Това въртене и усукване е вредно за здравето. И не е разрешено в частни жилища. Хей! Какво ме дърпа! Пусни ме! — Полицаят извика уплашено и зарита с крака във въздуха. Една музикална кутия засвири шумна песен, когато той падна като камък върху нея.

*Дейзи, скъпа Дейзи,
аз съм вече крейзи
от любов по теб!*

— Помощ, помощ, това съм аз! Полицай номер трийсет и две иска помощ! — Полицаят трескаво грабна свирката си и духна с все сила.

— Полицай! — крещеше мисис Кламп. — Изпълнявайте си задълженията или също ще отговаряте пред закона. Слезте и арестувайте тази жена! — и тя размаха огромен пръст срещу Мери Попинз. — Ти премина всички граници, моето момиче. И аз ще те... О, престани да ме въртиш! — очите ѝ се отвориха широко от изумление и ярост. Защото се случи нещо странно.

Както си стоеше, мисис Кламп започна бавно да се върти. Тя нямаше нито музикална кутия, нито площадка, тя просто се въртеше ли, въртеше на пода. Дъските силно изскърцаха в знак на протест, когато огромната ѝ фигура се завъртя върху тях.

— Хайде, това ще те усмири! — викаше мистър Туигли.

*Хайде, хайде, усмихни се,
лоша мисис Кламп!
Хайде де, освободи се,
подскокни и обърни се,
грозна мисис Кламп!*

Посъветва той весело.

Ужас разтърси мисис Кламп, когато се опита да премести огромните си черни обувки. Тя се бореше. Тя се мъчеше. Усукваше тялото си. Но краката ѝ бяха здраво залепени за пода.

— Ти си умно момиче, Мери! Никога не бих се сетил за това! — мистър Туигли се усмихна на Мери Попинз с гордост и възхищение.

— Ах, значи това е твое дело, зловна, проклета, коравосърдечна пакостнице! — мисис Кламп крещеше сърдито и се опитваше да достигне Мери Попинз. — Но аз ще се справя дори с теб, или името ми да не е Сара Кламп!

— Във всеки случай, то никога няма да бъде мисис Туигли! — викаше мистър Туигли радостно.

— Искам си вкъщи. Искам си в полицейското управление! — хленчеше Полицая и щуро се въртеше.

— Добре де, със сигурност никой не те спира! — презрително изсумтя Мери Попинз. Като каза това, кутията на Полицая внезапно спря и той се изтърколи от нея, дишайки тежко.

— Бързо в Скотланд Ярд! — крещеше Полицая и тичаше, препъвайки се, към вратата. — Трябва да видя шефа! Трябва да напиша рапорт! — и надувайки със сетни сили свирката си, той полетя надолу по стълбите и изхвъркна от къщата.

— Върни се, разбойнико! — крещеше мисис Кламп. — Той си отиде! — продължаваше тя, когато входната врата се затръшна. — О, какво ще правя? Помощ! Убийство! Пожар!

Лицето ѝ беше станало червено, докато се опитваше да се освободи, но всичко беше напразно. Краката ѝ бяха здраво залепени за пода и тя размахваше ръцете си и плачеше от безсилие.

— Мистър Туигли! — молеше тя. — Моля ви, помогнете ми, сър! Винаги съм ви готвила вкусни ястия. Винаги съм ви поддържала чист и спретнат. Няма да ви карам да се жените за мен, обещавам. Освободете ме и ще изпълня всяко ваше желание!

— Внимавай, Фред! — предупреди Мери Попинз и се въртна горделиво.

— Ще убия с един куршум два заека! А сега нека помисля! — мърмореше мистър Туигли.

Той притисна пръсти към слепоочията си. Джейн и Майкъл виждаха какви усилия полага да си пожелае нещо наистина полезно. За момент той се завъртя, задълбочен в мислите си. После погледна нагоре, усмихна се и плесна с ръце.

— Мисис Кламп — каза той весело. — Вие ще бъдете свободна! Ще пожелаея за вас златен дворец и питка с месо всеки ден за вечеря. Но — той смигна на Мери Попинз, — дворец според моите представи, мисис Кламп, и питката с месо също!

Барабаните на тавана изсвириха туш. Мисис Кламп погледна Мери Попинз и се усмихна триумфално.

— Аха! — възкликна тя самодоволно. — Какво ти казах?

Но още докато казваше това, горделивата ѝ усмивка увехна. Тя се превърна в гримаса на чист ужас. Защото мисис Кламп вече не беше голяма дебела жена. Нейното закръглено тяло бързо се смляваше. Краката ѝ, въртящи се на скърцащия под, ставаха все по-малки при всяко завъртане.

— Какво е това? — задъхваше се тя. — Какво би могло да бъде? — ръцете и краката ѝ ставаха къси и тънки, а фигурата ѝ се смали до половината от размера ѝ.

— Полиция! Пожар! Убийство! S.O.S.! — тя се смляваше и гласът ѝ ставаше все по-тънък и по-тънък.

— О, мистър Туигли! Какво направихте? Полиция! Полиция! — цвъртеше тънкото ѝ гласче.

Докато тя викаше, подът се изви в сърдита вълна и я изхвърли във въздуха. Тя отскочи с отчаян крясък и заподскача като топка из стаята. През това време ставаше все по-малка и дори движенията ѝ бяха по-

насечени. В един момент тя беше с размера на котенце, а в следващия — не по-голяма от малко мишле. И така подскачаше, отскачаше и се тупкаше до края на тавана, докато стигна един малък златен дворец, който внезапно се беше появил отнякъде.

— О, не трябваше да го моля за нищо! Какво направи той с мен? — хленчеше мисис Кламп с тънкото си гласче.

Като погледнаха през едно от златните прозорчета, децата видяха как мисис Кламп сядна на стол пред малка питка с размери на играчка. Тя започна да я реже с отсечени движения и вратата на двореца с трясък се затвори.

В този момент кутиите престанаха да се въртят. Музиката спря и таванът потъна в тишина.

Мистър Туигли скочи от кутията си и изтича към златния дворец. Той го вдигна с радостен вик и погледна вътре.

— Много умно! Наистина заслужавам похвала! Сега всичко, което трябва да се доправи, е един процеп за монетите, и тогава дворецът ще е подходящ за Брайтънския панаир. Едно пени! Само едно пени, приятели! За да видите как Дебелата Жена яде питка с месо! Бързайте! Бързайте! Само едно пени!

Люшкайки двореца, мистър Туигли весело танцуваше из стаята. Джейн и Майкъл скочиха от кутиите си и се затичаха след него, дърпайки го за краищата на палтото. Те надникнаха през прозорчетата да видят мисис Кламп. На кукленото ѝ лице беше изписан страх, докато режеше своята куклена питка.

— Това беше шестото ви желание! — напомни му Майкъл.

— Така е, наистина! — съгласи се мистър Туигли. — Поне веднъж си пожелах нещо полезно. Щом като има желание, има и начини, нали разбирате! Особено, ако тя е наблизо — той кимна към Мери Попинз, която слизаше по възможно най-величествения начин от музикалната си кутия.

— Вземете си шапките, моля! — изкомандва тя остро. — Искам да се прибера вкъщи за чаша чай. Да не съм камила в пустинята!

— О, само един момент, молим те, Мери Попинз! Мистър Туигли има още едно желание.

Джейн и Майкъл заговориха едновременно, потривайки ръце.

— О, да, наистина имам! Съвсем бях забравил. А сега, дали да...?

— Улица „Черешова“, нали помниш, Фред! — в гласа на Мери Попинз имаше предупреждаваща нотка.

— О, радвам се, че ми напомни. Една секунда! — мистър Туигли сложи ръка на челото си и отново прозвуча мелодия.

— Какво си пожелахте? — попитаха Джейн и Майкъл.

Но мистър Туигли, изглежда, изведнъж беше оглушал, защото не обърна никакво внимание на въпроса. Той им стисна бързо ръцете, като че ли след всички желаниа сега искаше да бъде сам.

— Трябва да си тръгвате, така ли каза? Колко тъжно! Това твоята шапка ли е? Е, добре, радвам се, че дойдохте. Надявам се... тези твоите ръкавици ли са, скъпа Мери?... Надявам се отново да ми дойдете на гости, когато имам нови желаниа!

— Кога ще бъде това? — попита Майкъл.

— О, след около деветдесет години или някъде около толкова... — отговори неопределено мистър Туигли.

— Но ние ще сме съвсем стари тогава! — каза Джейн.

— Може би — отговори той и сви рамене. — Но поне няма да сте толкова стари, колкото аз!

И така, той целуна Мери Попинз по двете бузи и ги изпрати от стаята.

Последното нещо, което видяха, беше радостната усмивка, с която той започна да наглася процепа за монети върху замъка на мисис Кламп...

По-късно, когато си мислеха за това, Джейн и Майкъл никога не можеха да си спомнят как се върнаха на улица „Черешова“ от къщата на мистър Туигли. Изглеждаше така, сякаш в първия момент те бяха още

на прашното стълбище, а в следващия — тичаха след Мери Попинз в перлената вечерна светлина.

Джейн се озърна да погледне за последен път малката къщичка.

— Майкъл! — прошепна тя стреснато. — Тя е изчезнала. Всичко е изчезнало!

Той се обърна. Да! Джейн беше права. Малката улица и старинните къщички ги нямаше никъде. Пред тях бяха само сенките на парка и добре познатата извивка на улица „Черешова“.

— Добре де, къде всъщност бяхме този следобед? — попита Майкъл, оглеждайки се наоколо.

Но явно му трябваше някой по-умен от Джейн, за да отговори на този въпрос.

— Трябва да сме били някъде — каза тя дълбокомислено.

Това не беше достатъчно за Майкъл. Той се затича към Мери Попинз и я дръпна за най-хубавата ѝ синя пола.

— Мери Попинз, къде бяхме днес? Какво се случи на мистър Туигли?

— Откъде да знам? — отряза го Мери Попинз. — Да не съм енциклопедия!

— Но той е изчезнал! И улицата е изчезнала! А предполагам, че и музикалната кутия също е изчезнала. Онази, върху която той се въртеше този следобед!

Мери Попинз рязко спря на паважа и се втренчи в него.

— Мой братовчед върху музикална кутия? Какви глупости говориш, Майкъл Банкс!

— Но той го правеше! — извикаха Джейн и Майкъл едновременно. — Ние всички се въртахме върху музикални кутии. Всеки от нас, според неговата собствена истинска музика. А твоята беше „Вито хоро се извива!“

Очите ѝ светеха хладно в тъмнината. Изглеждаше, сякаш ставаше по-голяма, докато ги гледаше.

— Всеки според своята... хоро? Въртахме? — наистина, тя беше толкова сърдита, едва можеше да подбира думите си. — На върха на музикална кутия ли каза? Значи това получавам като благодарност за усилията си? Вие прекарахте следобед в компанията на добре възпитана и добропорядъчна двойка като мен и моя братовчед. И всичко, което правите след това, е да ни взимате на присмех? Да се

въртим и въртим в кръг, видите ли? Вие двамата и две карфици не струвате, заслужавате да ви оставя тука и никога да не се върна при вас! Предупреждавам ви! — На върха на музикална кутия, значи! — не спираше тя, бързайки през сгъстяващия се мрак.

Трак-трак, трак-трак — тракаха токчета ѝ по паважа. Дори гърбът ѝ изглеждаше сърдит.

Джейн и Майкъл побързаха след нея. Опасно бе да се спори с Мери Попинз, особено когато е в такова настроение. Най-добре бе да не се казва нищо. И да се радват, че няма никой на улицата, който да ѝ предложи две карфици. Те мълчаливо вървяха след нея, обмисляха следобедното приключение, споглеждаха се и се чудеха...

— О, Мери Попинз! — със слънчева усмивка каза мисис Банкс, когато им отвори входната врата. — Съжалявам, но в крайна сметка няма нужда от твоя братовчед. Току-що опитах пианото отново. И то си е напълно акордирано. Всъщност, по-добре от всякога.

— Радвам се, госпожо — каза Мери Попинз и крадешком се погледна в огледалото. — Моят братовчед няма да ви поиска никакви пари.

— Ами, мисля, че не би трябвало! — възкликна мисис Банкс учудено. — Та той дори не е идвал тук!

— Точно така, госпожо — каза Мери Попинз и изсумтя, обръщайки се към стълбите.

Джейн и Майкъл тайно си размениха погледи.

— Това трябва да е било седмото желание! — прошепна Майкъл, а Джейн му кимна в отговор.

Чурулик, чурулик, чурулик! От парка се изля цял поток сладка музика. Звучеше много познато.

— Какво ли е това? — учуди се мисис Банкс и изтича да отвори вратата, за да послуша. — Боже Господи! Това е славей!

Отгоре, от клоните, се сипеха звуци, като сливи от дърво. Те изгаряха нощния въздух. Пробиваха гъстия мрак.

— Колко странно! — каза мисис Банкс. — Те никога не пеят в града!

Зад гърба ѝ децата кимнаха и се спогледаха хитро.

— На мистър Туигли е — промърмори Джейн.

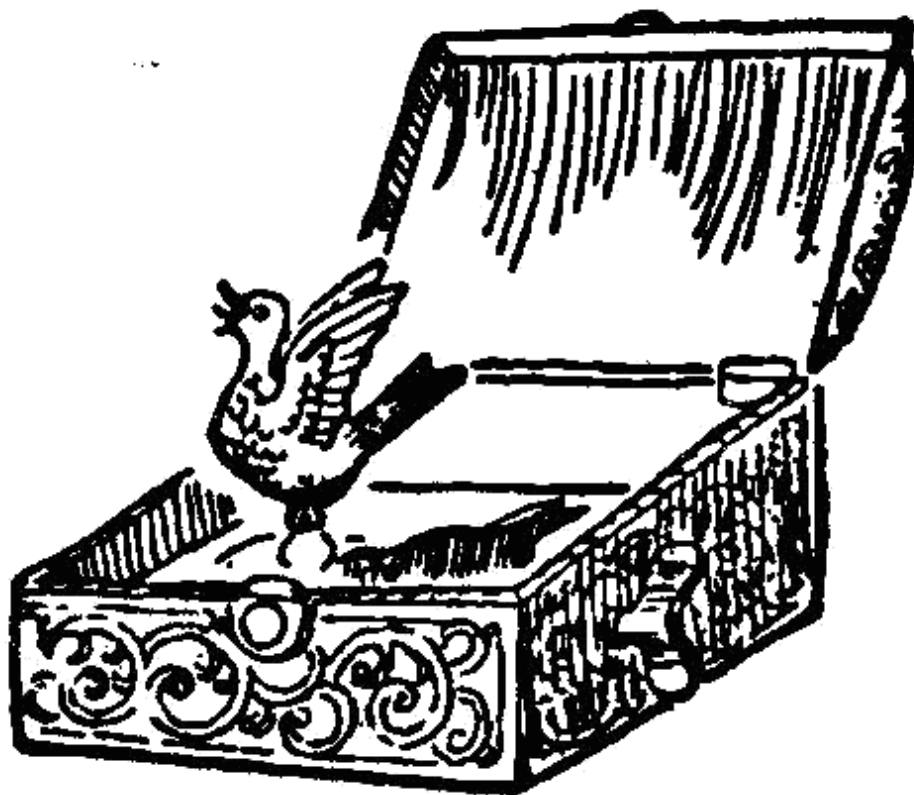
— Той го е освободил! — добави Майкъл меко.

И те знаеха, когато слушаха страстната песен, че някъде, някак си съществуваше мистър Туигли — толкова истински, колкото малката златна птичка, която пееше сега в парка.

Славият пропя още веднъж и замлъкна. Мисис Банкс въздъхна и затвори вратата. — Бих искала да зная откъде идва! — промълви тя замечтано.

Но Джейн и Майкъл, които биха могли да ѝ кажат, бяха вече на половината път нагоре по стълбите. Така че не казаха нищо. Има неща, които могат да бъдат обяснени — знаеха те — и неща, които не могат да бъдат обяснени по никакъв начин.

Освен това имаше кифлички със стафиди за чая, а те знаеха какво ще каже Мери Попинз, ако посмеят да я накарат да чака...

ТРЕТА ГЛАВА

КОТАРАК, КОЙТО ГЛЕДАШЕ КРАЛЯ

Майкъл го болеше зъб. Той лежеше в леглото, виеше от болка и поглеждаше Мери Попинз с крайчето на окото си, за да види дали го забелязва.

А тя седеше в старото кресло и съсредоточено навиваше на кълбо вълнена прежда. Джейн беше клекнала пред нея и държеше чиленцето. От градината идваха викове на близнаците, които играеха на поляната с Елн и Анабел. В детската стая беше тихо и спокойно. Кълбото на Мери Попинз ставаше все по-голямо и по-голямо. Часовникът издаваше кротки звуци, като доволна кокошка, която току-що е снесла яйце.

— Защо трябва мен да ме боли зъб, а не Джейн? — оплакваше се Майкъл. Той разхлаби шала, с който Мери Попинз беше стегнала бузата му.

— Защото вчера яде прекалено много сладки неща — отговори Мери Попинз натъртено.

— Но нали това беше моят рожден ден! — запротестира той.

— Рожденият ден не е повод да се превърнеш на кофа за боклук! Мен, например, не ме болят зъби след моя рожден ден.

Майкъл я изгледа. Понякога му се искаше Мери Попинз да не бъде толкова безупречна. Но никога не смееше да си го признае.

— Ако умра — предупреди я той, — ти ще съжеляваш. Жестоко ще съжеляваш, че не си била по-добра с мен!

Тя изсумтя важно и продължи да си навива кълбото.

Майкъл хвана бузата си с две ръце и започна да разглежда детската стая, търсейки успокоение от болката. Всичко изглеждаше познато като стар приятел. Тапетите, дървеното конче, износеният червен килим. Погледът му се плъзна по полицата над камината.

Там бяха компасът, долтънската купа, едно бурканче с дребни бонбони, пръчката от старото му хвърчило и шивашкият метър на Мери Попинз. Погледът му се задържа върху подаръка, който леля Флоси му

донесе вчера — малко котенце от бял порцелан, нашарено със сини и зелени цветя. То седеше там с прилежно събрани предни лапички и опашка, още по-прилежно увита около тях. Слънцето огряваше порцелановия му гръб. Зелените му очи оглеждаха сериозно стаята. Майкъл му се усмихна дружелюбно. Той обичаше леля Флоси и харесваше подаръка, който тя му донесе.

Болката в зъба го прониза отново.

— О! — извика той. — Тази болка направо пробива венците ми! — Майкъл погледна трагично Мери Попинз. — И никой не се интересува колко ме боли! — добави той горчиво.

Мери Попинз му хвърли подигравателна усмивка.

— Не ме гледай така! — почти проплака той и сграбчи болната си буза още по-здраво.

— Защо да не те гледам? Нали знаеш поговорката, че и котката има право да гледа краля, нали така?

— Да, но аз не съм крал... — измърмори той, — а и ти не си котка, Мери Попинз! — той се надяваше, че тя ще започне да спори и ще отвлече вниманието му от зъба.

— Искаш да кажеш, че всяка котка може да гледа краля? Дали и Котарака на Майкъл би могъл? — попита Джейн.

Мери Попинз погледна нагоре. Сините ѝ очи се впиха в зелените очи на Котарака, а и Котарака отвърна на погледа ѝ.

Последва пауза.

— Всяка котка — каза Мери Попинз накрая. — Но този Котарак даже повече от другите.

Усмихвайки се на себе си, тя отново подхвана кълбото прежда, а на полицата над камината нещо се раздвижи. Порцелановият Котарак размърда порцелановите си мустаци, вдигна главата си и се прозина. Децата видяха дори блестящите му зъби и дългия розов котешки език. След това Котарака високо изви цветистия си гръб и се протегна мързеливо. После — едно махване на опашката, и той скочи от полицата.

Плъок! — с четирите лапи на килима.

— Мър-р-р! — каза Котарака и мина по килимчето пред камината. Спря се за момент до Мери Попинз и леко ѝ кимна. След това скочи на перваза на прозореца, гмурна се в бляскавата слънчева светлина и изчезна.

Майкъл забрави за зъбобола си и застина с отворена уста.

Джейн изпусна чиленцето, втречена в прозореца.

— Но... — заекваха и двамата. — Как? Защо? Къде?

— Да види Кралицата — отговори Мери Попинз. — Тя си е вкъщи всеки втори петък. Не гледай така, Джейн, че вятърът може да се промени! Затвори си устата, Майкъл! Зъбът ти ще изстине.

Майкъл бързо си затвори устата. После бързо я отвори отново.

— Но аз искам да знам какво стана! — възкликна той. — Нали Котарака е от порцелан! Той не е истински. И въпреки това — скочи! Видях го!

— Защо ще иска да види Кралицата? — попита Джейн.

— Заради мишките — отговори Мери Попинз спокойно. — И донякъде заради добрите стари времена.

Тя се загледа в далечината и отпусна ръце върху кълбото прежда. Джейн хвърли предупредителен поглед на Майкъл. Той се измъкна нетърпеливо от леглото и препълзя през стаята. Креслото изскърца, когато той се облегна на него, но Мери Попинз не обърна внимание. Тя гледаше замечтано през прозореца.

— Имало едно време... — започна тя бавно, като че ли четеше от лист слънчева светлина.

— ... Имало едно време един Крал, който си мислел, че знае практически всичко. Не бих могла да ви изброя дори най-малката част от нещата, които той си мислел, че знае. Главата му била пълна с числа и факти, както нарът е пълен със зрънца. Но това правело Кралят изключително разсеян. Нещата, които този мъдър мъж забравял, били повече от рибата в морето. Едва ли ще ми повярвате, ако ви кажа, че той дори забравял собственото си име, което било Кол. Премиер-министърът, обаче, имал отлична памет, и му го напомнял от време на време.

Любимото занимание на този Крал било да мисли. Той мислел цяла нощ и цяла сутрин. Той мислел по време на ядене, а също мислел и в банята. Той никога не забелязвал какво се случва под носа му, защото, разбира се, той винаги мислел за нещо друго.

А нещата, за които той мислел, не били, както можете да предположите, благоденствието на собствения му народ и как да го

направи Щастлив. Съвсем не. Мозъкът му бил зает с други въпроси. За броя на индусите в Индия, например; и дали Северният полюс е по-голям от Южния; и дали прасетата могат да се научат да пеят.

Но не само той се притеснявал за тези неща. Той принуждавал всички останали също да се притесняват за тях. Всички, освен Премиер-министъра, който изобщо не бил мислещ тип човек, а просто един стар човек, който обичал да седи на слънцето и да не прави абсолютно нищо. Но той много внимавал Краля да не разбере това, защото се страхувал, че ще му отреже главата.

Кралят живеел в дворец, направен изцяло от кристал. Първите дни на неговото царуване дворецът блестял толкова ярко, че минаващите наблизо затваряли очите си, за да не ослепеят. Но постепенно кристалът станал по-тъмен и прахът на сезоните помрачил неговата яркост. Нямаło свободен човек, който да го почисти, защото всички били заети да помагат на Краля да мисли своите мисли, дори готвачите, камериерките и останалата прислуга. Във всеки момент на тях можело да им бъде заповядано да оставят работата си и да бързат по кралски задачи. Например, за Китай — да преброят копринените буби. Или да открият дали Соломоновите острови се управляват от Савската царица. Когато се връщали със списъците си от факти, Кралят и придворните ги записвали в огромни книги, подвързани с кожа. Ако някой се връщал без отговор, неговата глава веднага бивала отрязвана.

Единственият човек в двореца, който не трябвало нищо да прави, била Кралицата. По цял ден тя седяла на златния си трон и усуквала колието си от сини и зелени цветчета, което било закачено на врата ѝ. Понякога тя избухвала в плач и дърпала нагоре хермелиновата си мантия, защото дворецът, който ставал все по-мръсен и по-мръсен, бил нападнат от мишки. А мишките, както всеки ще ви каже, са нещо, което нито една Кралица не може да понася.

— О! — казвала тя с лека въздишка и се облягала на облегалката на трона си.

И всеки път, когато тя плачела, Кралят се мръщел.

— Тишина, моля! — казал той със страшен глас, защото и най-малкият шум прекъсвал неговото мислене. Тогава мишките се изплашвали за известно време и никакъв шум не се чувал в стаята. Освен скърцането на гъшите пера, с които Кралят и придворните пишели, добавяйки нови факти към тези в кожените книги.

Кралицата никога не давала заповеди, дори и на собствените си камериерки. Защото Краля, най-вероятно, щял да ги отмени.

— Да се поправи фустата на Кралицата ли? — питал той грубо. — Каква фуста? И защо изобщо да си хабим времето да говорим за фусти? Вземете писалка и запишете тези важни факти за птицата Феникс!

И така, камериерките му се подчинявали, докато Кралицата или поправяла фустата си сама, или я носела скъсана.

Какво отвратително положение, бихте казали вие! И наистина, имате право. Но не трябва да си мислите, че е било така винаги. Кралицата, докато седяла самотна на своя трон, често се сещала за първите дни от нейния брак с Краля. Колко висок и красив бил той, със силен бял врат и румени бузи, с кичури коса, обвиващи главата му като листата на камелия.

— Ах! — въздишала тя, спомняйки си миналото. Как ѝ подавал от собствената си чиния меденки и филийки, намазани с масло. Как лицето му изразявало такава любов, че сърцето ѝ се обръщало в гърдите ѝ и тя извърщала глава от смущение и искрена радост.

Но ето че дошла съдбоносната вечер.

— Очите ти са по-ярки от звездите... — и Краля отместил погледа си от лицето ѝ към бляскавото небе. Но вместо, както обикновено, да погледне отново към нея, той продължил да гледа нагоре.

— Чудя се — казал той замечтано, — колко точно звезди има там! Мисля, че ще трябва да ги преброя. Една, две, три, четири, пет, шест, седем... — и той продължил да ги брое, докато Кралицата заспала.

— Хиляда двеста четиридесет и девет... — казал той, когато тя се събудила. Така тя разбрала, че Краля е броил звездите цяла нощ!

След това вдигнал всички придворни от леглата им и не могъл да се успокои, докато не ги накарал да преброят звездите. И тъй като нямало дори два еднакви отговора, Краля бил много сърдит.

Така започнало всичко.

На следващия ден Краля възкликнал:

— Твоите бузи, скъпа моя, са като две рози! Кралицата била много щастлива, докато той добавил:

— Но защо рози? Защо не тиквички? Защо бузите са розови, а тиквичките са зелени? И обратно! Това е много сериозен въпрос.

Трябва да помисля за това.

На третия ден той казал, че зъбите ѝ са като перли. Но преди Кралицата дори да успее да се усмихне, той продължил:

— И какво като са? Всеки има, в края на краищата, определен брой зъби, и повечето от тях са като перли. Самите перли, обаче, са голяма рядкост. Много по-важно е да се помисли за тях.

Той събрал най-добрите гмурци в кралството си и ги пратил под водата.

И от този ден нататък Краля винаги мислел. Интересувал се само от събирането на знания и никога вече даже не поглеждал Кралицата. По-точно, макар и да поглеждал в нейна посока, той вероятно не я виждал. Защото толкова упорито работел над книгите и записките си, че скоро станал късоглед. Закръгленото му румено лице вече станало слабо и сбръчкано, а косата му побеляла на млади години. Той не ядъл почти нищо, освен сандвичите с лук и сирене, когато старият Премиер-министър му съобщавал, че вечерята е на масата.

И така, представяте си колко самотна била Кралицата. Понякога старият Премиер-министър се промъквал тайно до трона ѝ и я потупвал нежно по рамото. Понякога малкият Паж, който пълнил мастилниците, вдигал очи и ѝ се усмихвал зад гърба на Краля. Но нито старият човек, нито момчето могли да отделят достатъчно време да забавляват Кралицата, защото се бояли да не загубят службата си.

Но не трябва да мислите, че Кралят искал да бъде груб и невнимателен. Всъщност, на него му се струвало, че неговите поданици са по-щастливи от повечето поданици на света, защото си имали крал, който знае практически всичко. Но докато той бил зает със събирането на знания, народът му обеднявал все повече и повече. Къщите се рушили, полята оставали необработени, защото Кралят се нуждаел от всички мъже да му помагат в мисленето.

Колкото до жените — те всичките били ужасно недоволни. На тях им се струвало, че тези кралски знания били глупости на търкалета. Защото как можеш да нахраниш едно бебе с факти или да платиш рентата с мислене? Дори говедарките и пастирките на гъски били объркани. И като си спомните, че това са били най-щастливите хора на света (защото те били уверени, че са предрешени принцове и принцеси), ще разберете какво е било истинското положение на кралството.

Най-после дошъл денят, в който всичко се преобърнало. Кралят и придворните както винаги работели на бюрата си в заседателната зала. Кралицата седяла и слушала скърцането на перата и цвърченето на мишките. И докато тя си седяла спокойно, една мишка прекосила стаята и започнала да мие мустаците си точно пред трона. Кралицата ахнала от уплаха, но веднага запушила устата си с ръка, защото се бояла, да не би да притесни Краля. Тя се завила с хермелиновата си мантия и седяла така, треперейки от ужас. Изведнъж видяла на прага на залата един котарак.

Това било малко котенце, пухкаво като глухарче и бяло като захарче от върха на опашката до върха на мустаците му. То вървяло с мързелива, поклащаща се походка, сякаш нямало никаква работа и цялото Време било на негово разположение. Зелените му очи светели, когато влязло през вратата.

За момент то се спряло на ръба на килима и погледнало любопитно Кралят и придворните му, надвесили се над дебелите книги. След това обърнало зелените си очи към Кралицата. Внезапно котето трепнало и козинката му настръхнала. Гърбът му се извил като гърбица на камила. Мустаците му се изправили като стоманени шишчета. То претичало през заседателната зала и се гмурнало под трона. Оттам се чул див котешки вик. И приглушено цвърчене. И мишката вече я нямало.

— Тишина, моля! Недей да правиш такъв ужасен шум, скъпа моя! Той прекъсва мислите ми! — казал Краля сърдито.

— Не бях аз — казала Кралицата смирено. — Беше Котарака.

— Котаракът ли? — казал Краля разсеяно, без дори да повдигне главата си. — Котките са четирикраки същества, покрити с козина. Те се срещат или диви, или домашни във всички части на земното кълбо, с изключение на полярните кръгове. Те ядат мишки, риба, карангия и птици. Общуват или чрез мъркане, или чрез мяукане, в зависимост от настроението. Саможиви са и обикновено се смята, че имат девет живота. За по-подробна информация за котките виж страница втора, том седми, рафт „д“, в библиотека номер пет от лявата страна, като влезеш от вратата. Така! Ето! Но какво е това?

Кралят стреснато вдигнал поглед от страницата. Защото на бюрото пред него седял Котарака.

— Ако обичаш, бъди внимателен! — казал Краля натъртено. — Стъпил си точно върху най-новите ми данни. А те са по един много важен въпрос. Дали турците наистина идват от Турция и ако не, защо? Е, добре, какво искаш? Говори! Не мрънкай! Малко недочувам.

— Искам да те погледна — казал спокойно Котарака и обвил с опашка мастилницата.

— Охо! Значи това искаш, така ли? Е, добре! „Котката може да гледа Краля“, както се казва! Нямам никакви възражения. Заповядай!

Кралят се облегнал на стола и обърнал лицето си наляво и надясно, така че Котарака да може да го види от двете страни.

Котаракът гледал замислено Краля, а придворните оставили писалките си и също гледали учудено.

Последвала дълга пауза.

— Е — казал Краля с любезна усмивка, — и какво мислиш за мен, ако мога да попитам?

— Не кой знае какво! — казал Котарака равнодушно, облизвайки дясната си предна лапичка.

Придворните потреперили и грабнали писалките си.

— Какво? — изревал Краля. — Не кой знае какво, така ли? Нещастно невежо животинче, очевидно ти изобщо не си наясно кой крал гледаш!

— Всички крале доста си приличат — казал Котарака.

— Нищо подобно — отвърнал Краля сърдито. — Каж ми името поне на един крал, който да знае толкова, колкото знам аз. Сигурно не ти е известно, че при мен идват професори от всички краища на земята да се консултират за по половин час. Моята колекция от факти е ненадмината. Моят двор се състои от най-добрите хора. Самият Джак Убиецът на Гиганти прекопава градината ми. Стадата ми се гледат не от кой да е, а от знаменития Играч на Криеница. Късметът на кралството ми се пази от двайсет и четири Врани. Значи, казваш, нищо особено, а? А ти кой си, бих искал да зная, че си позволяваш да говориш за Краля по този начин?

— О, просто един Котарак — отвърнал той. — Четири крака, опашка и чифт мустаци.

— Това и сам го виждам! — отсякъл Краля. — За мен няма значение, как изглеждаш. Интересува ме само колко знаеш!

— О, аз зная всичко — отвърнал Котарака спокойно и облизал върха на опашката си.

— Какво?! — избухнал Краля. — Ти ли го казваш, едно от най-долните и примитивни същества! Знай, че спокойно мога да ти отсека главата.

— Така и ще направиш — казал Котарака. — Но всичко с времето си.

— Знаеш всичко, а? Хайде бе, нещастно животинче! Няма нито едно живо същество, което да знае всичко, дори и аз самият, макар че съм толкова мъдър!

— С изключение на котките — възразил Котарака. — Всички котки, уверявам те, знаят всичко!

— Много добре — изпръхтял Краля. — Но ще трябва да го докажеш. Ако наистина си толкова умен, ще ми отговориш на три въпроса. И тогава да става, каквото ще става.

И се усмихнал презрително. Щом като проклетият Котарак продължавал да нахалства, трябвало да си понесе последствията!

— Сега — казал Краля, облягайки се на стола и преплитайки пръстите си, — моят първи въпрос е...

— Един момент, моля — прекъснал го хладнокръвно Котарака. — Аз не мога да отговарям на твоите въпроси, докато не определим условията. Нито един котарак не би постъпил толкова глупаво. Аз съм готов да склуча сделка с теб. Ето условията ми. Вече се съгласихме, че ти ще ми зададеш три въпроса. Но ще бъде честно и аз след това да ти задам също толкова. И който от нас спечели, ще поеме управлението на твоето кралство.

Придворните изпуснали писалките си от учудване. Очите на Краля щели да изскочат от изумление.

Но той преглътнал думите, които напирали в гърлото му и безгрижно се разсмял.

— Много добре — казал той високомерно. — Това е ужасно губене на време и ти, а не аз, ще съжаляваш за това. Но аз приемам твоята сделка.

— Тогава свали си короната — изкомандвал Котарака, — и я сложи на масата между нас.

Кралят свалил короната от рошавата си глава и скъпоценните камъни блеснали на слънчевата светлина.

— Хайде, като сме рекли, да приключваме по-бързо с тази глупост. Трябва да продължа работата си — казал той троснато. — Готов ли си? Добре, ето го първият ми въпрос. Колко двуметрови мъже ще са ти необходими, за да обиколиш екватора, ако ги разположиш точно един след друг?

— Това е много лесно — отвърнал Котарака с усмивка. — Просто разделяш дължината на екватора на две.

— Аха-а! — извикал Кралят и го погледнал хитро. — Всичко това е много хубаво, но каква е дължината му?

— Каквато и да е дължина — казал Котарака равнодушно. — Тя не съществува реално, както знаеш. Защото екваторът е чисто въображаема линия.

Придворните се спогледали ужасени. Те никога не били чували някой да говори по този начин. Лицето на Краля потъмняло от неудоволствие.

— Добре — казал той кисело. — Кажете ми тогава това: Каква е разликата между слона и носача на гарата?

— Няма никаква разлика — отвърнал веднага Котарака. — Защото те и двамата пренасят багаж.

— Но-о-о-о... — възразил ядосано Краля. — Това не са отговорите, които очаквах. Наистина трябва да опиташ да бъдеш по-сериозен.

— Не мога да отговарям това, което очакваш — казал Котарака. — Това са верните отговори на твоите въпроси, всяка котка би ти го казала.

Кралят цъкнал сърдито с език.

— Тези глупости излизат извън рамките на шегата! Това е фарс! Това не е нищо, освен глупости на търкалета... Добре, ето и третият ми въпрос, ако можеш да отговориш поне на него.

По усмивката на Краля личало, че този път той е уверен, че ще постави Котарака на мястото му. Кралят величествено протегнал ръка и започнал:

— Ако дузина мъже трябва да изкопаят яма, дълбока 15 километра, като работят по осем часа на ден, колко време ще мине,

включвайки и почивните дни, преди да може окончателно да захвърлят кирките си?

Очите на Краля блестели триумфално. Той погледнал победоносно Котарака. Но Котарака вече имал готов отговор:

— Две секунди — отвърнал той бързо, леко потупвайки с опашката си.

— Две секунди! Ти луд ли си? Отговорът е в години! — Кралят потривал ръце радостно при мисълта за грешката на Котарака.

— Повтарям — казал Котарака. — Това ще им отнеме само две секунди. Да копаеш такава яма е изключително глупаво. „Петнайсет километра дълбока?“ — биха казали те. — „Защо, по дяволите, е необходимо това?“

— Това няма никакво значение! — казал сърдито Краля.

— Но всеки въпрос трябва да има смисъл. Именно смисълът е това, заради което се задава въпроса. А сега — казал Котарака, — смятам, че вече е мой ред!

— Добре, побързай. Вече ми загуби доста време!

— Моите въпроси са къси и много прости — уверил го Котарака. — Една котка би се сетила докато си мръдне мустака. Нека се надяваме, че кралете са също толкова умни. А сега, ето го и първия въпрос: Колко високо е небето?

Кралят изпръхтял като кон от задоволство. Това бил точно този вид въпроси, които той харесвал, затова го озарила усмивка на превъзходство.

— Да, разбира се — започнал той. — Зависи как ще мериш. Ако мериш от равнината, височината ще е една, но ако мериш от върха на планината, резултатът ще е друг. И като се вземе това предвид, ще трябва да определим географската ширина и дължина, амплитудата, магнитудата и мултитудата, и като не забравяме и атмосферните, математическите, акробатическите и хистерическите условия, както и общата депресия, експресия, импресия и конфесия, заедно със...

— Извинете ме — прекъснал го Котарака. — Това не е отговор. Опитайте отново, моля. Колко високо е небето?

Очите на Краля едва не изхвъркнали от яд. Никой дотогава не си позволявал да го прекъсва.

— Небето — продължил Краля, — е, ъ-ъ-ъ, е... Добре де, не мога да ви кажа точното число, разбира се. Нито пък някой друг може,

уверявам ви. То е може би...

— Искам точен отговор — казал Котарака. Той преместил погледа си от Краля към зяпналите придворни. — Има ли някой тук, в тази зала на знанията, който е в състояние да отговори на въпроса ми?

Нервно поглеждайки Краля, Премиер-министъра вдигнал трепереща ръка.

— Винаги съм смятал — промърморил той свенливо, — че небето е малко по-високо от полета на орел. Аз, разбира се, съм стар човек, и може би греша... Котарака плеснал със захарнобелите си лапички.

— Не! Не! Прав си! — уверил го той нежно. Зелените му очи се срещнали за момент с уплашените очи на стария Премиер-министър.

Кралят изфучал презрително:

— Котешки глупости! Безумно бръщолевене!

Котаракът помолил за тишина, вдигайки лапата си:

— Бихте ли отговорили на втория ми въпрос, моля. Къде може да се намери най-сладкото мляко?

Лицето на Краля моментално се прояснило и той се изправил по-самоуверено.

— Просто е като А-Б-В — казал той надменно. — Отговорът, естествено, е Сардиния! Кравите там се хранят с мед и рози и тяхното мляко е сладко като Златен Нектар. Или, може би, трябваше да кажа Елегантните острови, където те се хранят не с какво да е, а със захарна тръстика. Или Гърция, където кравите хрупат сладко грозде. И сега, като се вземе предвид...

— Не мога да взема предвид нищо друго — казал Котарака, — освен факта, че вие не отговорихте на въпроса ми. Къде е най-сладкото мляко, о, Кралю?

— Аз знам! — извикал малкият Паж, спирайки да пълни масилницата. — В котлето над огнището.

Котаракът кимнал одобрително на детето и се прозинал в лицето на Краля.

— А пък аз си мислех, че сте толкова мъдър! — казал той подигравателно. — Вие наистина може да сте най-умният от кралете, но някой друг отговори на въпроса ми. Не се мръщете, обаче... — вметнал Котарака, тъй като Краля гледал сърдито към Пажата. — Все още имате шанс да спечелите. Ето го и третия ми въпрос. Какво е най-силното нещо на земята?

Очите на Краля блеснали. Той хванал брадата си с тънките си пръсти и я погладил самодоволно.

— Тигърът — казал той дълбокомислено, — е много силно животно. Същото се отнася за коня и за лъва. После, разбира се, идват морските приливи. Както и гранитните жили на планините. Вулканите също имат страхотна сила. А също и снежнобелите ледени шапки на полюсите... Или това би могло да бъде китайската стена...

— Или пък би могло и да не бъде! — прекъснал го Котарака. — Може ли някой да ми каже кое е най-силното нещо?

Той огледал още веднъж заседателната зала. Този път заговорила Кралицата.

— Аз мисля — казала тя кротко, — че това трябва да е търпението. Защото търпението е това, което с течение на времето побеждава всичко.

Зелените очи смело погледнали към нея.

— Така е наистина — съгласил се Котарака равнодушно. Той се обърнал към Кралят и сложил лапата си върху короната.

— О, най-мъдри от монарсите! — възкликнал Котарака. — Без съмнение ти си най-могъщият учен, а аз — най-обикновена котка. Но аз отговорих и на трите ти въпроса, а ти — на нито един от моите. Резултатът от състезанието, струва ми се, е ясен. Короната принадлежи на мен.

Кралят се изхилил презрително.

— Не ставай глупав! Какво ще я правиш? Ти не можеш да създаваш закони и да управляваш хората. Ти дори не знаеш да четеш и пишеш. Да предам кралството си на Котарак? Трябва да съм полудял, за да го направя!

Котаракът широко се усмихнал.

— Виждам, че твоите познания не обхващат и приказките. Защото, ако това беше така, ти щеше да знаеш, че отсечеш ли главата на Котарака, той веднага се превръща в истински принц.

— Приказки? Уф-ф-ф! Те са нищо за мен. Аз мисля само за моето кралство.

— Твоето кралство — казал Котарака, — прости ми, че трябва да ти напомня, вече не е твоя грижа. Всичко, което трябва да направиш сега, е да ми отсечеш главата веднага. Останалото остави на мен. Отсега нататък, тъй като очевидно на теб повече няма да ти трябва, аз

ще взема на служба при себе си съветниците ти, Премиер-министъра, тази разумна жена — съпругата ти, и това схватливо дете — твоя Паж. Остави ги да си вземат шапките и да дойдат с мен, защото отсега ние четиримата ще управляваме кралството.

— Но какво ще стане с мен? — проплакал Краля. — Къде да отида? Как ще живея?

Котаракът присвил очи.

— Трябваше да мислиш за това по-рано. Повечето хора мерят седем пъти, преди да сключат сделка с Котарак. Хайде, грабвай меча си, учени човече! И дано да е достатъчно остър!

— Спрете! — извикал Премиер-министъра, като сложил ръка върху меча на Краля. Сетне се обърнал към Котарака и се поклонил почтително.

— Сър — казал той смирено, — изслушайте ме! Вярно е, че вие спечелихте короната в честна и равна битка. И може би е истина, че сте омагьосан принц. Но ще трябва да отклоня вашето предложение. Служил съм на Краля вярно още от дните, когато бях паж в двора на баща му. И дали той е с корона или не, дали управлява кралство или скита по безлюдни пътища, аз го обичам и съм му нужен. Аз няма да тръгна с вас.

— Нито пък аз! — казала Кралицата и станала от златния си трон. — Била съм до рамото му още от дните, когато той бе млад и красив. Чаках го търпеливо дълги години. Мъдър ли е или глупав, богат или без пукнат грош, аз го обичам и имам нужда от него. Аз няма да тръгна с теб.

— Нито пък аз! — казал малкият Паж и запушил с коркова тапа шишенцето с мастило. — Това винаги е бил моят дом. И Краля е моят крал и аз му съчувствам. Освен това на мен ми харесва да пълня мастилниците. Аз няма да тръгна с теб.

Котаракът се усмихнал някак странно и зелените му очи блеснали, когато погледнал тримата, които му отказали.

— Какво ще кажеш за това, о, Кралю! — казал Котарака, като се обърнал към бюрото.

Но не последвал никакъв отговор. Защото Краля плачел.

Премиер-министърът веднага побързал да му даде своята носна кърпичка. Кралицата отишла и застанала до него с ръце, притиснати към сърцето ѝ.

— О, мъдри човече, защо плачеш? — попитал Котарака.

— Защото се срамувам — изхълцал Краля. — Аз се перчих колко съм умен. Аз си мислех, че зная всичко или почти всичко. А сега откривам, че този стар човек и тази жена и това малко момче са много по-мъдри от мен. Не се опитвайте да ме успокоявате! — ридаел той, а Кралицата и Премиер-министъра го държали за ръцете. — Аз не го заслужавам. Аз не знам нищо. Аз дори не знам кой съм.

Той закрил лицето си с ръце.

— О, аз знам, че съм Крал! — безутешно плачел той. — Аз знам и името си и адреса, разбира се! Но аз не знам, след всичките тези години, кой наистина съм аз!

— Погледнете ме и ще откриете — казал Котарака кротко.

— Но аз ви г-г-гледах! — хълцукал Краля в своята носна кърпичка.

— Не точно — настоявал Котарака, — вие само ме поглеждахте от време на време. Котката може да гледа краля, казвате вие. Но Краля може също да гледа котката. Ако правехте това, вие щяхте да знаете кой сте. Погледнете в очите ми — и вижте!

Кралят показал лицето си зад носната кърпа и погледнал към Котарака през сълзи. Очите му блуждаели по спокойната бяла котешка муцуна, докато стигнали накрая до зелените очи на Котарака. В този блестящ пронизващ поглед той видял собственото си отражение.

— По-близо, по-близо... — изкомандвал Котарака. Кралят послушно се навел по-близо.

И докато той се вглеждал в тези бездънни очи, неочаквано станала някаква промяна с човека, който се виждал в тях. Неговото тънко заострено лице постепенно станало по-пълно. Хълтналите страни се изпълнили в румени бузи, а бръчките около очите му се загладили. Ярки кестеняви кичури се закъдрили около главата му. Кафява брада се появила вместо посивялата му четина. Очите му започнали да блестят и тяхната светлина се разливала по променящото му се лице. Кралят ахнал от изумление и се усмихнал. И един голям румен човек му отговорил с усмивка в отразяващите котешки очи.

— О, небеса! Това съм аз! — извикал той. — Най-сетне аз зная кой съм наистина! — Кралят щастливо се разсмял. — Хо-хо-хо! Ха-ха-ха! Сега виждам всичко! Аз изобщо не съм мислещ човек. Аз не съм нищо друго, освен Стар Веселяк.

Той махнал с ръка на зяпналите придворни:

— Хей вие, махнете тези писалки и листа! Изхвърлете записките! Изгорете бюрата! И ако някой ми спомене някой факт, аз саморъчно ще му отрежа главата!

Кралят отново избухнал в неудържим смях и толкова силно прегърнал Премиер-министъра, че едва не убил стария човек.

— Прости ми, мой верни приятелю! — крещял той. — Донесете ми лулата и чаша пунш, извикайте Цигуларя!

— А ти, моя Радост, мое Съкровище, моя Любов!... — обърнал се той към Кралицата с разтворени обятия. — О, дай ми ръката си отново, скъпо създание, и аз никога няма да я оставя!

Сълзи на щастие рункнали от очите на Кралицата, а Краля нежно ги избърсал.

— Не ми трябват звезди в небето — шептял той, — аз ги имам тук, в твоите очи.

— Простете, ако ви прекъсвам, но какво ще стане с мен? — възкликнал Котарака.

— Е, ти имаш кралството. Ти имаш короната! Какво повече искаш? — попитал Краля.

— Уф-ф! — казал Котарака. — Те не ми трябват! Приемете ги, моля, като приятелски подарък. Но никоя котка никога не дава нещо за

нищо. И аз искам в замяна две малки неща...

— О, каквото и да е! Каквото си поискаш — казал Кралят и направил щедър жест.

— Бих искал от време на време — казал Котарака, — да идвам в двореца, за да видя...

— Мен? О, разбира се! Винаги си добре дошъл! — прекъснал го Краля с доволна усмивка.

— За да видя Кралицата — продължил Котарака, без да обръща внимание на забележката на Краля.

— О, Кралицата! Разбира се. Когато си пожелаеш. Можеш да ни помагаш да се справяме с мишките.

— Моето второ желание — продължил Котарака, — е малката огърлица от сини и зелени цветя, която Кралицата носи на врата си.

— Вземи я, разбира се! — казал Краля щедро. — Тя и без това беше евтина.

Кралицата бавно вдигнала ръце и разкопчала огърлицата. Сгънала я на две и я омотала около Котарака, усуквайки я около цялото му пухкаво тяло и около опашката. Сетне тя дълго гледала в дълбоките му очи и Котаракът гледал в нейните. И в този поглед се криели всички тайни, които кралиците и котките носят в сърцата си и никога не казват никому.

— Аз съм си вкъщи всеки втори петък — казала Кралицата и се усмихнала на Котарака.

— Ще дойда — казал Котарака и кимнал с глава.

И като казал това, той се обърнал и, без да погледне никого повече, излязъл от заседателната зала. Огърлицата от сини и зелени цветчета блестяла върху неговата козина, а опашката му се поклащала назад-напред като знаме.

— Между другото — казал Краля, точно преди Котарака да излезе, — сигурен ли си, че наистина си омагьосан принц? Наистина ли можеш да ти отреже главата?

Котаракът се обърнал и го погледнал предизвикателно. След това се усмихнал иронично.

— Нищо не е сигурно на този свят. Довиждане! — казал зеленоокият Котарак.

Той прескочил слънчевия праг и побързал надолу по стълбите на двореца.

На моравата пред двореца една червена крава се възхищавала на отражението си в украсеното с орнаменти изкуствено езерце.

— Кой си ти? — попитала тя, когато Котарака минал покрай нея.

— Аз съм Котарака, Който Видя Краля — отвърнал той.

— А аз — отбелязала тя с поклащане на главата си, — съм Кравата, Която Прескача Луната.

— А, така ли? — казал Котарака. — И за какво?

Кравата го погледнала учудено. Никога преди не били й задавали този въпрос. И изведнъж тя разбрала, че може би има и нещо друго за правене, а не само да прескача луната. За пръв път цялата тази работа й се сторила като една голяма глупост.

— Сега, като ме питаш — засрамила се Кравата, — всъщност, мисля, че не знам — и се пуснала в тръс през моравата да обмисли този проблем.

На градинската алея седяла голяма сива птица и шумно пляскала с криле.

— Аз съм Гъската, Която Снася Златни Яйца! — изкрякала тя гордо.

— Наистина ли? — учудил се Котарака. — А къде са малките ти гъсенца?

— Гъсенцата ли? — Гъската пребледняла. — Е, сега, като питаш... всъщност, нямам. Винаги съм знаела, че нещо ми липсва — и побързала да си направи гнездо, за да снесе обикновено яйце.

Плъок! Нещо зелено паднало пред Котарака.

— Аз съм Жабата Прелъстителка — каза да тя гордо.

— Защо ми го казваш — попитал Котарака. — Е, предполагам, че поне имаш щастлив брак.

— Е-е-е, сега като ме питаш, не точно. Всъщност, ъ-ъ-ъ, не! — признала Жабата.

И преди Жабата да успее да мигне, Котарака вече отминал. Той продължил надолу по градинската алея, мустаците му потрепвали на сутрешния въздух, неговата огърлица от сини и зелени цветчета блестяла на слънцето, а бялата му опашка се развявала като знаме.

Когато изчезнал зад портите на двореца, всички, които го били видели, се почувствали богати и щастливи. Той ги бе погледнал с ярките си зелени очи и животът им бе поел в нова посока.

Кравата, Гъската и Жабата били щастливи, защото сега те можели да престанат да правят глупави неща, които нямали смисъл и причина. Придворните също били щастливи: танцували по цял ден, Цигуларя им свирел, а през нощта пиели от бездънните чаши. Самият Крал бил също изключително щастлив, защото вече не мислел за нищо. Кралицата била щастлива по простата причина, че Краля бил щастлив. Малкият Паж също бил щастлив. Сега той можел да пълни мастилниците с мастило и да ги излива обратно в шишенцето, без никой нищо да му казва. Но най-щастливият човек на света бил старият Премиер-министър.

Знаете ли какво направил?

Той издал заповед.

В заповедта се казвало: Краля заповядва на своите поданици да украсят дърветата с цветя и ленти и да танцуват около тях, да танцуват и празнуват, да пеят и да дебелеят и много да се обичат. И нещо повече (било ясно написано в нея), ако някой не се подчини на тези закони, Краля веднага щял да му отреже главата.

И като издал тази заповед, Премиер-министъра решил, че е направил достатъчно. Той прекарал остатъка от дните си, без да прави нищо — просто седял на слънце в един люлеещ се стол и си правел вятър с една клонка от кокосова палма.

Що се отнася до Котарака, той тръгнал по пътя си и обикалял света, украсен с пъстрата огърлица на Кралицата, и гледал всичко, което попадало пред погледа му със своите зелени пронизващи очи.

Някои казват, че той все още скита наблизко и далеч. И винаги, когато пътува, той търси някой, който да отвърне на погледа му. Той може да бъде крал, или може би овчар, или просто минувач по градските улици. Ако срещне някой такъв, той остава с него за известно време. Не много дълго, но достатъчно дълго. Защото и една секунда стига, за да погледнеш в дълбоките му зелени очи и да откриеш кой си всъщност...

Сънливият глас затихна. Слънчевата светлина се отмести от прозореца и вътре бавно се намести сянката. Нито звук не се чуваше в детската стая, само тиктакането на часовника.

И изведнъж, сякаш се връщаше от далечни разстояния, Мери Попинз се обърна рязко към децата. Очите ѝ блеснаха сърдито.

— Мога ли да попитам, защо не си в леглото? Мислех, че умираш от болки в зъба, Майкъл! Какво си ме зяпнала, Джейн? Да не съм ти панаирджийска мечка!

И като сграбчи кълбото си, тя отново стана същата Мери Попинз — като вихрушка.

Майкъл претича с писък през стаята и се хвърли в леглото. Но Джейн не се помръдна.

— Чудя се коя съм аз! — каза тя меко. Дали сама на себе си, дали на Майкъл.

— Аз знам кой съм аз — каза Майкъл твърдо. — Аз съм Майкъл Джордж Банкс, от улица „Черешова“. И не се нуждая от някакъв си Котарак, за да ми го каже.

— Той не се нуждае от никого да му казва каквото и да било, умният господин Всезнайко! — Мери Попинз му хвърли подигравателна усмивка.

— Когато той се върне — бавно промълви Джейн, — ще погледна дълбоко в зелените му очи...

— Хайде стига с тези дълбоки зелени очи! По-добре погледни собственото си черно лице и гледай да е чисто за вечеря! — както винаги изсумтя Мери Попинз.

— Може би той въобще няма да се върне! — каза Майкъл. — „Котарак, който е имал възможност да види краля — си мислеше той, — едва ли ще иска да прекара остатъка от дните си на полицата над камината.“

— О да, той ще се върне, нали, Мери Попинз? — гласът на Джейн беше изпълнен с безпокойство.

— Откъде да знам? — отсече Мери Попинз. — Да не съм ти Народната библиотека!

— Но това е котето на Майкъл... — започна да спори Джейн, когато гласът на мисис Банкс я прекъсна.

— Мери Попинз! — чу се от стълбището. — Би ли ми отделила един момент?

Децата се спогледаха въпросително. Гласът на майка им беше изпълнен с тревога. Мери Попинз бързо излезе от стаята. Майкъл пак дръпна одеялото си и двамата с Джейн пропълзяха до стълбището.

Долу, във всекидневната, мистър Банкс седеше свит на един стол. Мисис Банкс притеснено пипаше челото му и му даваше вода.

— Изглежда, че е преживял някакъв шок — обясняваше тя на Мери Попинз. — Можеш ли да ни кажеш, Джордж, какво точно се случи? Каквото и да е то.

Мистър Банкс вдигна главата си. Лицето му беше като на призрак.

— Нервен срив, само това. Работя твърде много. Привиждат ми се разни неща...

— Какви неща? — попита мисис Банкс.

Мистър Банкс отпи глътка вода.

— Тъкмо завивах в края на улицата, когато... — той потрепери и затвори очи. — Аз го видях да стои точно до нашата порта.

— Видял си да стои какво? — попита мисис Банкс трескаво.

— Едно бяло нещо. Беше нещо като леопард. По целия му гръб измежду козината му растяха незабравки. Когато стигнах до портата, то ме погледна. Един див зелен поглед, точно в очите ми. След това ми кимна и каза: „Добър вечер, Банкс!“ и продължи забързано по пътя.

— Но... — възрази мисис Банкс.

Мистър Банкс вдигна ръка, за да я спре.

— Знам какво ще кажеш. Недей. Всички леопарди са затворени в зоологическата градина. Пък и по гръба им не растат незабравки. Много добре знам това. И аз знам, че нещото не беше наистина там. Но това просто показва, че наистина съм много болен. По-добре повикай доктор Симпсън.

Мисис Банкс се затича към телефона. От горното стълбище се чу сподавено хихикане.

— Какво става с вас там? — попита мистър Банкс.

Но Джейн и Майкъл не можеха да отговорят. Обзе ги бурно кикотене. Те се превиваха и търкаляха по пода, задавяха се и хълцаха от смях.

Защото докато мистър Банкс описваше причината за своя шок, едно бяло същество се беше появило на прозореца на детската стая. То леко скочи от перваза на пода, прекоси стаята и подскочи на мястото си над камината. Сега то седеше там, с опашка, обвита около себе си, и мустаци, пригладени към бузите. Украсено с малки, яркосини цветчета, мълчаливо и неподвижно, със зелени ококорени очи, на полицата седеше порцелановото коте на Майкъл.

— Ах, вие, коравосърдечни и безчувствени деца! — мистър Банкс явно беше шокиран от тяхното поведение.

Но това само ги накара да се разсмеят още по-силно. Те се кикотеха, давеха и кашляха и пак избухваха в неудържим смях, докато Мери Попинз не вдигна главата си нагоре и не ги фиксира с един от най-строгите си погледи.

Тогава настъпи тишина. Не се чуваше и хлъцване. Защото този поглед, както Джейн и Майкъл знаеха, беше достатъчен, за да накара всекиго да спре да се хили...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

МРАМОРНОТО МОМЧЕ

— И не забравяйте да ми купите вечерния вестник! — каза мисис Банкс, подаде две пени на Джейн и я целуна за довиждане.

Майкъл погледна майка си въпросително.

— Това ли е всичко, което ще ни дадеш? — попита той. — А ако срещнем Сладоледаджията?

— Добре, де — каза мисис Банкс с неудоволствие, — ето ви още шест пени. Но аз мисля, че вие сте прекалено глезени деца. Когато аз бях малко момиче, не ядях сладолед всеки ден.

Майкъл я погледна с любопитство. Той не можеше да повярва, че тя някога е била малко момиченце. Мисис Банкс с къса поличка и коса, стегната с панделки? Невъзможно!

— Предполагам — каза той навъсено, — че не си го заслужавала!

Той мушна монетата от шест пенса в джобчето на моряшкото си костюмче.

— Четири пенса за сладоледите — каза Джейн, — а с останалите ще си купим „Големите приключения“.

— Госпожице, направете ми път, ако обичате! — каза високомерен глас зад нея.

По стълбите, с Анабел в ръце, прилежна и кокетна като моден манекен, слизаше Мери Попинз. Тя сложи Анабел в количката и тръгна след децата.

— А сега, ходом марш — в парка! — изкомандва тя. — И без никакви отклонявания!

Надолу по алеята, боричкайки се, тичаха Джейн и Майкъл, а по петите им ги следваха Джон и Барбара. Слънцето се беше разпънало над улица „Черешова“ като огромен светъл чадър. Дроздове и косове пееха горе на дърветата. Долу, в края на улицата, адмирал Бум деловито косеше тревата пред къщата си.

В далечината се чуваше маршова музика. Оркестърът свиреше в края на парка. По алеите се разхождаха клюкарстващи госпожици под

шарени чадъри, разменящи си последни новини.

Пазачът на парка в летния си костюм — син, с червена ивица на ръкава — наглеждаше всички, като прекосяваше моравите.

— Спазвайте правилата! Не газете тревата! Хвърляйте боклуците в кошчетата! — викаше той.

Джейн се наслаждаваше на сънената слънчева гледка.

— Това е също като в музикалната кутия на мистър Туигли — каза тя с щастлива въздишка.

Майкъл допря ухото си до стъблото на един дъб.

— Струва ми се, че го чувам как расте! — извика той. — То издава тих, мек, скърцащ звук...

— Гледай да не заскърцаш след малко към къщи, ако не побързаш! — предупреди го Мери Попинз.

— Забранено е правенето на боклук в парка! — викаше Пазача, минавайки по алеята с липите.

— Ти си боклук! — отвърна троснато Мери Попинз, и високомерно си вирна главата.

Пазачът си свали шапката, а лицето му се издължи, като гледаше отдалечаващия се гръб на Мери Попинз. По начина, по който тя се усмихваше, личеше, че не се съмнява, че той продължава да я гледа. И как би могъл да не гледа, мислеше си тя, та нали е облечена с новото си бяло сако, с розова якичка и розово коланче, с четири розови копчета отпред.

— Накъде сме днес? — попита Майкъл.

— Това ще разберете по-късно! — отговори тя превзето.

— Аз само питах... — започна Майкъл.

— Тогава не питай! — посъветва го тя и предупредително изсумтя.

— Тя никога не ме оставя да кажа нещо! — мърмореше той под шапката на Джейн. — Някой ден ще онемее и тогава тя ще съжалява!

Те се тътреха след нея, без да кажат и дума, а слънцето меко приличаше. Мери Попинз буташе детската количка пред себе си, сякаш беше на някакво опасно рали.

— Насам, моля! — изкомандва тя внезапно и завъртя количката надясно.

Сега вече те знаеха къде отиват. Защото малката пътечка, по която свиха от Алеята на липите, водеше към езерото.

Там, зад сенчестите тунели, беше разположено огледалното късче вода. То блещукаше и танцуваше в мрежата от слънчеви лъчи, и сърцата на децата затупкаха по-бързо, когато те тичаха към него по пътеката.

— Аз ще си направя лодка и ще отплавам за Африка! — извика Майкъл и веднага забрави, че е сърдит.

— Аз отивам за риба! — извика Джейн и се впусна в галоп след него.

Със смях и радостни викове, размахвайки шапките си, те стигнаха до блестящата на слънцето вода. Около езерото бяха наредени прашни зелени пейки, които търпеливо чакаха някой да седне на тях. Патиците с крякане се разхождаха по брега и старателно търсеха корички хляб.

До самата вода на езерото стоеше мраморна статуя на Момчето с Делфина. Тя искреше яркочерно между езерото и небето. Едно малко парченце от носа на Момчето беше отчупено, а около глезена му имаше една черна и тънка като конец ивица. Един от пръстите на лявата му ръка беше счупен на сгъвката. Всичките пръсти на краката му бяха натрошени.

Така то стоеше на своя висок пиедестал, леко прегърнало с ръка Делфина. Главата на Момчето, с начупени мраморни къдрици, беше наведена към водата. То се вглеждаше в нея замислено с големите си мраморни очи.

В основата на пиедестала с избледнели златни букви беше издълбано името „НЕЛЕУС“.

— Колко бял е той днес — дълбоко въздъхна Джейн, мижейки от светеция мрамор.

И в този момент тя забеляза Възрастния Господин.

Той седеше в краката на статуята и четеше книга с помощта на голяма лупа. Плешивата му глава беше прикрита от слънцето с една копринена носна кърпичка с възелчета в ъглите. На пейката до него беше оставена черната му шапка.

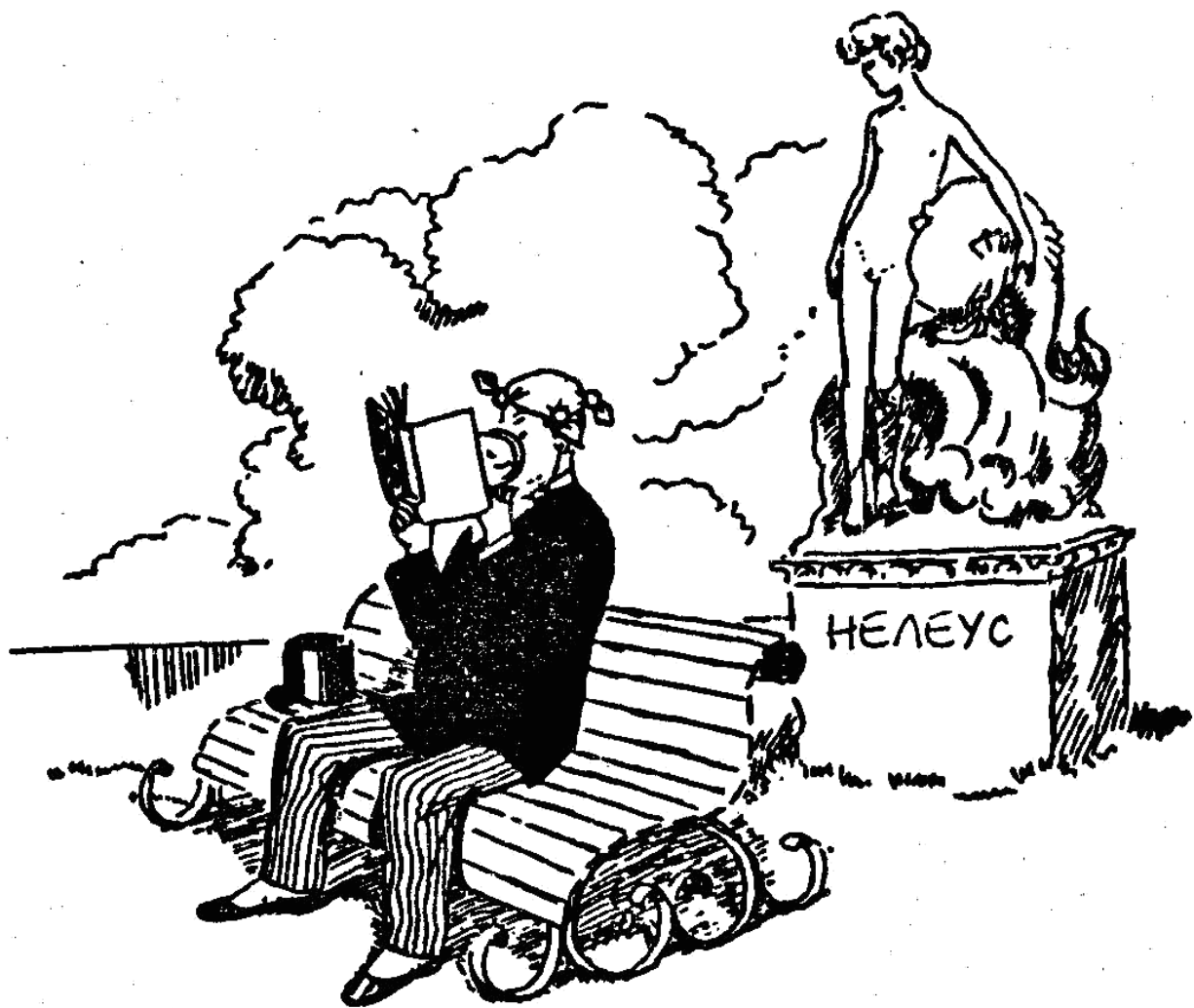
Децата зяпнаха странната фигура с учудени очи.

— Но това е любимото място на Мери Попинз! Тя ще се ядоса — възкликна Майкъл.

— Така ли? Че кога съм се ядосвала? — чу се нейният глас зад гърба му.

Тази забележка направо го шокира.

— Но ти често си ядосана, Мери Попинз — каза той. — Най-малкото по петдесет пъти на ден!

— Никога! — отсече тя сърдито. — Имам търпението на боа! Просто си казвам мнението!

Тя се въртна и седна на пейката, която беше точно срещу статуята. След това погледна към Възрастния Господин. Това беше поглед, който би могъл да убие всеки друг. Но на Възрастния Господин нищо му нямаше. Той беше потънал в книгата си и не обръщаше внимание на никого. Мери Попинз изсумтя раздражено, извади от количката работната си чанта и започна да кърпи чорапи.

Децата играеха около искрящата вода.

— Това е моята лодка! — изрева от възторг Майкъл и грабна една шарена хартия от кошчето за боклук.

— Аз ловя риба — каза Джейн. Тя лежеше по корем, опънала ръката си над водата. Представяше си, че има въдица в ръката си и корда с кукичка и червей. Тя знаеше, че след малко някоя риба ще доплува мързеливо до кукичката и ще глътне червея. Тогава с рязко движение ще я издърпа и ще я занесе вкъщи в шапката си. Във въображението си тя вече чуваше, как мисис Брил казва: „О, не може да бъде! Та това е точно това, което ни трябва за вечеря!“

Близнаците щастливо си пълзяха наоколо. Майкъл управляваше кораба си, попаднал в ужасна буря. Мери Попинз седеше изправена на своята пейка и поклащаше с единия крак количката. Сребърната ѝ игла проблясваше на слънцето. В парка всичко беше спокойно, сънливо, неподвижно.

Тряс!

Възрастния Господин затвори своята книга и трясъкът разтърси тишината.

— О — запротестира тънък глас, — можехте да ме оставите да си довърша!

Джейн и Майкъл се огледаха учудено. Те зяпнаха. Примигнаха. И зяпнаха отново. На тревата пред тях стоеше малката мраморна статуя. Момчето държеше в ръцете си мраморния Делфин и пиедесталът беше съвсем празен.

Възрастния Господин отвори широко уста. После я затвори и я отвори отново.

— Ъ-ъ-ъ! Казахте ли нещо? — промълви той най-накрая, а веждите му се качиха чак до върха на главата му.

— Да, разбира се, че казах — отвърна Момчето. — Аз четях през рамото ви оттам... — той посочи празния пиедестал. — Но вие затворихте книгата твърде бързо. Аз исках да довърша приказката за Слона и да разбера, как му пораства хобот.

— О, моля за извинение — каза Възрастният Господин, — нямах представа, ъ-ъ-ъ, за това. Разбирате ли, винаги спирам да чета в четири. Трябва да се прибера вкъщи за чая.

Той стана, сгъна носната си кърпа и взе черната си шапка.

— Е, тогава, щом като вече няма да четете — каза Момчето невъзмутимо, — можете да дадете книгата на мен.

Възрастния Господин се дръпна назад, притискайки книгата до гърдите си.

— О, боя се, че не бих могъл да направя това! — каза той. — Разбирате ли, аз току-що я купих. Много исках да я прочета, когато бях малък, но големите винаги я изкупуваха първи. Сега, когато се сдобих със своя собствена, не ми се ще да се разделям с нея.

Възрастния Господин гледаше статуята с безпокойство, сякаш се страхуваше, че във всеки един момент тя може да му грабне книгата.

— Бих могла да ви разкажа за детето на Слона... — Джейн промърмори срамежливо на Момчето.

Той се обърна към нея с Делфина в ръце.

— О, Джейн, ще го направиш ли наистина? — възкликна изненадано Момчето. Мраморното му лице светеше от удоволствие.

— А аз ще ти разкажа за „Жълтото куче Динго“ — каза Майкъл, — и за „Пеперудата, която тропала с крак“.

— Не — изведнъж възрази Възрастния Господин. — Ето ме мен, с костюм, шапка и обувки. А той е чисто гол. Аз ще му дам книгата! Изглежда — добави той с тъжна въздишка, — не ми е писано да я имам.

Възрастния Господин погледна книгата за последен път и, след като я даде на Момчето, веднага се обърна с явно желание да си тръгне. Но Делфинът се беше размърдал и привлякъл вниманието му, затова той отново се обърна към Момчето.

— Между другото, чудя се, как сте хванали това морско животно? Какво сте използвали, въдица или мрежа? — попита той с любопитство.

— Нито едното, нито другото — отвърна Момчето с усмивка. — Той ми е даден по рождение.

— О, разбирам — закима Възрастния Господин, въпреки че все още изглеждаше доста объркан. — Е, аз трябва да си тръгна. Приятен ден!

Той приповдигна черната си шапка и забърза надолу по пътеката.

— Благодаря ви! — викна след него Мраморното Момче и с нетърпение отвори книгата. На свободната страница отпред беше написано с разкрячен почерк:

Уилям Уедерал Уилкинз.

— Ще задраскам неговото име и ще напиша моето вместо него — щастливо се усмихна Момчето на Джейн и Майкъл.

— Но какво е твоето име? И как можеш да четеш? — възкликна Майкъл изумено.

— Името ми е Нелеус — със смях отвърна Момчето, — а чета с очите си, разбира се.

— Но ти си само една статуя — възрази Джейн, — а статуите обикновено не се разхождат и не говорят. Интересно, как слезе от пиедестала.

— Ами, скочих — отговори Нелеус и отново се усмихна, докосвайки мраморните си къдрици. — Толкова съжалявах, че не мога да довърша тази приказка, че нещо се случи с краката ми. Първо те се свиха, после подскочиха и в следващия момент усетих, че съм на тревата — той сви пръстчетата на малките си крака и зашляпа по земята. — О, колко щастливи сте вие, човешките същества, че можете да правите това всеки ден! Толкова пъти съм ви наблюдавал, Джейн и Майкъл, и толкова пъти съм искал да сляза и поиграя с вас. А сега най-сетне моето желание се изпълни. О, кажете ми, че ми се радвате!

Той докосна с мраморните си пръсти бузите им и затанцува около тях. Сетне, преди да му кажат и дума, се втурна към езерото и потопи ръката си във водата.

— Значи, такава била водата! — възкликна той. — Толкова дълбока и синя, и толкова лека, като въздуха! — Мраморното Момче се наведе над искрящото езеро, а Делфинът махна с опашка, изплъзна се от ръцете му и се плъосна във водата.

— Хванете го! Той ще потъне! — уплаши се Майкъл.

Но Делфина нямаше намерение да потъва. Той плуваше из цялото езеро, порейки водата. Гмуркаше се, хващаше опашката си с уста, скачаше във въздуха и се гмуркаше отново. Представлението беше точно като номер в цирка. Когато Делфинът се върна мокър в ръцете на стопанина си, децата не се сдържаха и му заръкопляскаха.

— Хубаво ли беше? — попита Нелеус завистливо. Делфинът се усмихна и кимна.

— Хубаво! — извика добре познат глас зад тях. — Аз наричам това изключително беладжийство!

Мери Попинз стоеше на брега на езерото, а погледът ѝ беше остър като иглата ѝ за кърпене. Нелеус подскочи на краката си с уплашен вид и сведе глава пред нея. Той изглеждаше твърде малък и срамежлив.

— Мога ли да попитам, кой ти позволи да слезеш долу? — лицето ѝ беше придобило обичайния ѝ ядосан вид.

Нелеус виновно поклати глава.

— Никой — замрънка той. — Краката ми подскочиха от само себе си, Мери Попинз!

— Добре би било да скочат отново на мястото си. Нямах право да слизаш от пиедестала си.

Нелеус вдигна отново мраморната си глава и слънцето освети малкия му очукан нос.

— О, Мери Попинз, не може ли да остана долу — замоли се той. — Позволи ми да остана и поне малко да поиграя с Джейн и Майкъл! Ти не знаеш колко ми е самотно там горе, където мога да говоря само с птиците! — искрените мраморни очи я разчувстваха. — Моля те, Мери Попинз! — прошепна той меко и събра умоляващо мраморните си ръце.

Тя се загледа надолу замислено, сякаш взимаше решение. Погледът ѝ омекна. Лека усмивка се прокрадна на лицето ѝ и повдигна крайчетата на устните ѝ.

— Добре, но само за този следобед! — каза тя. — Само този път, Нелеус! И никога повече!

— Никога, обещавам, Мери Попинз — той се усмихна дяволито.

— Познаваш ли Мери Попинз? — учуди се Майкъл. — Откъде я познаваш? — искаше да знае той, защото изпитваше известна ревност.

— Разбира се, че я познавам! — с усмивка възкликна Нелеус. — Тя е много стара приятелка на баща ми.

— А как се казва баща ти? Къде е той? — Джейн щеше да се пръсне от любопитство.

— Много далече. На гръцките острови. Той се казва Краля на Морето — очите на Нелеус се изпълниха с мъка.

— Какво прави той? — попита Майкъл. — Ходи ли на работа в Сити, като татко?

— О, не! Той никога никъде не ходи. Само стои на една скала над морето, държи тризъбец и надува рог. До него седи майка ми и реши косата си. Пелиас — моят по-малък брат, свири в краката им с мраморна раковина. По цял ден чайките летят над тях, хвърляйки черни сенки на мраморните им тела, и им съобщават новините от пристанището. През деня те наблюдават корабите, които пристават на

кея и пак тръгват в морето. През нощта слушат как тъмните като вино води се блъскаат в брега под тях.

— Колко хубаво! — възкликна Джейн. — Но защо си ги напуснал?

Тя си мислеше, че никога не би могла да остави мистър и мисис Банкс и Майкъл сами на скалите в Гърция.

— Аз не исках да тръгвам — каза Мраморното Момче. — Но как може една статуя да се противопостави на хората? Те винаги идваха да ни гледат — изучаваха, любопитстваха, докосваха ръцете ни. Те обясняваха, че сме били направени преди много време от знаменит скулптор. И веднъж един човек каза: „Аз ще взема него!“ и посочи мен. Така че, наложи се да тръгна.

За секунда Нелеус скри очите си зад перката на Делфина.

— Какво стана по-нататък? — попита Джейн. — Как се озова в парка?

— В колет — каза Нелеус равнодушно и се изсмя, като видя колко се учуди тя. — О, не знаеш ли, ние, статуите, винаги пътуваме по този начин. Моето семейство много се търси. Хората ни искат за паркове, музеи и градини. Така че ни купуват и ни пращат по пощата. Изглежда, никога не им хрумва, че някои от нас се чувстват... самотни — той се поколеба за малко каква дума да избере. След това си вдигна гордо главата. — Но нека не мислим за това! — възкликна. — Сега е много по-добре, откакто вие двамата дойдохте. О, Джейн и Майкъл, аз ви познавам толкова добре, сякаш сте част от моето семейство. Знам всичко за хвърчилото на Майкъл и за неговия компас, за долтънската купа и Робъртсън Ай, и даже знам какво вечеряте обикновено. Никога ли не сте забелязвали, че ви слушам? Или пък, че чета приказки през раменете ви?

Джейн и Майкъл поклатиха глави.

— Знам „Алиса в страната на чудесата“ наизуст — продължи той. — И по-голямата част от „Робинзон Крузо“. А също и „Всичко, което една дама трябва да знае“, която е любимата книга на Мери Попинз. Но най-хубави са разноцветните комикси, особено онези, които се наричат „Големите приключения“. Какво става с Тигърчето Тим в новия брой? Дали ще се освободи от Чичо Мопси?

— Новият брой излиза днес — каза Джейн. — Ще го прочетем заедно!

— О, Боже! Колко съм щастлив! — извика Нелеус. — Имам „Детето на Слона“ и новия брой на „Големите приключения“, а и краката ми са толкова гъвкави! Не зная кога е рожденият ми ден, но мисля, че трябва да е днес — той прегърна Делфина и книгата и заподскача весело в тревата.

— Хей! Дзън-дзън-дзън! Внимавайте къде ходите! — предупредително се провикна Сладоледаджията. Той буташе количката си покрай езерото. На количката пишеше с големи букви:

СПРИ МЕ И СИ КУПИ ЕДНО
ЧУДЕСНО УДОВОЛСТВИЕ!

— Спри, спри, спри, спри! — завикаха децата бясно и се затичаха след количката.

— Шоколадов! — извика Майкъл.

— Лимонов! — извика Джейн.

А малките дебели близнаци протегнаха ръце и с радост взеха това, което им дадоха.

— А ти какво ще искаш? — попита Сладоледаджията, когато Нелеус приближи и застана срамежливо до него.

— Аз не знам какво да си избира — каза Нелеус. — Никога до сега не съм опитвал.

— Какво? Никога не си ял сладолед? Какво ти е, болен стомах? Момче с твоите размери би трябвало да знае всичко за сладоледите! Ето! — Сладоледаджията бръкна в количката и извади оттам ягодов на пръчка. — Вземи този и виж дали ще ти хареса!

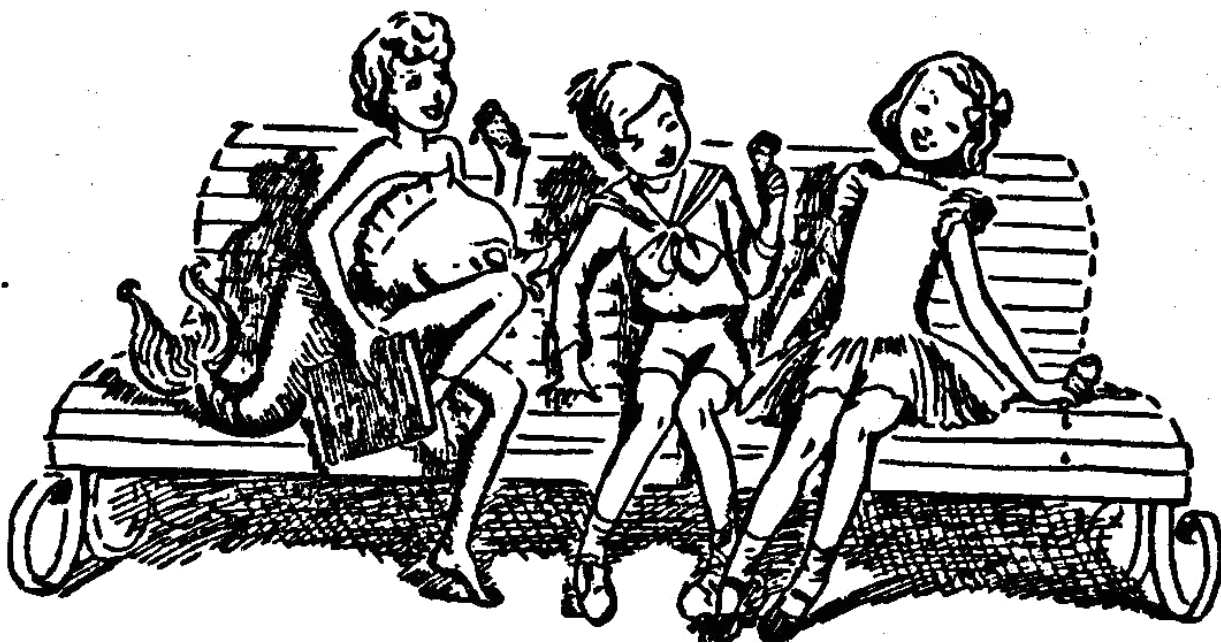
Нелеус счупи надве сладоледа с мраморните си пръсти. Пъхна едната половина в устата на Делфина и започна да ближе другата.

— Много вкусно! — каза той. — Много по-хубаво от морски водорасли.

— От морски водорасли ли? И аз така мисля! Какво общо имат морските водорасли със сладоледа? Но щом се заговорихме за морски водорасли, каква е тази прекрасна огромна риба? — Сладоледаджията посочи Делфина. — Ако я занесеш в рибарницата, ще ти платят за нея чудесна цена.

Делфинът махна с опашка, придавайки си безразличен вид.

— Но аз не искам да го продавам — каза Нелеус бързо. — Той не е просто риба, той е приятел!

— Доста рибешки вид има твоят приятел! — каза продавачът. — Защо не ти каже да си облечеш дрехи. Ще умреш от студ, ако продължаваш да ходиш чисто гол! Е, не исках да те обидя! Дзън-дзън, дзън-дзън! — Сладоледаджията потегли, свирукайки и дзънкайки със звънца си.

Нелеус погледна децата с крайчето на окото си и те тримата избухнаха в смях.

— О, Боже! — възкликна Нелеус, който едва успяваше да си поеме дъх. — Струва ми се, че той ме помисли за човек! Трябва ли да го настигна и да му обясня, че е сбъркал? Че не съм носил дрехи две хиляди години и досега не съм хващал дори и хрема?

Момчето тъкмо щеше да хукне след количката, когато Майкъл извика:

— Внимавай! Желания идва! — и глътна остатъка от сладоледа наведнъж.

Защото Желания, който принадлежеше на мис Ларк, имаше навика да скача върху децата и да отнема храната от ръцете им. Той имаше груби, невъзпитани, вулгарни маниери и никого не уважаваше. Но какво друго може да се очаква от огромен пес, полуовчарски-полуловджийски, съчетал най-лошите черти и на двете породи.

Той тичаше тромаво по тревата, подскачайки и усмихвайки се с изплезен език. Андрю, който беше възпитан толкова добре, колкото

Желания зле, грациозно тичаше в тръс след него. Самата мис Ларк, останала съвсем без дъх, ги следваше.

— Излязохме за една малка разходка преди чая! — зачурулика тя. — Денят е толкова хубав и кучетата настояваха. Боже Господи, какво виждам!

Тя спря рязко и, задъхвайки се, се втренчи в Нелеус. Лицето ѝ, което и без това беше зачервено, стана още по-червено. Тя изглеждаше крайно възмутена.

— О ти, непослушно, проклето момче! — развика се тя. — Какво правиш на горката риба! Не знаеш ли, че ще умре, ако стои на сухо!

Нелеус повдигна мраморни вежди. Делфинът изви опашка към устата си, за да скрие мраморната си усмивка.

— Виж — каза мис Ларк. — Тя се гърчи в агония! Трябва веднага да я пуснеш обратно във водата!

— О, не бих могъл да направя това — каза Нелеус бързо, — боя се, че ще е самотен без мен — той се опитваше да бъде учтив с мис Ларк. Но Делфина пляскаше с опашка, правеше ѝ гримаси и се хилеше неуважително.

— Я да не ми отговаряш! Рибите никога не са самотни! Просто си измисляш глупави извинения.

Мис Ларк сърдито се обърна към зелената пейка.

— Мери Попинз, наистина смятам — каза тя, — че трябва повече да наглеждате децата! Това непослушно дете, което и да е то, трябва да пусне рибата обратно, откъдето я е взело!

Мери Попинз удостои мис Ларк с дълъг поглед.

— Страхувам се, че е абсолютно невъзможно, госпожо. Ще му се наложи да ходи твърде далеч.

— Близо или далече, няма значение. Трябва да я върне незабавно. Това е жестокост спрямо животните, която не бива да бъде допускана. Андрю и Желания, тръгвайте с мен! Веднага отивам да разкажа всичко на кмета на Лондон!

Ядосана, тя бързо тръгна, а кучетата я последваха по петите ѝ. Желания злобно присви очи, минавайки покрай Делфина.

— И му кажете да си облече дрехи! Ще изгори на слънцето, ако продължава да се разхожда така! — продължаваше да пици мис Ларк в далечината.

Нелеус със смях се хвърли на тревата.

— Да изгоря на слънцето! — давеше се той от смях. — О, Мери Попинз, наистина ли никои не разбира, че съм от мрамор?

— Хм — отговори Мери Попинз и изсумтя.

Нелеус ѝ се усмихна дяволито:

— Същото казват и тюлените. Седят на скалите и казват „Хм!“ на залеза!

— Сериозно? — в гласа ѝ прозвуча ирония. Джейн и Майкъл трепетно очакваха това, което със сигурност щеше да последва. Но нищо не се случи. Напротив, най-неочаквано Мери Попинз също се усмихна дяволито. Сините очи и мраморните очи се срещнаха и нежно се усмихнаха.

— Нелеус — каза тя кротко, — имаш още десет минути. Можеш да дойдеш с нас до сергията за книги и обратно.

— А после? — попита той, а ръцете му прегърнаха по-силно Делфина.

Тя не отговори. Погледна към искрящото езеро и кимна към пиедестала.

— О, Мери Попинз, не може ли да остане още малко?... — замолиха се децата, но въпросът застина на устните им, щом Мери Попинз ги погледна.

— Казах, десет минути — отбеляза тя. — Значи, имам предвид десет минути. Няма какво да ме гледате така. Не съм ви Горилата Гризли.

— О, не започвайте да спорите! — възкликна Нелеус. — Не трябва да губим и секунда! — скочи на краката си и сграбчи ръката на Джейн. — Покажи ми къде е сергията за книги! — каза той и я задърпа през полянките.

Мери Попинз качи близнаците на количката и забърза след тях заедно с Майкъл.

Джейн и Мраморното Момче леко тичаха по лятната трева. Къдриците им се развяваха на вятъра. Нейното горещо дихание докосваше мраморните му бузи. В меките ѝ, живи пръсти мраморната му ръка ставаше по-топла.

— Насам! — извика тя и завиха по алеята с липите.

В края на алеята, до големия портал, беше пъстрата сергия за книги. Над нея беше закован ярък надпис:

ПРИ МИСТЪР ФОЛИ —

КНИГИ, ВЕСТНИЦИ И СПИСАНИЯ.
ВИЕ ГИ ИСКАТЕ — АЗ ГИ ИМАМ

Над сергията висеше ветрило от разноцветни списания. Когато децата се приближиха, мистър Фоли показа главата си през една дупка във ветрилото. Той имаше кръгло, спокойно, мързеливо лице, което изглеждаше така, сякаш нищо не може да го обезпокои.

— И ако това не е Джейн Банкс и някой неин приятел... — забеляза той. — Мисля, че мога да отгатна за какво сте дошли!

— „Вечерни новини“ и „Големите приключения“! — задъхвайки се, Джейн му подаде монетите.

Нелеус сграбчи шареното списание с комикси и започна да прелиства бързо страниците.

— Тигърчето Тим успява ли да се измъкне? — извика Майкъл веднага, щом като дотича, останал без дъх.

— Да, успява! — радостно извика Нелеус. — Слушай:

Тигърчето Тим избягва от ноктите на Чичо Мопси. Неговите нови приключения със Старата Муцуна. Очаквайте следващата история на Тигърчето Тим следващата седмица!

— Ура-а-а! — викаше Майкъл, надничайки зад рамото на Делфина да види картинките.

Мистър Фоли разглеждаше Нелеус с интерес.

— Страхотен кит имаш, синко! Изглежда съвсем човешки. Къде го хвана?

— Не съм го хващал — погледна нагоре Нелеус. — Той ми е подарък.

— Я виж ти! Е, май става за домашен любимец! А ти откъде идваш? Къде е майка ти?

— Тя е много далеч — отвърна Нелеус тъжно.

— Много лошо! — мистър Фоли поклати глава. — И татко ти ли го няма?

Нелеус се усмихна и кимна.

— О, не казвай това! Божичко, сигурно си много самотен! — мистър Фоли погледна мраморното тяло. — А сигурно ти е и студено!

Нищо чудно, без нищо на гърба си! — мистър Фоли бръкна в джоба си, чу се подрънкване и той протегна ръката си към Нелеус.

— Ето! Вземи си някаква дрешка с това! Не можеш да се разхождаш без нищо. Пневмония, нали знаеш! Разни измръзвания!

Нелеус зяпна сребърното нещо в ръката си.

— Какво е това? — попита той с любопитство.

— Това е половин корона — каза мистър Фоли. — Само не ми казвай, че никога не си виждал!

— Не, никога, не съм — усмихна се Нелеус. Делфинът също гледаше монетата с интерес.

— Горкото малко момче! Чисто гол и не е виждал половин корона! Някой трябва да се грижи за теб! — мистър Фоли погледна въпросително Мери Попинз. Тя го изгледа настръхнала.

— Някой вече се грижи за него, благодаря ви! — каза Мери Попинз.

Докато говореше, тя разкопча новото си бяло сако и го наметна на раменете на Нелеус.

— Ето — каза припряно, — сега няма да ти е студено. И никакви благодарности за вас, мистър Фоли!

Нелеус гледаше ту сакото, ту Мери Попинз, а мраморните му очи се отваряха все по-широко.

— Искаш да кажеш... че мога да го задържа завинаги? — попита той. — О, скъпо мое тюленче! Благодаря ти! — викаше той и я прегръщаше през кръста с мраморните си ръце. — Виж, Джейн, новото ми бяло сако! Виж, Майкъл, какви прекрасни копчета! — той възбудено тичаше от единия към другия, показвайки новата си придобивка.

— Много добре! — каза мистър Фоли с усмивка. — Така е много по-добре! А с половин кроната ще си купиш едни хубави панталони...

— Но не днес — прекъсна ги Мери Попинз. — И без това сме закъснели. А сега с бърза крачка тръгваме към къщи и ще ви бъда благодарна, ако не се размотавате.

Слънцето бавно се придвижваше на запад, когато тя буташе количката надолу по алеята с липите. Оркестърът в края на парка беше замлъкнал. Шарените чадъри бяха прибрани. Дърветата си стояха неподвижни в сенките. Пазачът никъде не се виждаше.

Джейн и Майкъл вървяха от двете страни на Нелеус, като го бяха хванали за мраморните му ръце. Мълчание беше надвиснало над

децата. Тяхното приключение свършваше, също като летния ден. И те се чувстваха едновременно тъжни и щастливи.

— Обичам те, Нелеус — каза Джейн нежно. — Бих искала да останеш с нас завинаги.

— Аз също те обичам — отговори той с усмивка. — Но трябва да се връщам. Обещах.

— Предполагам, че не можеш да оставиш Делфина — каза Майкъл, почуквайки мраморната перка.

Джейн го погледна с укор.

— О, Майкъл, как можеш да бъдеш такъв егоист! Какво би казал ти, ако трябваше да прекараш целия си живот сам-самичък на онзи пиедестал!

— Би ми харесало... ако можеше Делфина да е с мен и да наричам Мери Попинз „тюленче“!

— Ще ти кажа нещо, Майкъл! — каза бързо Нелеус. — Не мога да ти дам Делфина — той е част от мен. Но тази половин корона — не е. Ще ти я дам — бутна монетата в ръката на Майкъл, — а Джейн ще вземе книгата — добави той. — Но обещавай ми, Джейн, закълни се, че ще ми даваш да я чета през рамото ти. И всяка седмица трябва да идваш на пейката и да ми четеш „Големите приключения“.

Нелеус погледна книгата за последен път и я мушна под мишницата на Джейн.

— О, обещавам — каза тя убедено и сложи ръка на сърцето си.

— Ще те чакам — каза Нелеус нежно. — Никога, никога няма да те забравя.

— Хайде, вървете, стига сте приказвали! — изсъска Мери Попинз и сви към езерото.

Количката скърцаше и плачеше по пътеката. Но много по-високо от скърцането на колелата се чуваше един добре познат глас. Те вървяха на пръсти след Мери Попинз към сенчестата вода.

— Не съм аз! — протестираше гласът. — И не бих го направил, дори да ми платите!

На брега на езерото, до празния пиедестал, стояха Кметът на Лондон и двамата му съветника. Пред тях, размахвайки ръце и крещейки, стоеше Пазачът на парка.

— Това не е мое дело, Ваша Чест! — уверяваше той. — Мога да се закълна, ако искате!

— Глупости, Смит! — казваше Кметът на Лондон строго. — Ти си човекът, който отговаря за статуите в парка. И ти си този, който би могъл да го направи.

— По-добре да си признаеш! — посъветва го Първия Съветник.

— Това няма да те спаси, разбира се — добави Втория Съветник. — Но ти ще се чувстваш много по-добре.

— Но не съм го направил аз, казвам ви! — Пазачът на парка трескаво размахваше ръце.

— Стига си го увъртал, Смит! Губиш ми времето! — Кметът на Лондон нетърпеливо поклати глава. — Първо, карат ме да дойда тук да гледам някакво голо момче, което, чувам, че малтретирало някаква проклета риба. Съомга ли каза мис Ларк, или калкан, де да знам! А сега, за капак, откривам, че най-ценната статуя липсва! Аз съм шокиран и отвратен! Аз ви вярвах, Смит! И вижте с какво ми се отплащате!

— Аз виждам! Искам да кажа, че няма нужда да гледам! О, не знам, какво казвам, Ваша Чест! Но аз наистина знам, че никога не съм докосвал статуята! — Пазачът се огледа отчаяно за помощ и погледът

му се натъкна на Мери Попинз. Той издаде възторжен вик на триумф и протегна ръка обвиняващо. — Ваше Височество, ето я виновната групичка! Ще си изям шапката, ако не са го направили те!

Кметът на Лондон погледна Мери Попинз, а после пак Пазача.

— Срамувам се от теб, Смит! — той съкрушено поклати глава. — Да обвиняваш уважавана от всички млада жена, че има нещо общо със следобедната случка! Как можа!

Той се поклонил почитателно на Мери Попинз, която отвърна на поклона с усмивката на лейди.

— Не била виновна, а?! — крещеше Пазача. — Не знаете какво говорите, Ваша Милост! Веднага щом тази госпожица дойде в парка, той се обръща надолу с главата. Весели човечета подскачат в небето, хора слизат от него с хвърчила и ракети, Премиер-министъра подскача с балони и всичко това е твое дело! Ти, пакостнице! — той ядосано размаха пръст срещу Мери Попинз.

— Горкият човек! Горкият човек! Съзнанието му се е замъглило — тъжно каза Първия Съветник.

— Може би ще е по-добре да му сложим белезници? — нервно прошепна Втория Съветник.

— Правете каквото искате с мен! Защо направо не ме обесите? Но не съм го направил аз! — сломен от нещастieto, Пазачът се хвърли на пиедестала и горчиво се разрида.

Мери Попинз се обърна и повика с пръст Нелеус. Той дотича на мраморните си крака и се притисна нежно към нея.

— Време ли е? — прошепна и погледна нагоре.

Тя бързо кимна. След това Мери Попинз се наведе, прегърна го и целуна мраморното му чело. За момент Нелеус се притисна към нея, сякаш никога нямаше да я пусне. После се откъсна, потискайки риданията си.

— Довиждане, Джейн и Майкъл! Не ме забравяйте — притисна студентите си бузи към техните. И преди да кажат и дума, той вече тичаше под сенките на дърветата към своя пиедестал.

— Никога не съм имал късмет! — виеше Пазача. — Никога, още от малък!

— Нито пък ще имаш, мой човек, поне докато не върнеш статуята — Кметът на Лондон го фиксира със зъл поглед.

Но Джейн и Майкъл не гледаха нито Пазачът на парка, нито Кметът на Лондон. Те гледаха как къдравата главица достигна пиедестала.

Нелеус се покатери, дърпайки Делфина след себе си. Бялото мраморно тяло искреше под лъчите на залязващото слънце. Той стъпи на върха на пиедестала и направи последните няколко несигурни стъпки. После с полувесел-полутъжен жест вдигна малката си мраморна ръка и махна за сбогом. Когато децата също му махнаха, той сякаш трепна. Но може би им се стори така заради сълзите в очите им. Те видяха как Нелеус притисна Делфина към себе си толкова близко, че мраморът се сля между тях. След това той поправи къдриците си с мраморната си ръка, наведе глава и остана неподвижен. Дори розово-бялото сако на Мери Попинз изглежда се беше превърнало в безжизнен мрамор.

— Не мога да я върна, след като никога не съм я взимал! — Пазачът продължаваше да се дави от рев.

— Сега, вижте какво, Смит... — започна Кметът на Лондон. После ахна от учудване и, хващайки се за главата, се дръпна назад. — Дявол да го вземе! Тя се е върнала... — изрева той. — Но... има нещо различно в нея!

Вгледа се по-внимателно в статуята и избухна в доволен смях. После си свали шапката, размаха я бясно и тупна Пазачът на парка по гърба.

— Смит, разбойнико! Значи такава била твоята тайна! Защо не ни каза от самото начало, мой човек? Това наистина е чудесна изненада! Е, сега няма нужда да се преструваш...

Пазачът на парка, онемял от изумление, се беше втренчил в Нелеус.

— Господа! — Кметът на Лондон се обърна към съветниците. — За съжаление ние подценихме горкия човек. Той се доказа не само като чудесен слуга на обществото, но също така и като художник. Виждате ли какво е направил със статуята? Добавил е едно малко мраморно сако с розова яка и розови маншети. Страхотно подобрение, ако питате мен, Смит! Аз никога не съм одобрявал разгопени статуи!

— Нито пък аз! — поклати глава Първия Съветник.

— Разбира се, че не — добави Втория Съветник.

— Не се безпокойте, скъпи мой Смит! Ще си получите наградата. От днес надницата ви ще се вдигне с един шилинг и още една лента ще бъде защита на ръкава ви. Освен това ще говоря за теб с Негово Величество, когато му представям следващия си рапорт.

И Кметът на Лондон, след като още веднъж церемонно се поклони на Мери Попинз, величествено се оттегли, скромно последван от двамата съветника.

Пазачът на парка, който изглеждаше така, сякаш не е сигурен дали е стъпил на главата или на краката си, ги изпрати с дълъг поглед. После обърна опулените си очи към статуята и отново се загледа в нея. Мраморното Момче и Мраморната му Роба се бяха загледали замислено в езерото. Дори да са чули нещо, те не се издаваха. Бяха спокойни, неподвижни и безмълвни, такива, каквито са били винаги.

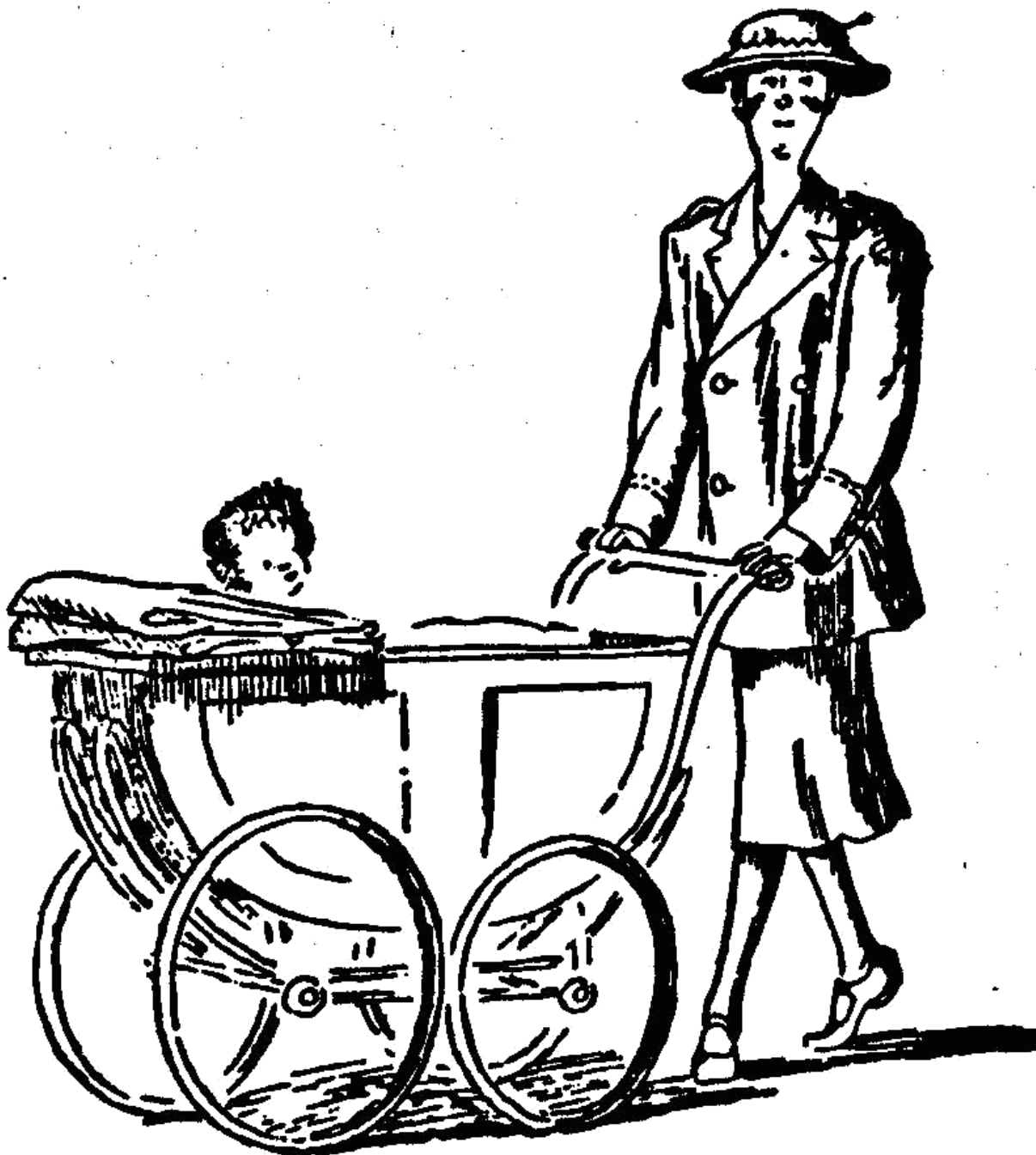
— А сега, хайде вкъщи, хайде вкъщи, стига дрънканици! — Мери Попинз повика децата с пръст, и те тръгнаха от първата й дума. Половината корона в ръката на Майкъл беше изгаряща и тежка. Студена като мраморната ръка на Нелеус беше книгата под мишницата на Джейн.

Те вървяха по алеята безмълвно, всеки с мислите си. Изведнъж по тревата зад тях се чува тежки стъпки. Обърнаха се и видяха, че Пазачът на парка тежко тича към тях. Беше си свалил самото и го размахваше като синьо-червен флаг, закачен на върха на бастуна му. Той спря задъхвайки се до количката и подаде самото на Мери Попинз.

— Вземи го — каза, едва поемайки си въздух. — Досега разглеждах онова момче там. То носи твоето, с четирите розови копчета. И на теб ще ти трябва, когато захладнее.

Мери Попинз невъзмутимо пое самото и го наметна върху раменете си. Нейното собствено отражение й се усмихна заговорнически от полираните месингови копчета.

— Благодаря ти — каза тя кокетно на Пазача. Той стоеше пред нея по риза с къси ръкави и клатеше главата си като объркано куче.

— Предполагам, че разбираш какво означава това? — попита той унесено.

— Предполагам, че разбирам — отвърна тя тържествуващо.

И без да каже повече и дума, тя подбутна леко количката и подмина Пазача. Той продължаваше да гледа след нея, почесвайки главата си, докато тя не излезе през портала на парка.

Мистър Банкс на връщане от офиса видя Мери Попинз с децата и им подсвирна, точно когато те пресичаха алеята.

— Е, Мери Попинз — поздрави я той, — изглеждаш много елегантно с това синьо-червено сако! Да не би да си се присъединила към Армията на спасението?

— Не, сър — отговори тя. От погледа ѝ му стана абсолютно ясно, че тя няма никакво намерение да му обяснява каквото и да било.

— Това е сакото на Пазачът на парка — нетърпеливо каза Джейн.

— Той току-що ѝ го даде — добави Майкъл.

— Какво, Смит? Дал ѝ е сакото от униформата си? Защо? — изуми се мистър Банкс.

Но Джейн и Майкъл внезапно млъкнаха. Те почувстваха как пронизващите очи на Мери Попинз буквално пробиват дупки отзад на главите им. И не посмяха да продължат историята.

— Е, добре, няма значение! — каза мистър Банкс примирително. — Предполагам, че е направила нещо, за да го заслужи!

Децата кимнаха. Но те знаеха, че той никога няма да разбере каква е истината, дори да доживее и до петдесет години. Вървяха по пътеката на градината и стискаха монетата и книгата.

Те си мислеха за детето, което беше им дало тези подаръци, Мраморното Момче, което само един кратък час можа да потича и да поиграе в парка. Мислеха си как той стои сега сам на пиедестала си, любовно прегърнал Делфина — завинаги безмълвен, завинаги неподвижен. Сега меката светлина бе изчезнала от лицето му. Тъмнината щеше да се спусне върху него и звездите и нощта щяха да го прегърнат. Горд и самотен, той стои там и гледа надолу към водата на малкото езеро, унесен в мечти за огромното море и за своя толкова далечен дом...

ПЕТА ГЛАВА

МЕНТОВИТЕ КОНЧЕТА

— Ей! — провикна се мистър Банкс сърдито, докато търсеше нещо в поставката за чадъри във вид на слонско краче, която стоеше в антрето.

— Какво има пак, Джордж? — попита мисис Банкс от кухненското стълбище.

— Някой ми е взел бастунчетата! — изръмжа мистър Банкс като наранен тигър.

— Ето ги, сър — каза Мери Попинз, слизайки по стълбите от детската стая. В едната си ръка държеше абаносово бастунче със сребърна дръжка, а с другата полюляваше пепелявосиво бастунче с изящно извита дръжка. Без да казва повече нищо, тя подаде бастунчетата на мистър Банкс.

— О! — каза той малко учудено. — Защо са ти трябвали, Мери Попинз? Надявам се, че не те боли крак?

— Не, сър, благодаря ви — изпуфтя тя и от горделивия тон на гласа ѝ стана ясно, колко я е обидил мистър Банкс. Хм, болен крак! Сякаш можеше да има някакво съмнение за отличното състояние на нейните крака, както и на всяка друга част от нейното тяло!

— Ние бяхме ги взели! — едновременно казаха Джейн и Майкъл, надничайки иззад Мери Попинз.

— Вие? Че какво е станало с вашите крака? Да не би да сте куци, хроми или какво?

— Нищо ни няма — каза Майкъл тъжно. — Трябваха ни бастунчета за игра на кончета.

— Какво? Абаносовото бастунче на прачичо ми Хърбърт? И бастунчето, което спечелих на църковния празник? Вие луди ли сте? — мистър Банкс едва вярваше на ушите си.

— Ами-и-и... ние нямахме какво да яздим! — измрънка Джейн.

— А защо не яздите дървеното конче, добрия стар Добин? — провикна се мисис Банкс от кухнята.

— Мразя стария Добин. Той скърца! — каза Майкъл и тропна с крак на майка си.

— Добин не може да отиде никъде. Ние искаме истински коне! — възрази Джейн.

— И аз трябва да ви ги осигуря, разбира се! — мистър Банкс ядосано се разхождаше из антрето. — Храната три пъти на ден не е достатъчна! Топлите дрехи и обувки са просто дреболии! А сега искате коне! Вижте ги тях, коне искат! Сигурни ли сте, че не бихте предпочели камила?

Майкъл погледна баща си обидено. Наистина, мислеше той, какво шокиращо поведение! Но на глас каза търпеливо:

— Не, благодаря ти, само коне!

— Добре, ще ги получите, когато цъфнат налъмите, а луната стане синя! Само това ще ви кажа — отрязва ги мистър Банкс.

— И колко често се случва това? — попита Джейн.

Мистър Банкс я погледна вбесено. „Какви глупави деца имам — си помисли той, — не могат да различат една поговорка!“

— О, веднъж на хиляда години или някъде там! Ако имаш късмет, веднъж в живота! — каза той с досада. И като бутна абаносовото бастунче в слонското краче, той закачи пепелявосивото на ръката си и се отправи към Сити.

Мери Попинз се усмихваше, докато гледеше как тръгва мистър Банкс. Това беше една странна, потайна усмивка. Децата се чудеха, какво ли означава тя.

Мисис Банкс се изкачи панически по кухненското стълбище.

— О, Господи! Мери Попинз, какво мислиш, че е станало? Песът на мис Ларк, този отвратителен Желания, е влязъл и е изял гумите на количката!

— Да, госпожо — отвърна Мери Попинз хладно, сякаш нищо, на което Желания беше способен, не можеше да я учуди.

— Но как ще се справим с пазаруването? — мисис Банкс почти щеше да се разплаче.

— Наистина не знам — Мери Попинз тръсна глава, демонстрирайки, че нито кучетата, нито количките са нейна работа.

— О, трябва ли да ходим да пазаруваме? — хленчеше Джейн.

— Писна ми от ходене пеша! — каза Майкъл троснато. — Сигурен съм, че е лошо за здравето ми.

Мисис Банкс не им обръщаше внимание.

— Мери Попинз — предложи тя нервно, — дали би могла да оставиш Анабел днес вкъщи и да вземеш Робъртсън Ай да носи чантите?

— Но той е заспал в ръчната количка! — информира ги Джейн. Тя беше погледнала през прозореца точно след закуска и бе видяла, че и този път той не пропуска сутрешната си почивка.

— Е, няма да спи там дълго! — каза Мери Попинз и гордо излезе в градината.

Тя беше абсолютно права. Той не спа там дълго. Трябва да му е казала нещо Наистина Ужасно, защото когато децата се довлякоха до портата на градината, Робъртсън Ай вече ги чакаше там.

— Стегнете се, ако обичате! Стига сте се влекли, това не е парад на костенурките! — Мери Попинз хвана близнаците за ръцете и те тръгнаха бързо заедно с нея.

— Ден работа, ден почивка! Винаги едно и също! Не мога и за момент да си почина — Робъртсън Ай се прозя широко, даде шапката си на Джейн да я носи, и тръгна, препъвайки се, с полузатворени очи.

Мери Попинз вървеше по главната улица и от време на време се поглеждаше във витрините, за да се наслади на собственото си отражение.

„Чудесно!“ — мислеше тя, когато нейната права слаба фигура с шапка с гълбово перо се появяваше ту в една, ту в друга огледална витрина.

Първата спирка беше при мистър Тримлет. Това беше магазинче за железария, кухненски метални принадлежности и градинарски инструменти.

— Един капан за мишки — още с влизането си прочете тя високомерно от списъка на мисис Банкс.

Мистър Тримлет беше едър кокалест човек с голямо червендалесто лице. Той седеше зад тезгяха с шапка, кривната на тила му. Сутрешният вестник беше опънат пред него, като стар китайски параван.

— Само един? — попита нелюбезно, надникна иззад паравана си, погледна Мери Попинз и добави важно: — Съжалявам, мис, заради един капан не си заслужава да ставам! — поклати глава той и тъкмо

щеше да се скрие зад вестника, когато се натъкна на нейния поглед. Червените му бузи станаха лилави.

— Просто се пошегувах! — каза бързо. — Не исках да ви обидя! Разбира се, бих ви продал и половин капан за мишки, щом като е за вас! Да не говорим, че бих приложил и едно чудесно парченце сирене към него!

— Една месомелачка — каза Мери Попинз, фиксирайки го с поглед.

— Ще хвърля вътре половин кило месо за късмет! — каза мистър Тримлет язвително.

Мери Попинз не обръщаше внимание.

— Половин дузина телчета за миене, една кутия пчелен восък, една четка за паркет — четеше тя бързо.

— Къща ли обзавеждате? — усмихваше се нервно мистър Тримлет, докато опаковаше покупките.

— Пакет пирони и градинско гребло — продължи тя. Мери Попинз гледаше точно през червендалестото му лице, сякаш беше направено от стъкло.

— А какво ще кажете за дървените трици? — попита той. — Тези, които децата са разсипали!

Мери Попинз се огледа. Джейн, Майкъл и близнаците се бяха настанили удобно на един дебел кафяв чувал, който под тежестта им се бе сплескал и едно поточе дървени трици се беше изсипало на пода. Очите ѝ блеснаха.

— Ако не станете веднага... — започна тя. Гласът ѝ беше толкова страшен, че те скочиха на краката си, без да изчакат края на изречението. Робъртсън Ай, който беше заспал в една градинска количка, се събуди и започна трескаво да събира покупките.

— Просто искахме да си починем... — измънка Майкъл.

— Още една дума и ще видите вие почивка! Предупреждавам ви! — каза тя бясно.

— Няма нужда да плащате — заяви мистър Тримлет, бързичко смитайки триците. — Довиждане — добави учтиво, все още опитвайки се да се държи приятелски.

Мери Попинз го изгледа високомерно.

— Имате боя на носа — съобщи хладнокръвно и излезе от магазина.

И така, тя закрачи като виелица по главната улица. След нея тръгнаха като опашка на комета децата и Робъртсън Ай.

В хлебарницата Мери Попинз купи един самун хляб, две кутии сладкиши и малко бисквити с джинджифил.

— Не се притеснявай за мен — въздъхна Робъртсън Ай, докато тя го товареше с покупки.

— Няма! — отвърна бодро Мери Попинз и се забърза към зарзаватчийницата да купи грах, боб и череши.

— Последната сламка чупи гърба на камилата — каза Робъртсън Ай, когато тя му стовари и тях.

— Така казват! — отбеляза Мери Попинз с хладна усмивка и отново погледна списъка си.

Следваше книжарницата, където тя купи шишенце мастило, после беше аптеката, откъдето взе пакет синапени лепенки. Робъртсън Ай опря брадичката си в покупките и уморено затвори очи. Джейн и Майкъл много го съжаляваха, но много по-мъчно им беше за самите себе си.

По това време те вече бяха стигнали края на главната улица. Но Мери Попинз не се спираше. Децата се спогледаха и въздъгнаха. Нямаше повече магазини. Къде ли би могла да отиде?

— О, миличка Мери Попинз, краката ми ще се счупят! — замоли се Майкъл, демонстративно накуцвайки.

— Не може ли да се прибираме вече вкъщи, Мери Попинз? Обувките ми се изтъркаха! — оплакваше се Джейн.

Близнаците също започнаха да циврят и хленчат като две непоносими паленца. Мери Попинз не се трогваше.

— Всички сте лигльовци, да знаете! Като мекотели сте!

Тя бутна списъка с покупките в чантата си, изсумтя високомерно и бързо зави зад ъгъла. След нея подтичваше Робъртсън Ай, накичен с покупките като коледно дърво. Накрая се влачеха оплакващите се деца, забили погледи в земята.

— Да, но мекотелите не ходят да пазаруват! — каза Майкъл сърдито. Той беше толкова уморен, че почти не му пукаше дали Мери Попинз го чува или не.

Откъм парка повя нежен ветрец, изпълнен със сутрешни аромати. Миришеше на вишнево дърво и мъх и на още нещо, което беше странно познато. Какво ли можеше да бъде? Джейн подуши въздуха.

— Майкъл! — прошепна тя. — Мирише ми на мента!

На Майкъл му беше много криво. Но за нищо на света не би позволил на Джейн да подуши нещо, което той да не усети. Затова сбръчка нос като малко сърдито кученце.

— М-м-м! — призна той. — На мен също!

Изведнъж и двамата забелязаха червено-зелен чадър. Той стоеше на улицата пред желязната ограда на парка. До него беше облеганото голямо бяло табло, на което с едри черни букви пишеше:

МИС КАЛИКО, СЛАДКАРКА.

КОНЧЕТА ПОД НАЕМ

Децата зяпнаха.

Защото под червено-зеления чадър седеше една от най-странните фигури, които те някога бяха виждали. В началото не можеха да разберат какво беше това, защото то искреше и блестеше като диамант. После видяха, че е една дребна възрастна госпожа със слабо, сбръчкано жълто лице и гъста, къса бяла коса. Искренето и блясъкът идваха от нейната дреха, покрита от яката до петите с карфички. Те я обгръщаха цялата, като иглички на таралеж, и както и да се мръднеше, блестяха на слънцето. В ръката си тя държеше бастунче за яздене и от време на време потупваше с него някой от минувачите.

— Ментови захарни пръчки! Изгодни цени! Направени от най-фината захар — викаше тя с пискливо гласче всеки път, когато пляскаше някого с бастунчето.

— Хайде, Майкъл! — каза Джейн възбудено и веднага забрави колко бе уморена.

Майкъл нямаше никакво желание да се държи приятелски, беше решен да не изостава в нищо. Затова позволи на Джейн да го хване за

ръка и да го замъкне към раирания чадър.

Щом се приближиха към искрящата фигура, те видяха нещо, което ги накара веднага да огладнеят. Това беше един стъклен буркан, пълен със захарни ментови бастунчета.

*Имаме в момента
захарни със мента.
Най-добра цена,
на-на, на-на, на...*

Пееше дребната възрастна госпожа, размахвайки бастунче.

Точно в този момент тя се обърна и забеляза разпръснатата групичка. Тъмните, ѝ очички светнаха като малки черни зрънца касис. Протегна малката си ръчичка.

— Ах, не мога да повярвам! И ако това не е Мери Попинз! Колко добре изглеждаш!

— Да ти се връща, тъй да се каже, мис Калико! — учтиво отвърна Мери Попинз.

— Чул те Господ! — каза мис Калико, — ако разбираш какво искам да кажа — добави тя с усмивка.

Блестящите ѝ черни очи се обърнаха към децата.

— О, Боже Господи! О, небеса! Каква е тази четворка кисели физиономии? Вие всички изглеждате сякаш сте си загубили нещо!

— Да, своето настроение — каза Мери Попинз начумерено.

Веждите на мис Калико подскочиха и карфичките ѝ блеснаха.

— Как е възможно! Е, щом е загубено, трябва да се намери — това е закон! И така, къде го загубихте? — малките черни очички оглеждаха децата едно по едно и всички се почувстваха някак виновни.

— Мисля, че някъде на главната улица — прошепна Джейн.

— О-ле-ле! Толкова далече отгук? И защо сте го загубили, ако мога да попитам?

— Не ни се ходеше повече пеша... — започна Майкъл срамежливо и се изчерви. Но той така и не си довърши изречението.

Мис Калико го прекъсна с високо пронизително кудкудякане.

— А на кого му се ходи пеша? На кого? Кажете ми? Никой не иска да ходи пеша! И аз не бих го направила, дори да ми платите! Дори

за чувал рубини!

Майкъл се опули. Дали е възможно това? Наистина ли беше намерил най-накрая пораснал човек, който да има същото мнение за ходенето пеша като него?

— Ами да, аз, например, не съм ходила от векове — каза мис Калико. — Нещо повече, никой от моето семейство не го прави. Какво, да стъпят на земята с двата си крака? За тях това би било голямо унижение — мис Калико размаха бастунчето си и карфичките ѝ заблестяха ярко. Тя поклати пръст към децата.

— Послушайте съвета ми и винаги яздете. Ходенето пеша само ще ви накара да пораснете. И какво печелите? Абсолютно нищо. Яздете, казвам аз! Яздете и вижте света!

— Но ние нямаме какво да яздим! — запротестира Джейн и се огледа да види какво язди мис Калико. Защото въпреки надписа „Кончета под наем“ наоколо не се виждаше дори някое магаре.

— Нямаме какво да яздите? Змии и гущери! Това е едно много неприятно положение.

Гласът на мис Калико прозвуча задгробно, но черните ѝ малки очички блеснаха дяволито, когато тя погледна към Мери Попинз въпросително. Мери Попинз ѝ кимна в знак на съгласие.

— Е, можеше и да е по-зле! — възкликна мис Калико и грабна цяло снопче захарни бастунчета. — Щом като си нямате коне, какво ще кажете за тези? Те ще ви помогнат поне малко. Имате късмет, че днес е Ден за Сделки. По този начин мога да ви ги дам на цена една карфица парчето.

Ароматът на мента изпълни въздуха. Четирите изгубени настроения се връщаха пълзешком, докато децата претърсваха дрехите си за карфици. Те се смееха и кикотеха, и надничаха, и търсеха, но никъде не можеха да намерят дори и една карфица.

— О, какво ще правим, Мери Попинз? — проплака Джейн, — ние нямаме нито една карфица!

— Надявам се, че нямате — отговори тя със сумтене. — Децата, които аз гледам, са много спретнати. Техните дрехи никога не се държат на карфици!

Мери Попинз изсумтя презрително, след това обърна ревера на сакото си и подаде по една карфица на всяко от децата. Робъртсън Ай,

който си подремваше, облегнат на оградата, уплашено се събуди, когато тя подаде една и на него.

— Забодете ги! — изписука мис Калико, като се наведе към тях. — И не се притеснявайте, ако ме боцнете. Аз съм прекалено жилава, за да ги усетя!

Те мушнаха карфиците си сред останалите и нейната рокля като че ли заблестя по-ярко от всякога, когато тя им подаваше захарните бастунчета.

Със смях и радостни викове децата ги грабнаха и започнаха да ги размахват, а ароматът на мента стана още по-силен.

— Сега дори не бих имал нищо против и да походя малко! — възкликна Майкъл, налапвайки края на своето розово-бяло бастунче. Изведнъж се чу пронизително тънък писък, но Майкъл беше прекалено зает, за да му обърне внимание.

— Аз пък няма да ям своето — каза Джейн бързо. — Ще си го запазя завинаги.

Мис Калико и Мери Попинз си размениха някакви странни погледи.

— Ако можеш — закудкудяка мис Калико силно, — вие всички можете да ги запазите! Забоди карфицата силно и не ми обръщай внимание! — подаде тя едно бастунче на Робъртсън Ай, а той забодде силно своята карфица в ръкава й.

— А сега — каза Мери Попинз учтиво, — ако ни извините, мис Калико, ние ще се прибираме вкъщи за вечеря!

— О, чакай, Мери Попинз! — спря я Майкъл. — Ние не сме купили захарно бастунче за теб! — в този момент една ужасна мисъл дойде в главата му. Ами какво ще стане, ако тя няма повече карфици? Ще трябва ли той да раздели пръчката си с нея?

— Хм — каза тя и вирна глава. — Аз не се притеснявам, че мога да си счупя краката, както някои хора, които бих могла да спомена!

— О-хо-хо! А-ха-ха! Извинете, че така се смея! Но как може тя да има нужда от бастунче! — мис Калико се заливаше от смях като чуруликаща птичка, сякаш Майкъл беше казал нещо невероятно смешно.

— Е, беше ми приятно, че се срещнахме! — каза Мери Попинз и стисна ръката на мис Калико.

— Удоволствието беше мое, уверявам те, мис Мери Попинз! И така, помнете моя съвет! Винаги яздете! Довиждане, довиждане — чуруликаше мис Калико. Изглежда, тя съвсем беше забравила факта, че никой от тях няма кон.

— Имаме в момента захарни с мента. Най-добра цена, на-на, на-на, на... — чуха децата нейния глас.

— Имате ли карфица? — попита тя един минувач, добре облечен господин с очила и куфарче в ръка. На куфарчето със златни букви пишеше:

ПРАТКИ ДО ПРЕДСЕДАТЕЛЯ
НА КАМАРАТА НА ЛОРДОВЕТЕ

— Карфица ли? — попита господинът. — Разбира се, че не. Откъде мога аз да имам такова нещо като карфица.

— За нищо — нищо, такова е правилото. Не може да получите захарно бастунче, щом като нямате карфица!

— Вземи една от моите! Аз имам много — каза една голяма дебела жена, която минаваше покрай него. Тя закачи кошницата си на рамо, издърпа цяла шепа карфички от шала си и ги предложи на Председателя на Камарата на Лордовете.

— Само една карфица! Изгодни цени! Никога не плащайте две, щом като ви искат една! — кудкудякаше мис Калико.

— Ох, вие пък с вашите правила! — със смях каза дебелата жена и мушна една карфица в полата на мис Калико. — Хайде, пиленце, дай ми едно здраво бастунче, хайде!

— Аз не съм добрата фея! — мис Калико й подаде дълго, дебело захарно бастунче, което тя сграбчи и се подпря на него с цялата си тежест.

— Нахранете птиците! Два пенса плика! Благодаря ти, миличко! — викаше дебелата жена весело.

— Майкъл — възкликна Джейн и ахна от учудване. — Струва ми се, че това е Жената с птиците!

Но преди той да ѝ отвърне, се случи нещо странно. Когато дебелата жена се подпря с цялата си тежест на бастунчето, то леко подскочи. След това се мушна под широката ѝ пола и понесе Жената във въздуха.

— Горе е чудесно! Вижте ме! — Жената с птиците с една ръка се вкопчи в ментовото бастунче, а с другата стисна дръжката на своята

кошница. Бастунчето се понесе над паважа и над оградата. Децата се опулиха от учудване.

— Дръж се здраво! — уплашено изкрещя Майкъл.

— И ти се дръж здраво! — отвърна му Жената с птиците, защото и неговият бастун вече подскачаше.

— Хей, Джейн! И моят го прави същото! — извика Майкъл, когато захарният му бастун го понесе бързо нагоре.

— Внимавай, Майкъл! — викна Джейн. Но точно в този момент нейното собствено бастунче затрепери и направи един дълъг скок. Изви се заедно с Джейн по следите на бастуна на Майкъл, следвайки розовобялата му опашка. Скачаше и се мятеше под нея като истински кон, а тя го държеше с ръка за врата вместо юзди. Яздеше над короните на вишневите дървета, подмина люляковите храсти и една странна фигура. Това беше Робъртсън Ай, чиито ръце бяха пълни с покупки. Беше легнал по дължина на своето бастунче и яздейки, продължаваше да дреме.

— Ще те заведа до дъба, Джейн! — извика Майкъл, когато тя го стигна.

— Спокойствие, моля! Никакви игрички с коне, Майкъл! Нахлупете си по-здраво шапките и ме следвайте! — Мери Попинз бързо мина покрай тях на своя чадър с дръжка като глава на папагал. Тя седеше на черните му копринени сгъвки, изправена и уверена, сякаш си седеше в люлеещия стол. В ръката си тя държеше два повода, прикрепени към розовите бастунчета на близнаците.

— Захарни с мента... — едва долетя гласът на мис Калико, тъй като земята оставаше далече под тях.

— Тя продаде стотици захарни бастунчета! — възкликна Майкъл, защото небето бързо се пълнеше с ездачи. Невидими копита тропаха във въздуха и високо цвилене се чуваше отвсякъде.

— Ето я леля Флоси! Там, над далиите! — извика Джейн и посочи надолу. Под тях яздеше госпожа на средна възраст. Шалът ѝ от пера се развяваше на вятъра, а шапката ѝ се рееше във въздуха.

— Наистина е тя! — каза Майкъл, гледайки с интерес. — Ето я и мис Ларк с кучетата!

Изад плачещите върби излезе едно малко ментово захарно бастунче. На гърба му седеше мис Ларк и яздеше много нервно, следвана от кучетата. Желания, който изглеждаше като куче на колело,

се ухили нагло на децата. Андрю жумеше здраво, тъй като от височините винаги му се гадеше.

Тъгъдък! Тъгъдък! Тъгъдък! — чуваха се галопиращи копита.

— Помощ! Помощ! Убийство! Земетресение! — викаше груб, обезумял глас.

Децата се обърнаха и видяха господин Тримлет, който яздеше лудо след тях. Ръцете му стискаха здраво ментовия захарен бастун, а лицето му беше станало съвсем бяло.

— Опитах се да изям бастунчето — виеше той, — и вижте какво направи то с мен!

— Изгодни цени! Само една карфица! Получавате, каквото давате! — дочуваше се гласът на мис Калико.

По това време небето вече приличаше на хиподром за конни състезания. Ездачите идваха от разни посоки и на децата им изглеждаше, че всички техни познати са си купили по един ментов кон. Мъж с шапка с пера яздеше до тях и те разпознаха, че това е един от Съветниците. В далечината мярнаха как Кибритопродавача галопира на яркорозово бастунче. Коминочистачът ги изпревари заедно с четките си, които бяха целите в сажди. Мина и Сладоледаджията, ближейки ягодов сладолед на пръчка.

— Марш от пътя ми! Дайте път! Дайте път! — викаше важен силен глас.

И те видяха как покрай тях с главоломна скорост профуча Председателя на Камарата на Лордовете. Беше се навел съвсем ниско над врата на кончето си, сякаш яздеше Дерби Победителя. Очилата му бяха плътно прилепнали към очите, а куфарчето му подскачаше нагоре-надолу.

— Важни пратки! — се дочу гласът му. — Трябва да стигна до двореца преди обяд! Дайте път! Дайте път! — той ги подмина в галоп и скоро избобцо се загуби.

Каква суматоха настана в парка! Всеки се блъскаше с другите. „Дий!“, „Кой си ти?“ — крещяха ездачите. Бастуните пръхтяха като истински сърдити коне.

— Мини вляво! Никакво изпреварване! — крещеше Пазачът на парка, който обикаляше сред тях. Неговото бастунче беше като истински полицейски кон. Пазачът забавяше ездачите с дръжката си и направляваше немирните коне.

— Паркирането забранено! — бумтеше той. — Има пресичащи пешеходци. Ограничение на скоростта — двайсет мили в час!

— Нахранете птиците! Два пенса пликчето! — Жената с птиците се носеше в тръс сред тълпата. Движеше се, обкръжена от бушуващ облак криле — гълъби и скорци, косове и врабчета. — Нахранете птиците! Два пенса пликчето! — викаше тя и подхвърляше своите ядки във въздуха.

Пазачът на парка се качи с бастунчето си към нея и извика:

— О, майко! Какво правиш ти тук? Трябваше да си долу пред катедралата „Сент Пол“!

— Здравей, Фред, момчето ми. Ами аз храня птиците. Ще се видим за чая. Два пенса пликчето.

Пазачът на парка я гледаше как се отдалечава.

— Никога преди не съм я виждал да прави това, дори когато бях малко момче! Хей, вие там! Внимавайте къде се движите! — извика той, когато един яркорозов бастун прелетя покрай него.

Него го язدهа Елън и Полицая, които бяха излезли заедно в свободния си следобед.

— О, о — пищеше Елън, — не смея да погледна надолу. Направо ми се завива свят.

— Добре, недей тогава. По-добре гледай мен — каза Полицая, който я държеше през кръста, докато бастунът им меко галопираше.

Ментовите захарни бастунчета грееха розово на слънцето. Носеха своите ездаци над дърветата, над къщите, над облаците.

Долу под тях гласът на мис Калико ставаше все по-слаб:

— Имаме в момента захарни с мента...

Накрая на Джейн и Майкъл им се струваше, че гласът вече не е на мис Калико, а е слабо писукащо цвилене на малко конче от някоя далечна морава.

Те направляваха кончета си между сгъчканите ездачи, поклащащи се върху своите ментови бастунчета. Вятърът плющеше силно по лицата им, а в ушите им звучеше ехо от конски копита. Но закъде яздеха те? Вкъщи за вечеря? Или към края на земята?

През цялото време пред тях, показвайки посоката и правейки път между блъскащи се ездачи, беше фигурата на Мери Попинз. Тя седеше на своя чадър с елегантна лекота, а ръцете ѝ бяха прилежно сложени върху главата на папагала. Гълъбовото перо в шапката ѝ се развяваше под точния ъгъл, нито една гънка от роклята ѝ не беше не на мястото си. За какво си мислеше тя, децата не можеха да кажат. Но устата ѝ беше изкривена в малка самодоволна усмивка, сякаш беше изключително доволна от себе си.

Улица „Черешова“ се приближаваше все повече и повече. Телескопът на Адмирала блестеше на слънцето.

— О, иска ми се да не трябваше да слизаме долу — възкликна Майкъл.

— Иска ми се да можем да яздим цял ден — проплака Джейн.

— А аз искам да сме си вкъщи преди един часа. Следвайте ме, ако обичате! — каза Мери Попинз. Тя насочи клюна на папагала към номер седемнадесет.

Децата въздъхнаха, въпреки че знаеха, че няма смисъл от въздишки. Те потупаха шиите на своите кончета и я последваха надолу.

Полянката в градината се приближаваше гостоприемно към тях като малък зелен хиподром. Ментовите кончета бързаха към нея, подскачайки и лудувайки като игриви понита. Робъртсън Ай се приземи пръв. Неговото бастунче се заби в лехата с трицветна теменуга. Робъртсън отвори очите си и замига. Прозина се, събра покупките и, препъвайки се, тръгна към къщата.

Децата яздеха в тръс надолу покрай черешовите дървета. Надолу, надолу, докато тревичките не погалиха краката им и бастунчетата не застанаха прави на поляната.

В същия момент чадърът с глава на папагал, разперил като криле черните си копринени сгъвки, се приземи сред цветята. Мери Попинз слезе от него с грациозен подскок. След това тя леко разтърси чадъра си и го мушна под мишница. Гледайки тази спретната, благоприлична групичка, никога не бихте предположили, че те току-що бяха прекосили парка по такъв странен начин.

— Ох, какво великолепно яздене! — възкликна Майкъл. — Какъв късмет, че носеше тези карфици, Мери Попинз! — той се затича към нея през моравата и я прегърна през кръста.

— Това градина ли е или панаир? Ще ти бъда благодарна, ако ме пуснеш да си вървя! — срязва го тя.

— Никога вече няма да си губя настроението. Чувствам се толкова добре! — каза Джейн.

Мери Попинз се усмихна недоверчиво:

— Невероятно! — отбеляза тя и се наведе да събере захарните бастунчета.

— Аз ще си взема моето, Мери Попинз! — каза Майкъл и посегна към кончето си.

Но тя вдигна бастунчетата над главата си и закричи горделиво към къщата.

— Но, Мери Попинз, аз няма да го ям! — замоли се Майкъл, — дори и дръжката му няма да близна!

Мери Попинз не му обърна и най-малко внимание. Без да каже и дума, тя се понесе нагоре по стълбите с бастунчетата под мишница.

— Но те са си наши! — оплакваше се Майкъл, обръщайки се към Джейн. — Мис Калико ни каза да ги пазим!

— Не, не беше така! — каза Джейн и поклати глава. — Тя ни каза да ги задържим, ако можем.

— Ами, разбира се, че можем! — каза Майкъл твърдо. — Ще си ги запазим, за да ги яздим винаги!

И наистина, гледката на бастунчетата, поставени в ъгъла до леглото на Мери Попинз, беше много обнадеждаваща. Защото едва ли някой, си мислеха децата, би искал да открадне четири лепкави захарни бастуна. Розово-белите раирани бастунчета вече изглеждаха като част от мебелировката на детската стая.

Те се опираха на стената, а дръжките им се бяха сплели, като ръцете на четири верни приятеля. Не помръдваха, изглеждаха точно

като всички останали бастунчета, чакащи в прашния ъгъл да излязат на разходка със собствениците си...

Следобедът мина, дойде време за лягане. Ароматът на мента изпълваше детската стая. Когато нетърпеливо се върна от банята в стаята, Майкъл пое дълбоко въздух и хвърли любовен поглед на бастунчетата.

— Всичко е наред! — прошепна на Джейн. — Но мисля, че трябва да стоим будни тази нощ, за да сме сигурни, че нищо няма да се случи.

Джейн кимна. Тя бе видяла тези бастунчета да правят странни неща и знаеше, че Майкъл е прав.

И така, дълго време след като Мери Попинз излезе, те лежаха будни и гледаха в ъгъла на стаята. Четирите тъмни форми стояха безмълвни и неподвижни до опрашеното походно легло.

— Къде ще ходим утре? — попита Майкъл. — Мисля да подкарам кончето към леля Флоси и да я попитам, дали ѝ е харесало язденето.

Той се прозина и затвори дясното си око. „Може да се наблюдава и само с едното — помисли си, — а другото да си почива.“

— Бих искала да видя Тимбукту — каза Джейн. — Толкова хубаво звучи.

Настъпи дълга пауза.

— Майкъл, не мислиш ли, че това е добра идея?

Но Майкъл не отговори. Той беше затворил и другото си око само за момент. И точно в този момент беше заспал.

Джейн лежеше и предано гледаше бастунчетата. Гледаше, гледаше и гледаше, докато накрая склони глава на възглавницата.

— Тимбукту — промърмори тя сънено, продължавайки да гледа странните форми в ъгъла. И повече нищо не каза, защото толкова много ѝ се спеше...

На долния етаж старият часовник удари десет. Но Джейн не го чу. Не чу и как Мери Попинз се промъква в стаята и се съблича под памучната си нощница. Не чу как мистър Банкс заключва вратите, нито как цялата къща се приготвя за сън. Тя сънуваше чудесен сън за коне и в него Майкъл я викаше по име.

— Джейн! Джейн! Джейн! — чу се настоятелен шепот.

Тя подскочи и отметна косата от очите си. Зад силуета на спящата Мери Попинз видя Майкъл, седнал на ръба на леглото си. Той сложи пръст на устните си.

— Чух странен шум! — изшътка Майкъл.

Джейн се заслуша. Да! Тя също го чу. Затаи дъх и в далечината проехтя високо пискливо свирукане.

— И-у-у! И-у-у!

Звукът се приближаваше и приближаваше. Изведнъж в нощта навън се чу писклив глас.

— Хайде, Захарче! Хайде, Бързокрачко! Хайде, Бонбонче! Хайде, Ментичке! Хайде, не се бавете или ще стане твърде късно. Това е правилото!

Отново прозвуча свирукане, по-ясно и по-силно. В този момент в ъгъла до леглото на Мери Попинз се чу шум от боричкане.

Тряс! Фрас! Бум! Прас!

И четирите бастунчета, едно след друго, се вдигнаха и след миг изхвъркнаха през прозореца.

Децата скочиха от леглата си и се облегнаха на перваза. Беше непрогледна тъмнина. В небето нямаше нито една звезда. Но над черешовите дървета нещо светеше със странен неземеен блясък.

Това беше мис Калико. Тя проблясваше като малък сребърен таралеж, яздейки по небето ментово бастунче. Плющеше с камшичето си във въздуха, а свирката ѝ пронизваше гъстата тъмнина на нощта.

— Хайде, мързеливи кранти! — изписка тя, а четирите бастунчета я последваха с бясно цвилене.

— Танцьоре, магаре такова, хайде тръгвай! — някъде от кухненското стълбище се появи в тръс още едно бастунче.

— Това трябва да е на Робъртсън Ай — каза Джейн.

— Къде си, Късметлийке? Ела, моето момиче! — мис Калико отново изплющя с камшика си. От големия прозорец на спалнята на мис Ларк изскочи още едно бастунче, което се присъедини към групата.

— Хайде, Раирания! Хайде, Вихърчо! Хайде, Шарко и Бързоходецо! — от всички посоки се приближаваха в галоп бастунчета. Мис Калико блестеше като звезда сред тях.

— Дай копито за здрасти, Цветко! Внимавай, Медунко! Който се шляе, трябва да се връща вкъщи! Това е правилото! — тя им свирна,

изплющя с камшика си и се разсмя, а те заскачаха във въздуха около нея.

Цялото небе беше обсипано с бастунчетата. Кънтеше от галопиращите копита и радостното цвилене на ментовите кончета. В началото те изглеждаха като малки черни сенки, цветът беше изчезнал от бляскавите им гърбове. Но над парка се подаде лунният диск и те заискриха в цялата си красота. Трептяха и блещукаха, галопирайки, а розовите им крака блестяха на лунната светлина.

— Хайде, кобилките ми! Хайде, жребчетата ми! Хайде, захарни с мента!

Гласът на мис Калико звучеше мек и сладък от високото, когато тя викаше конете си вкъщи. Пляс! — плющеше камшикът ѝ, когато те минаваха в тръс покрай нея, пръхтейки и потръсвайки ментовите си глави.

Тогавя луната изгря — пълна, кръгла и чиста, над дърветата на парка. Като я видя, Джейн ахна и докосна ръката на брат си.

— О, Майкъл! Виж! Тя е синя! — възкликна Джейн.

Тя наистина беше синя.

Синята луна пръскаше ярки сини лъчи над парка и над улицата. Висеше на най-високата точка на небето и осветяваше като лампа заспалата земя.

И точно пред светлината ѝ, като ято прилепи, яздеха мис Калико и нейните кончета. Силуетите им минаха бързо покрай голямата синя луна и блеснаха за момент от нейните ярки лъчи. Ментовите бастунчета се отдалечаваха в блестящото небе. Гласът на мис Калико ставаше все по-далечен и по-слаб, докато накрая тя и нейните коне сякаш се стопиха в лунната светлина.

— Захарни с мента! — долетя съвсем слабо ехо.

Децата се бяха облегли на перваза и дълго мълчаха.

После Майкъл заговори.

— Не можахме да ги задържим! — прошепна тъжно той.

— Тя знаеше, че това е невъзможно — каза Джейн, загледана в празното небе.

Децата се обърнаха към стаята и видяха как синята лунна светлина струи навътре. Разливаше се като вода по пода. Мина покрай детските креватчета и стигна леглото в ъгъла. Тогавя пълната, чиста, наситеносиня лунна светлина засвети върху Мери Попинз. Но тя не се

събуди. Усмихна се с тайнствена усмивка, сякаш дори в най-дълбоките си сънища беше напълно доволна от себе си.

Децата стояха до нея, дишаха тежко и сезираха в странната ѝ усмивка. После се спогледаха и разбиращо си кимнаха.

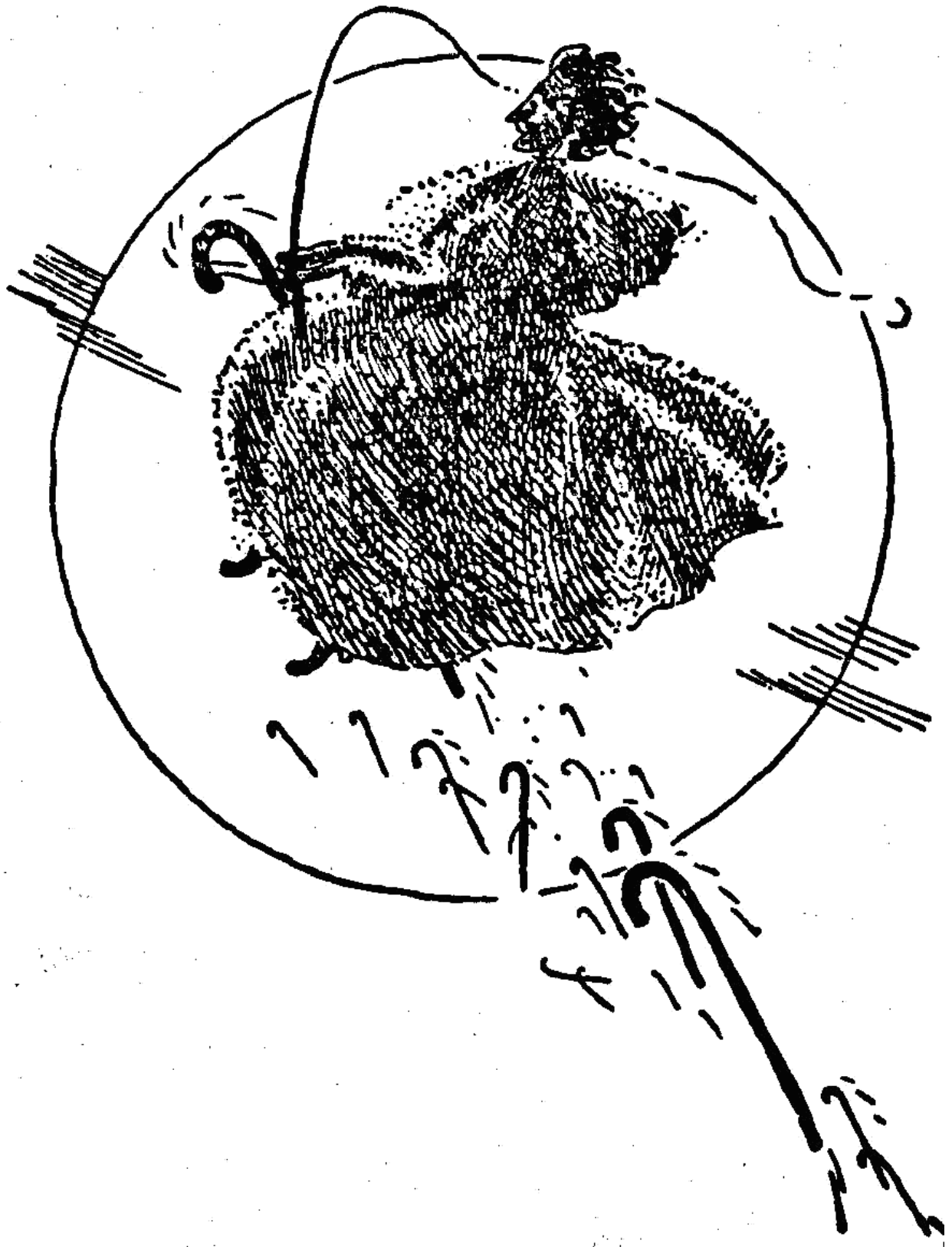
— Тя знае — прошепна Майкъл.

— Да! — в отговор въздъхна Джейн.

Те се усмихнаха на спящата Мери Попинз. После на пръсти се върнаха в леглата си.

Синята лунна светлина висеше над възглавниците им и ги обгърна, когато си затвориха очите. Тя блестеше и върху носа на Мери Попинз, която лежеше на старото си походно легло. Явно сините луни не бяха интересни за нея, затова тя се обърна с гръб към светлината, зави се през глава и се сгуши по-дълбоко под завивките си. И скоро в детската стая се чуваше само хъркането на Мери Попинз.

ШЕСТА ГЛАВА

ГОЛЕМИЯ ПРИЛИВ

— Внимавай да не я изпуснеш! — каза Мери Попинз и подаде на Майкъл голямата черна бутилка.

Той видя предупредителното пламъче в очите ѝ и убедено поклати глава.

— Ще бъда изключително, особено внимателен — обеща той.

Не би могъл да крачи по-предпазливо, дори да беше крадец.

Майкъл, Джейн и Мери Попинз бяха ходили на гости при адмирал Бум да вземат назаем една бутилка портвайн за мистър Банкс. Сега тя беше в ръцете на Майкъл и той стъпваше леко — троп, троп, троп, троп — като котка върху горещи керемиди. След него, размотавайки се, вървеше Джейн, която държеше една шарена морска раковина, подарена ѝ от мисис Бум.

Те прекараха чудесен следобед. Адмирал Бум им изпя „Видях три кораба да плават“ и им показа напълно екипиран кораб в бутилка. Мисис Бум извади отнякъде пуканки и чиния макарони. Бинакъл, пенсионираният пират, който готвеше и помагаше в домакинството на адмирал Бум, им позволи да погледнат черепа и кръстосаните кости, татуирани на гърба му.

„Да — мислеше си Майкъл и гледаше бутилката, — това беше наистина чудесен ден!“

После той замечтано каза на глас:

— Бих искал една чаша портвайн. Сигурен съм, че е много вкусно!

— Върви по-бързо, ако обичаш! — изкомандва Мери Попинз. — И стига си се взирал в етикета, Майкъл!

— Не мога да вървя по-бързо — измърмори той. — И защо въобще трябва да бързаме, Мери Попинз — той си мечтаеше как, когато бутилката се изпразни, ще си направи корабче, което ще сложи в нея. Чудесен малък, напълно екипиран кораб, като този в бутилката на адмирал Бум.

— Бърза ме! — каза Мери Попинз членоразделно. — Защото днес е вторият четвъртък от месеца и аз имам свободен ден.

— О! — изпъшка Майкъл, който съвсем беше забравил. — Това означава цяла вечер с Елън.

Той погледна Джейн, търсейки съчувствие, но тя не обърна никакво внимание. Държеше морската раковина, притисната към ухото си, и слушаше звуците на морето.

— Не мога да понасям Елън! — мрънкаше Майкъл. — Тя винаги е настинала, а пък и краката ѝ са твърде големи.

— Бих искала да мога да видя морето! — мърмореше Джейн и надничаше вътре в раковината.

Мери Попинз нетърпеливо изпсуфтя.

— Хайде, вървете! Искате, искате, искате — цял ден. Ако не е чаша портвайн, ще е море. Никога не съм виждала други такива деца, все искащи нещо.

— Е, да, ама ти никога няма нужда да искаш! — каза Майкъл. — Ти си перфектна такава, каквата си!

— Това ще ѝ хареса — помисли си той и подмазващо ѝ се усмихна.

— Х-м-м! — погледна го тя недоверчиво. Но една трапчинка неочаквано затанцува на бузата ѝ.

— Стига бе, Майкъл Банкс! — възкликна тя и го подбутна към портата...

По-късно, за голямо учудване на Майкъл, се оказа, че Елън не е настинала. Имаше друга болест обаче, която се казваше сенна хрема. Тя кихаше и кихаше, докато лицето ѝ съвсем почервения. А на Майкъл му се струваше, че краката ѝ са станали още по-големи.

— Имам чувството, че ще си изкихам акъла — каза тя печално и Майкъл почти си пожела да стане така.

— Ако не съществуваха никакви четвъртъци — каза той на Джейн, — Мери Попинз никога нямаше да излиза!

Но всяка седмица си има четвъртък, и след като Мери Попинз вече е излязла, няма никакъв смисъл да се съжалява.

Мери Попинз леко и бързо вървеше по улицата. Тя беше с черната си сламена шапка с маргаритки и най-хубавото си синьо палто със

сребърни копчета. Децата се бяха надвесили от прозореца на детската стая и гледаха в гръб отдалечаващата се фигура. Папагалската глава на чадъра ѝ гледаше закачливо, а тя вървеше наперено и самодоволно, сякаш знаеше, че зад ъгъла я чака приятна изненада.

— Къде ли отива? — каза Джейн.

— Бих искал да съм с нея! — простена Майкъл. — О, Елън, не можеш ли да престанеш да кихаш!

— Това момче има по-студено сърце и от крастава жаба! — сподели Елън с носната си кърпичка. — Да не би да кихам по желание! Апчиху!

Тя кихаше толкова силно, че мебелите в детската стая потреперваха. Прокиха целия следобед и кихаше през цялата вечеря. Тя кихаше, докато изкъпа петте деца и ги сложи в леглата. После кихаше, когато гасеше лампата, кихаше, когато затваряше вратата, не преставаше да киха, докато слизаше по стълбите.

— Слава Богу! — каза Майкъл. — Хайде сега да правим нещо!

Ако Мери Попинз беше вкъщи, те никога не биха посмели да правят нещо. Но с Елън никой не се съобразяваше. Тя просто не се броеше.

Джейн се покатери до полицата на камината и взе оттам морската раковина.

— Тя все още шуми — каза Джейн със задоволство. — Морето пее и търкаля камъните!

— Боже Господи! — възкликна Майкъл. Той също взе раковината да послуша морето. — Дори чувам как плуват рибите!

— Не ставай глупав! Какви небивалици говориш! Никой никога не е чувал как плуват рибите!

Джейн и Майкъл бързо се огледаха. Чий ли глас беше това? И откъде ли идваше?

— Стига сте се пулили един на друг! Хайде вътре! — чу се странен глас. Този път той явно идваше от Раковината.

— Ужасно лесно е. Просто затворете очи, задръжте дъха си и... се гмуркайте!

— Къде да се гмурнем? — недоверчиво попита Майкъл. — Не искаме да си ударим главите в килимчето пред камината.

— Килимчето пред камината ли? Стига глупости! Гмуркайте се! — отново изкомандва гласът.

— Хайде, Майкъл! Давай след мен! Можем поне да опитаме! — окуражи го Джейн.

Така, хванали заедно Морската Раковина, те затвориха очите си, задържаха дъха си и се гмурнаха, както гласът им беше заповядал. За тяхно учудване, главите им не се удариха в нищо. Но ревящият звук от Раковината стана по-силен и мек вятър погали бузите им. Те се спускаха някъде надолу, люлеейки се като две перца, докато изведнъж усетиха, че около тях се плиска вода и една вълна заля главите им.

Майкъл започна да плуе с отвращение.

— О! О! — възмущаваше се той. — Тя е солена.

— Ами какъв вкус мислиш, че трябва да има? Сладък ли? — чу се същият глас някъде отзад.

— Майкъл, добре ли си? — уплаши се Джейн.

— Д-да! — каза той смело. — Поне докато си с мен! Тя хвана ръката му и те започнаха да се гмуркат заедно под изникващите пред тях стени от вода.

— Още малко остана! — увери ги гласът. — Вече виждам светлини.

— Светлини във водата? Колко странно! — мислеше си Джейн. И тя отвори очите си, за да ги зърне. Долу светеше цяла вълна разноцветни пламъчета: сини, розови, сребърни, алени и зелени.

— Красиви са, нали? — каза гласът в ухото ѝ. Джейн се обърна и видя кръглите весели очи на една морска Пъстърва. Тя беше кацнала като птичка на силно разклонено дърво с карминов цвят.

— Та това е корал! — изуми се Джейн. — Значи ние сме в дълбините на морето.

— Е, нали това искаше? — каза Пъстървата. — Мислех, че искаш да видиш морето!

— Искях — каза Джейн неуверено. — Но не съм очаквала, че желанието ми ще се изпълни.

— О, Велики Океани! Защо тогава въобще си правиш труда да желаш нещо! Аз го наричам губене на време. Но, хайде! Не трябва да закъсняваме за Празненството!

И преди да имат време да се зачудят къде ще е това Празненство и какво ще е то, Пъстървата се шмугна в гората от корали и децата се гмурнаха след нея с неочаквана лекота.

— Какво страхотно усещане! — извика Майкъл, плувайки до опашката на Пъстървата.

— Хиляда скачащи медузи! — извика уплашен рибешки глас. — Как ме стресна! Косата ти прилича на мрежа — една риба преплува между къдриците на Джейн и избяга в паника.

— Това е Хек! Той загуби толкова много приятели там, горе... — обясни Пъстървата и показа с перката си към горните слоеве на водата. — И винаги му се привиждат мрежи, защото се страхува, че идва неговият ред.

Джейн си помисли колко често яде хек на закуска и се почувства малко виновна.

— Аз много съжалявам... — започна тя, но груб силен глас я прекъсна.

— Мръднете се, ако обичате! Не блокирайте водните пътища! Не можете ли да си приберете перките? — една огромна Мерлуза си проби с рамене път между тях, разпенвайки с опашка водата около себе си.

— Да задръствате Океана! Срамота! Ще закъснея за Празненството! — голямата риба хвърли суров поглед на децата. — И кои, по дяволите, сте вие? — попита тя.

Те тъкмо щяха да ѝ кажат имената си, когато Пъстървата доплува до Мерлузата и ѝ прошепна нещо на ухото.

— О-о, разбирам! Е, надявам се, че имат пари да си платят билетите!

— Ами... Не... — Джейн зашари по джобовете си.

— Ц-ц-ц! Винаги така става. Няма оправия. Ето! — Мерлузата извади две плоски бели кръгчета от джоба под опашката си. — Пясъчни долари... — обясни тя важно. — Винаги нося малко със себе си. Не знаеш кога ще потръбват — тя подхвърли пясъчните долари на децата и се шмугна към коралите.

— Глупавата стара Мерлуза! — отбеляза Пъстървата. — Не се притеснявайте за билетите. Вие сте почетни гости. Ще влезете безплатно.

Джейн и Майкъл се спогледаха учудено. Никога преди не им се бе случвало да са почетни гости и затова се почувстваха страшно горди и важни.

— Кой ще влезе безплатно, ако може да знам? Докато аз съм в Океана, никой няма да влезе безплатно. Нито пък ще излезе — чу се

остър дрезгав глас.

Джейн и Майкъл се огледаха. Две изцъклени очи се бяха втренчили в тях. Огромна уста бе изкривена в ужасна усмивка. Космати, гладни пипала се бяха разпрострели на всички посоки. Това беше Октопода.

— М-м-м... — каза Октопода, поглеждайки Майкъл. — Какво дебело и русо момче. Точно каквото ми трябва за вечеря — той протегна едно от отвратителните си пипала и Майкъл изпищя от ужас.

— О, не! Недей! — бързо каза Пъстървата и прошепна няколко думи на Октопода, докато Джейн отдръпна настрана Майкъл.

— Какво?... Говори по-високо! Не чувам добре... О, разбирам! Те принадлежат на... О, добре, добре!

Октопода със съжаление си прибра пипалото.

— Винаги ни е приятно — каза той на глас, — да приемаме в Големия Прилив хора на...

— В името на морето, какъв е този шум? — прекъсна ги гневен глас.

Децата се обърнаха към него. Видяха само малки щипки, подаващи се от една черупка.

— Това е Рака-Пустинник — обясни Пъстървата. — Живее сам-самичък и нищо не прави, по цял ден само мърмори. А ако някой го заговори, веднага се затваря като мида. Но хайде, трябва да побързаме. Вече се чува музика!

И тя се понесе, пробивайки водните пластове. Когато те я последваха през един скален тунел, до ушите им достигна мека музика. От края на тунела се излъчваше бледа светлина, а музиката ставаше все по-силна и по-силна. Изведнъж очите им се заслепиха от внезапно ярко сияние. Децата бяха достигнали края на мрачния тунел и пред тях се откри най-хубавата гледка, която някога бяха виждали.

Пред очите им се простираше плоското морско дъно, покрито с най-мекия килим, изтъкан от най-зелените водорасли. Имаше нишки от златен пясък, изпъстрени с морски цветя от всички цветове — бели океански маргаритки, розови морски макове, лилии, жълти и червени рози... Над пясъчните ивици се извисяваха коралови дървета, а букетите морска папрат се люлееха от вълните. Тъмните скали блещукаха от многобройните лъскави черупки, полепени по тях, а най-голямата скала бе изцяло покрита с блестящ седеф. Зад седефената

скала имаше дълбока тъмна пещера, тъмна като небе в безлунна нощ. Дълбоко в нея примигваха бледи светлинки, сякаш звездици, погълнати от дълбините на морето.

Когато стигнаха края на тунела, Джейн и Майкъл ахнаха от възхищение.

На тази ярка картина нищо не беше неподвижно. Дори самите скали сякаш се поклащаха и извиваха от трептенето на водата. Дребните рибки пърхаха като пеперудки между поклащащите се цветя. Коралите бяха накичени с гирлянди от морски водорасли и хиляди примигващи светлинки.

„Китайски фенери!“ — помисли си Джейн. Но като погледна повнимателно, забеляза, че светлините всъщност бяха светещи рибки. Те висяха, закачени на нишките от морски водорасли и озаряваха със светлината си цялата морска поляна.

Музиката вече звучеше по-силно. Тя се чуваше от малка коралова тераса, на която няколко рака свиреха на цигулки. Калканът надуваше раковина. Рибата Корнет свиреше на сребърни корнети, а Костура държеше ритъма с голям бас-барабан. Между оркестрантите плуваха всевъзможни морски създания — сновяха от скалата до корала, подскачаха и се премятаха в такт с музиката. Морските Русалки с перлени гerdани грациозно се рееха и разпръскваха сребърен блясък с опашките си.

— О! — възкликнаха Джейн и Майкъл едновременно. Това беше единственото нещо, което можеха да кажат.

— Ах! Ето ви най-сетне — чу се бумтящ глас и към тях, пляскайки перки, се приближи голям Бронзов Тюлен. — Идвате точно навреме за Градинското Празненство.

Той подаде перка на всяко от децата и поклащайки се тръгна с тях.

— Често ли правите Градински Празненства? — попита Майкъл. На него му се искаше и той да живее в морето.

— О, Боже, не! — отвърна Тюлена. — Само когато настъпва Големия Прилив... Ако обичате, ако обичате! Вие поканен ли сте? — спря се той, за да заговори една голяма сива сянка. — Беше ми казано, че китове няма да се допускат!

— Махай се! Махай се! Китове не се допускат! — чу се хор от риби гласове.

Китът махна с чудовищната си опашка и се плъзна между две скали. Имаше голямо трагично лице и огромни тъжни очи, с които погледна децата.

— Едно и също всеки път — каза той, поклащайки глава. — Разправят, че съм твърде голям и прекалено много ям. Но в края на краищата имам много голямо тяло и трябва да поддържам здравето си. Не бихте ли могли да ги убедите да направят изключение? Много ми се иска да видя Далечния Роднина.

— Чий далечен роднина? — започна Джейн, но Тюлена ги прекъсна.

— Хайде, Ките, стига си говорил такива сърцераздирателни неща! Тръгвай! Не забравяй за инцидента, който стана миналия път! Тогава той изяде всичките сандвичи със сардини — последните думи Тюлена каза тихичко на Джейн, прикривайки се с перка.

— Вход забранен, освен служебно. Всички неканени вън! Хайде, вие също! Махайте се оттука! Никакви външни лица!

Една риба с остър меч на носа си пъргаво се приближаваше от другия край на поляната.

— Никога не се веселя! — ридаше Кита, когато Тюлена и Рибата Меч го пъдеха.

Джейн изпита голямо съжаление към него.

— Но в края на краищата — каза тя, обръщайки се към Майкъл, — той наистина заема ужасно много място.

Но Майкъл вече не беше до нея. Говореше си с една от Морските Русалки, която пудреше лицето си с малка розова морска гъба.

— Ами, поли и блузи, и обувки — обясняваше Майкъл на Русалката, когато Джейн се доближи до тях.

Морската Русалка се обърна към Джейн и се усмихна.

— Питам го за модните тенденции там — тя посочи нагоре. — А той каза, че се носят блузи и обувки — Морската Русалка произнесе думите с лека ирония, сякаш не вярваше, че може да бъде истина.

— И палта — добави Джейн, — и ботуши, разбира се.

— Ботуши? — Морската Русалка приповдигна вежди.

— За да запазим краката си сухи — обясни Джейн.

Морската Русалка звънко се разсмя.

— Колко екстравагантно — каза тя. — Тук долу ние предпочитаме всичко да е мокро!

Русалката се завъртя на опашката си с намерение да отплува, когато един ясен глас неочаквано я повика.

— Здравей, Анемона! — иззад един храст лилии с пляскане се появи голяма сребриста риба. При вида на децата тя спря и се облеци срещу тях с големите си ярки очи.

— А! Виж ти! — възкликна учудено. — Кой е хванал тези животинки?

— Никой — засмя се весело Морската Русалка. После се захили и зашушука нещо на рибата.

— О, наистина ли? Колко хубаво! — каза рибата с високомерна усмивка. Махайки с опашка, се приближи към децата.

— Предполагам, че трябва да се представя. Аз съм Дълбоководната Съомга — обясни тя и направи нещо като реверанс, разтваряйки перките си. — Кралицата на рибите, както знаете, и на всякакви там подобни. Позволявам си да предположа, че сте чували за мен — по начина, по който тя важничеше и се перчеше, би могло да се предположи, че няма никой по-важен от нея.

— Освежителни напитки, освежителни напитки. Ордъоври — тъжно предлагаше една Щука с вид на престарял слуга, обикаляйки гостите с поднос.

— Заповядайте, вземете си! — с лек поклон каза Съомгата на Джейн. — Сандвичи със сардини или, може би, осолени скариди? Или пък медузово желе? А ти какво би искал? — обърна се тя към Майкъл. — Малко китово мляко? А може би бира от рачета? Или ще предпочетеш обикновена морска вода?

— Беше ми дадено да разбера, Ваше Височество, че младият господин желае портвайн! — щуката се бе втренчила в Майкъл, протягайки към него подноса с напитки.

— Тогава ще получи портвайн — каза Съомгата величествено и посегна към тъмночервена напитка от подноса.

Учуден, Майкъл си спомни за желанието си от предишния ден. Взе чашата и отпи от нея.

— Мирише на малини! — възкликна той.

— Хубаво! — каза Съомгата самодоволно, сякаш тя сама беше направила портвайна. — Сега предлагам да гледаме лова? Вероятно в момента вкарват последните. Ще стигнем точно навреме, ако побързаме.

— Интересно, какво ли са хванали? — мислеше си Джейн, плувайки до Съомгата. Морските алеи бяха вече задръстени с риби, които пъргаво се придвижваха към поляната.

— Ей, ей! Внимавай кого буташ! — извика Съомгата надменно. — Ох, ох, перките ми! Ох, плавниците ми! Виж ги ти, тези деца! — тя посочи към групичка Морски Таралежи, които шумно се премятаха и търкаляха наоколо. — Учителю, наглеждайте си учениците! Този океан се е превърнал в детска зоологическа градина!

— Ъ-ъ-ъ... какво? — разсеяно попита един рибок, който плуваше, забол нос в книгата си. — Хей, Блестунко, хей, Блещурко! И ти също, Боцко! Дръжте се прилично, или... няма да ви пусна на Празненството.

Морските таралеччета се спогледаха и се усмигнаха. После послушно заплуваха с Учителя като изглеждаха по-меки и от памук.

— Ето, пристигнахме! — извика весело Съомгата, след като минаха кораловия храсталак.

На голям плосък камък се бяха наредили цял ред риби, които безмълвно гледаха нагоре. Всяка от тях държеше в перката си по една въдица и напрегнато наблюдаваше кордата, която отиваше високо нагоре във водата.

— Морски дяволи, те са от рода на акулите — поясни Съомгата. — Говорете по-тихо! Хич не обичат да ги безпокоят.

— Но... — прошепна Джейн, която изглеждаше много учудена. — Кордите отиват нагоре!

Съомгата се облеци.

— Че къде другаде искаш да отиват? — поинтересува се тя. — Нали не очакваш да отиват надолу. А това е стръв! — добави и посочи няколкото найлонови торбички, които бяха пълни с пасти и сладкиши.

— Но... какво хващат те? — ужасено прошепна Майкъл.

— О, основно хора — отвърна Съомгата. — С ягодов сладкиш можеш да хванеш почти всичко. Те имат вече доста голям улов. Виж ги как се гърчат и извиват!

Съомгата посочи с опашката си към близката пещера и децата ахнаха от изумление. Защото там имаше тълпа от човешки същества, които изглеждаха много уплашени и нещастни. Мъже с тъмни очила и летни шапки заканително размахваха ръце, крещяха и тропяха с крака. Три възрастни дами размахваха чадърите си, а една по-млада, обува със сандали, чупеше ръце от отчаяние.

— Е, харесва ли ви? — подиграваше се Съомгата, като надникна в пещерата с големите си игриви очи. — Трябва да кажа, че изглеждате ужасно смешно! Точно като риби на сухо.

Хората изсумтяха ядосано и обърнаха гръб на Съомгата. В същия този момент някъде отгоре проехтя крясък.

— Пуснете ме! Пуснете ме, ви казвам! Веднага махнете тази кука! Как смеете да ми причинявате такова нещо?

Един от Морските Дяволи със спокойна усмивка стана на опашката си и започна да навива кордата на макарата.

— Махнете я, ви казвам! — чу се гласът Отново. В Дълбините на морето се появи, обгърната в струя от въздушни мехурчета, възможно най-странната фигура. Тялото ѝ беше облечено в дебело вълнено палто. Сив воал се вееше на шапката, на краката ѝ имаше дебели вълнени чорапи и огромни обувки с копчета.

Майкъл отвори уста от удивление и сподавено извика.

— Джейн! Виждаш ли? Мисля, че това е...

— Мис Андрю! — каза Джейн, заеквайки.

И настина това беше мис Андрю. Тя слизаше надолу, кашляйки, давейки се, но не преставайки да крещи. Морският Дявол откачи куката от устата ѝ и я бутна към пещерата.

— Възмутително! Отвратително! — пелтечеше тя от яд. — Точно когато си ловях риба за вечеря. Откъде можех да знам, че сладкишът има кука отвътре! Разбойници такива! — тя заканително поклати пръст към Морските Дяволи. — Ще напиша за вас в „Таймс“! Ще ви изпържа!

— Виж я как се гърчи! — възкликна Съомгата. — Тази кранта ще се извива с часове!

Джейн почувства, че мис Андрю заслужава това, което получи, но със съжаление гледаше останалите непознати.

„Колко ужасно би било — си помисли, — ако бях хваната аз или Майкъл...“

— Какво ще правят Морските Дяволи с тях? — попита тя Съомгата.

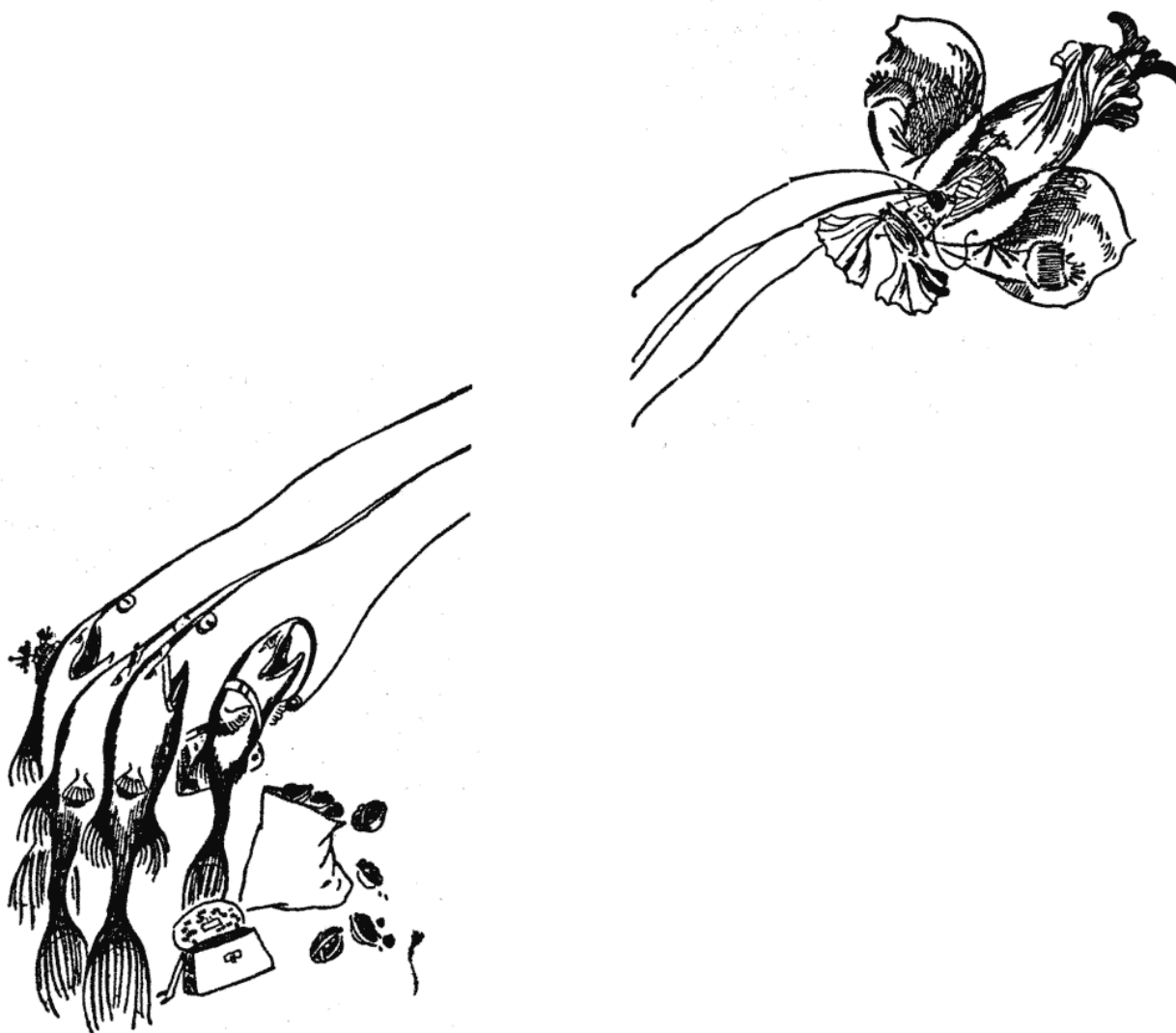
— О, ще ги пуснат обратно, разбира се! Ние ги хващаме само за спорта, нали знаеш! Те са прекалено жилави за ядене.

— Хей, Съомга, насам! — извика отдалече Тюлена. — Не можем да си позволим децата да пропуснат Посрещането! Тя трябва да пристигне всеки момент!

Джейн погледна Майкъл и в очите ѝ имаше мълчалив въпрос. Коя можеше да бъде тя? Най-важната Морска Русалка или може би кралицата на морето?

— Хей вие, Моруно и Морска Котко. Бях ви забравила. Хайде, тръгвайте и двете! — извика Съомгата.

Тя тръгна пред тях, подскачайки и извивайки сребърното си тяло в сребърната вода. До тях плуваше в бърз тръс едно морско конче. Една Златна рибка непрекъснато се въртеше около тях по пътя към поляната.

— Здравейте, Джейн и Майкъл! — приятелски изписка гласчето ѝ. — Помните ли ме? Бях във вашия аквариум. Сега съм си пак вкъщи.

Предайте много поздрави на майка ви! — Златната рибка се усмихна и отплува, преди да успеят да ѝ отговорят.

Музиката беше по-силна отвсякога. С всеки изминал момент навалицата на поляната ставаше все по-голяма, а шумът — все по-силен, тъй като рибите, морските русалки, рачетата и тюлените се бяха събрали и си разменяха поздрави.

— Каква блъсканица! Тясно е като в консерва! — каза Съомгата, замитайки с опашка.

— Освежителни напитки, ордьоври. Освежителни напитки, ордьоври — дрезгаво повтаряше Щуката.

— Йо-хо-хо! И бутилка ром! — отвърна ѝ познат глас.

Адмирал Бум се хвърли към подноса и си грабна оттам една чаша. До него плуваше нежната фигура на мисис Бум. По следите им цамбуркаше Бинакъл.

— Да ме убие Господ! Ало, вие там, колеги! Аз съм за Рио Гранде — дереше си гърлото Адмирала.

Щуката го гледеше втренчено и поклащаше глава.

— Хулигани! Ето какво сте вие! — каза тя тъжно. — Наистина, не знам какво ще стане с този Океан!

— Ах, ето ви и вас, деца! — извика Бронзовият Тюлен, пробивайки си път през крещящата тълпа. — Хванете се за опашката ми и аз ще ви дърпам. Извинете ме! Рибки, позволете ми да мина, ако обичате! Това са Джейн и Майкъл, Почетните Гости!

Рибите се отдръпнаха и ги заразглеждаха. Разнесе се доброжелателно мърморене и сред шума се чуха няколко поздрава. Тюлена разбутваше стълпотворението със своите плавници и теглеше след себе си децата към скала от бляскави перли.

— Дойдохме тъкмо за Посрещането! — задъхваше се той. Децата едва чуваха боботещия му глас поради виковете и смеха на събралите се морски обитатели.

— Какво посрещане? — тъкмо щеше да попита Джейн, когато внезапно виковете секнаха. Музиката и смехът заглъхнаха и дълбока тишина обхвана морето. Всяка риба от сборището замря неподвижно. Поклащащите се цветя застинаха във водата. Дори самият Прилив беше неподвижен.

— Тя идва! — прошепна Тюлена и кимна към Пещерата.

— Тя идва! — отекна тълпата. Джейн и Майкъл затаиха дъх в очакване.

От тъмнината на тайнствената пещера изникна една съсухрена глава. Две древни сънени очи замигаха срещу ослепителната светлина. Два мършави плавника се протегнаха от тъмнината и една куполовидна черупка се надигна след тях.

Децата се вкопчиха по-здраво в плавниците на Бронзовият Тюлен.

— Коя е тя? — прошепна Джейн на ухото му. Мислеше, че би могла да бъде някакъв вид морска костенурка.

— Това е Терапин — морската костенурка — отвърна Тюлена, прегракнал от вълнение. — Най-старото и най-мъдрото същество на света.

Треперещите плавници на Терапин сантиметър по сантиметър я носеха към Перлената Скала. Очите ѝ под полупритворените клепачи бяха като две малки черни звезди. С бърз поглед тя огледа събралите се същества. Сетне повдигна съсухрената си старческа глава, усмихна се и заговори.

— Приятели мои! — започна Терапин величествено, а гласът ѝ звучеше като стара очукана камбана. — Приветствам ви, морски създания! Желая ви щастливо празнуване на Големия Прилив!

Костенурката наведе съсухрената си глава към скалата и всички риби се поклониха смирено.

— Това е голямо събитие за всички нас! — спокойно продължаваше Терапин. — Наистина, много се радвам да видя тази вечер толкова стари познати!

С очите си тя обхвана претъпканите поляни и сякаш от пръв поглед разпозна всяко морско същество.

— Но мога да кажа със сигурност — повдигна сбръчканите си вежди, — че един от нас липсва!

Тюлена се обърна към тунела и бумтящият му глас триумфално съобщи:

— Тя е тук, Ваше Величество! Току-що пристигна.

Като каза това, шумът от гласовете нарасна и се чуха одобрителни викове и аплодисменти. В този момент за голямо учудване на децата в края на тунела се появи една фигура, която им беше удивително позната. Тя стоеше там, облечена с най-хубавото си синьо палто и със сламената си шапка, украсена с маргаритки. Изящно и грациозно,

изтънчено и изискано прелетя над блестящите градини. Одобрителните викове и аплодисменти прераснаха в радостен рев, когато тя се приземи на скалата пред Терапин.

— Добре дошла, Мери Попинз! — викаха хиляди щастливи гласове.

Тя ги приветства, размахвайки чадъра си с глава на папагал, после се обърна и направи реверанс на Терапин.

Костенурката дълго гледеше Мери Попинз, сякаш древните ѝ блещукащи очи се впираха в сърцето ѝ. После тя поклати малката си плешива глава и приветливо ѝ се усмихна.

— Моята скъпа млада роднина! — каза Терапин любезно. — Удоволствие е за нас. Отдавна не съм имала посетител от надводния свят. Много време мина, откакто ти за последен път посвети свободния си ден, който е всеки втори четвъртък, на Големия Прилив. И така, Мери, аз те приветствам от името на всички жители на морските дълбини!

Мери Попинз прие поздравлението и се поклони с уважение. Кристално сините ѝ очи погледнаха дълбоко в черните очи на костенурката и те си размениха странни усмивки. Изглеждаше така, сякаш нито една от тях нямаше тайни от другата.

— А сега, скъпа Мери — продължи Терапин, — тъй като никой не се качва от дълбините на морето, без да вземе нещо със себе си, позволи ми да ти направя един малък подарък.

Тя протегна плавника си навътре в пещерата и извади от там един малък блестящ предмет.

— Вземи това, за да ти напомня за твоето посещение. От него ще стане чудесна брошка или може би игла за шапка — и като се наклони напред, костенурката притисна една морска звезда на ревера на Мери Попинз.

Звездата блестеше и примигваше на синьото палто като малка купчинка диаманти.

— О, благодаря ти — каза Мери Попинз и в гласа ѝ звучеше радост. — Точно за такова нещо мечтаех!

Тя се усмихна на Терапин, после на звездата си, и накрая погледът ѝ попадна върху децата. Усмивката ѝ веднага замръзна.

— Казах ти, Джейн, да не зяпаш с отворена уста! Казвала съм ти го хиляди пъти! Затвори си устата, Майкъл! Какво си зинал, да не си

Треска!

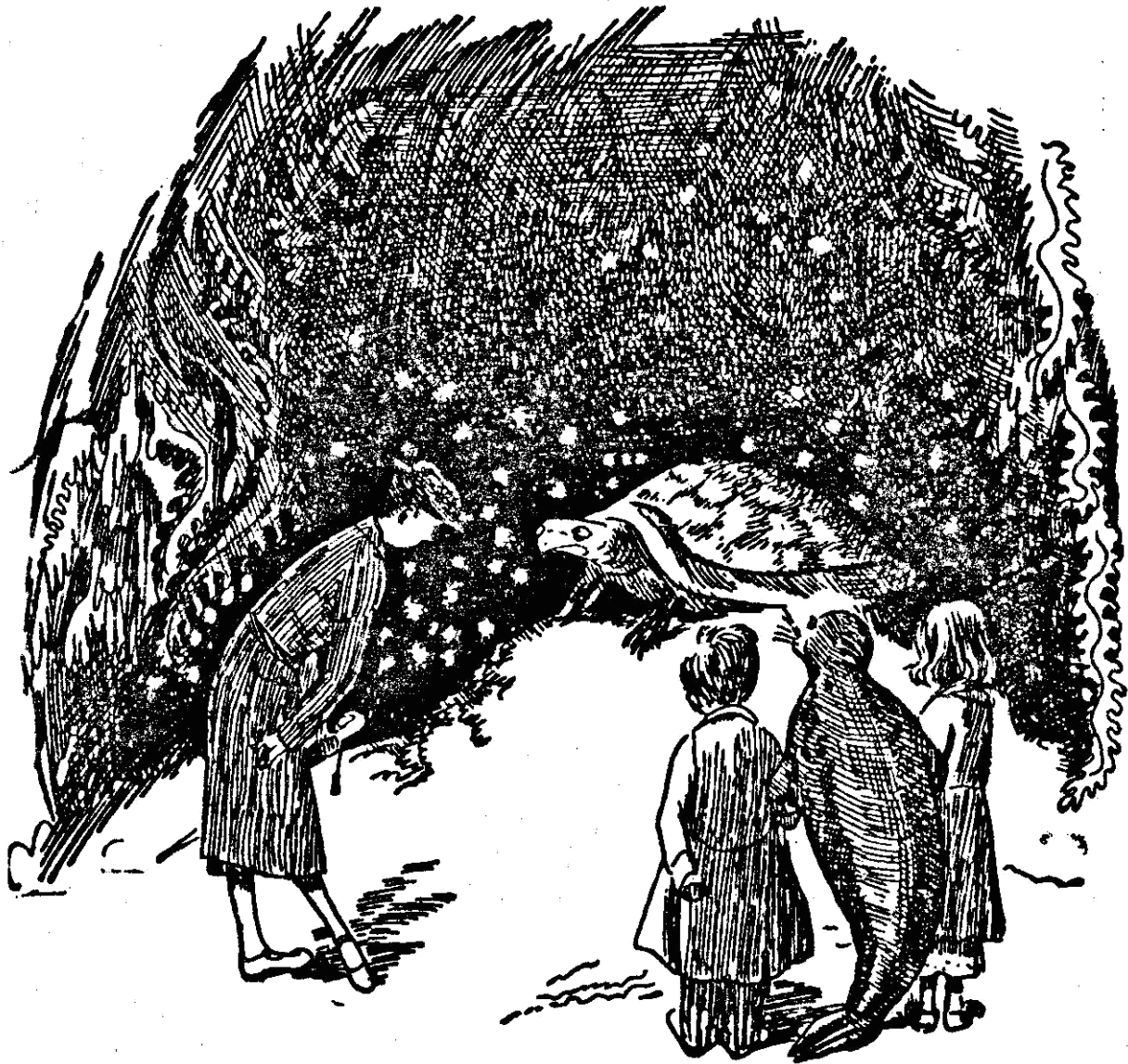
— И аз смятам, че не е — измърмори недоволно Треската зад децата.

— Значи... това са Джейн и Майкъл! — каза Терапин и ги погледна със сънените си очи. — Много се радвам да се запозная най-после с вас. Добре дошли, деца мои, на нашето Празненство в чест на Големия Прилив.

Тя се поклони учтиво и децата, окуражени от погледа на Мери Попинз, също се поклониха.

— Разбирате ли — продължи Терапин със старчески си дрезгав глас, — аз вече зная кои са Джейн и Майкъл! Но се съмнявам, да, наистина се съмнявам, че те знаят коя съм аз!

Децата поклатиха глави отрицателно и продължиха да я гледат безмълвно.

Костенурката отмести малко черупката си и замислено замига. После заговори:

— Аз съм Терапин. Живея при самите извори на земята. Под градовете, под хълмовете, под самото море дори. Там е моят дом. От моите тъмни корени под водите е израснала земята с всичките ѝ цветя и гори. Човекът и планините също са се появили от там. И дивите зверове, и птиците във въздуха... — Терапин млъкна за момент и морските създания около нея притихнаха, като смирено я гледаха. После тя продължи: — Аз съм по-стара от всичко. Аз съм мълчалива, тъмна и мъдра. Аз съм много спокойна и много търпелива. Тук, в моята

пещера, започват всички неща. И всичките тези неща се връщат накрая при мен. Аз мога да чакам. Аз мога да чакам...

Тя склопи клепачи върху очите си и поклати плешивата си набръчкана глава, сякаш разговаряше със себе си.

— Нямам какво повече да кажа — примигна тя. — И така... — Терапин величествено вдигна малкия си плавник, — нека музиката свири, нека морските хора изберат своя танц. Какво да бъде този път, деца мои?

— Тиди-дам-пам-пам, тиди-дам-пам-пам! — затананика един глас, който звучеше като пчела в бутилка.

— Ах, да, скъпи мой Адмирале — кимна Терапин. — Много подходящо предложение. Свирете моряшката музика!

Изведнъж настана голяма суматоха. Оркестърът засвири мека весела музика, а неподвижните досега риби отново замахаха с опашките си. Радостни гласове и смях изпълниха морето. И Приливът отново се раздвижи.

— Тиди-дам-пам-пам! — всички затанцуваха — риби, морски сирени, рачета, тюлени. Зелените подводни морави почти се огънаха под перките и плавниците, а коралите все така блестяха със сребърните си клонки.

— Тиди-дам-пам-пам! — крещеше Адмирал Бум и дърпаше невидими насмолени въжета.

— Тиди-дам-пам-пам! — пееше мисис Бум, пляскаше с ръце и подскачаше. — Тиди-дам-пам-пам! — реवेशе Бинакъл с все сила и си спомняше щастливите пиратски дни.

Рибките плуваха около тях със закачени на перките си морски цветя.

Бронзовият Тюлен подскачаше нагоре-надолу на опашката си, а Съомгата пикираше над морските морави като птица. Морските дяволи лудуваха, прегърнали въдиците си, а Рибата Меч и Учителя танцуваха заедно. През цялото време в тази люспеста тълпа се движеше една тъмна сянка. Пета — пръсти, пета — пръсти, танцуваше Мери Попинз на дъното на морето. Рибките се въртяха около нея, образувайки лъскави пръстени, а люспите им хвърляха слънчеви зайчета по тялото ѝ.

Децата стояха на перлената скала и наблюдаваха любопитната гледка.

— Изглежда ви странно, нали? — попита Терапин. — Виждам, че чувствате отлично всичко каквото става в морето — засмя се тя над собствената си шега.

— Мислех си, че морето е много по-различно, а всъщност — то е точно като земята — кимна Джейн.

— Защо пък не? — примигна Терапин. — Не забравяй, че земята е възникнала от морето. Всяко нещо на сушата си има свой брат тук, под водата: лъвът, кучето, заекът, даже и Слона. Всеки скъпоценен камък има своята разновидност в морето, същото се отнася и за съзвездията. Розата още помни солените води, а луната — морските приливи и отливи. Вие също трябва да помните морето, Джейн и Майкъл! В морето има много повече неща, деца мои, отколкото хората някога са виждали. И аз, естествено, нямам предвид само рибата! — усмихна се Терапин. — Но виждам, че пръстите на краката ви вече играят! Хайде, идете да танцувате с другите!

Джейн грабна Майкъл за ръката, но преди да отплуват, тя направи реверанс на Терапин, понеже знаеше, че е много стара.

Те заскачаха в буен танц заедно с рибите под звуците на музиката. О, как лудуваха босите им крака! О, как размахваха ръцете си във водата! Телата им се извиваха като стъбла на морски водорасли, докато следваха стъпките на морския танц.

— Тиди-дам-пам-пам! — пееше веселата музика, когато Мери Попинз, плувайки, се приближи към тях. Тя ги хвана за ръце и затанцуваха заедно, дърпайки се и поклащайки се между кораловите клони. Те се въртяха все по-бързо и по-бързо, сякаш бяха попаднали във водовъртеж, докато накрая, опиянени от танца и заслепени от светлините, затвориха очи и се облегнаха на Мери Попинз. Нейните ръце ги прегърнаха здраво и не ги пускаха, докато водовъртежът ги носеше нагоре.

Тиди-дам-пам-пам!... Въртяха се те заедно, а музиката ставаше все по-слаба и по-слаба. Тиди-дам-пам-пам!... О, това въртящо се море, което ни люлее в могъщата си люлка! Тиди-дам-пам-пам!... О, Мери Попинз, върти ме като въздушно мехурче в този Прилив! Върти ме... Тиди-дам... върти ме... пам-пам... върти ме... върти ме... върти...

— Дръж ме здраво, Мери Попинз! — мърмореше Майкъл сънено и търсеше успокояващата го ръка.

Нямаше отговор.

— Тук ли си, Мери Попинз? — попита той с прозявка и се облегна на люлеещото го море.

Все още нямаше отговор.

И така, със затворени очи, той викаше отново и отново, докато му се стори, че морето отеква на неговия глас.

— Мери Попинз, къде си?

— Тук съм. Къде другаде мога да бъда в този ранен час! — отвърна тя сърдито.

— О, какъв прекрасен танц! — каза той сънено и протегна ръката си, за да я придърпа към себе си.

Но не успя да достигне нищо. Това, което търсещите му пръсти напипаха, беше нещо голямо, топло и меко, което подозрително приличаше на възглавница.

— Ще ти бъда благодарна, ако изтанцуваш от леглото си! Вече почти е време за закуска!

Гласът ѝ ехтеше като далечна гръмотевица.

Майкъл стреснато отвори очи. О, небеса! Къде беше той? Със сигурност не можеше да бъде в детската! И все пак Стария Добин все още си стоеше в ъгъла, тук си беше и спретнатото походно легло на Мери Попинз, и играчките, и книжките, и неговите чехли. Всички стари познати неща си бяха на място, но последното нещо, което Майкъл искаше в момента, беше това старо, познато място.

— Къде изчезна морето? — попита той сърдито. — Искам да съм пак в морето!

Лицето на Мери Попинз се показа зад вратата на банята и той веднага разбра, че тя е бясна.

— Морето си е в Брайтън, както винаги! — каза хладно. — А сега млъквай и ставай от леглото! И нито думичка повече!

— Но аз бях в него само преди миг! Ти също беше там, Мери Попинз. Ние танцувахме сред рибите, изпълнявахме моряшки танц.

— Хм! — каза тя и изтупа черджето пред банята. — Надявам се, че мога да си намеря по-добро занимание, отколкото да ходя и да танцувам с някакви си моряци!

Той се смали под потъмнелия ѝ поглед, но не можеше да не продължи.

— Ами какво ще кажеш за всичките риби? — попита тихо. — Ами за Тюлена и за Съомгата? И за смешната стара костенурка? Ние бяхме долу при тях, Мери Попинз, на самото морско дъно!

— Долу в морето? Със смешна стара Съомга? Е, ти със сигурност имаш най-рибените сънища. Мисля, че си прекалил с хляба на вечеря. Моряци, костенурки, виж ти! И какво още? — престилката ѝ изсъска сърдито, когато тя нервно се въртна, продължавайки да мърмори.

Той изгледа недоволно отдалечаващия се гръб, нацупи се и поклати глава. Майкъл не смееше да каже нищо повече, но знаеше, че тя не може да го накара да не мисли за случката.

И така той мислеше и мислеше, докато ставаше от леглото, докато пъхаше краката си в чехлите. Докато мислеше, очите му се срещнаха с очите на Джейн, която надничаше от одеялото.

Тя беше чула всяка дума от техния спор. Както ги слушаше разсеяно, потънала в своите мисли, нещо бе привлякло вниманието ѝ. Тя се усмихна на Майкъл със заговорническа усмивка и многозначително му кимна с глава.

— Наистина са рибени, но не са сънища! — каза и посочи към полицата над камината, измъквайки се от леглото.

Майкъл погледна нагоре. Ахна от учудване. Тържествуваща усмивка се разля по лицето му.

Горе до Морската Раковина имаше два Пясъчни Долара и малка, розова Морска Звезда.

— Помниш ли какво каза Терапин? Всеки, който се връща от морето си донася нещо — припомни му Джейн.

Майкъл кимна, гледайки Пясъчните Долари. В този момент вратата рязко се отвори и Мери Попинз врълетя в стаята. Тя грабна Морската Звезда от полицата и я закачи на ревера си. Морската Звезда ярко примигваше, докато Мери Попинз се кичеше и гиздеше пред огледалото в детската стая.

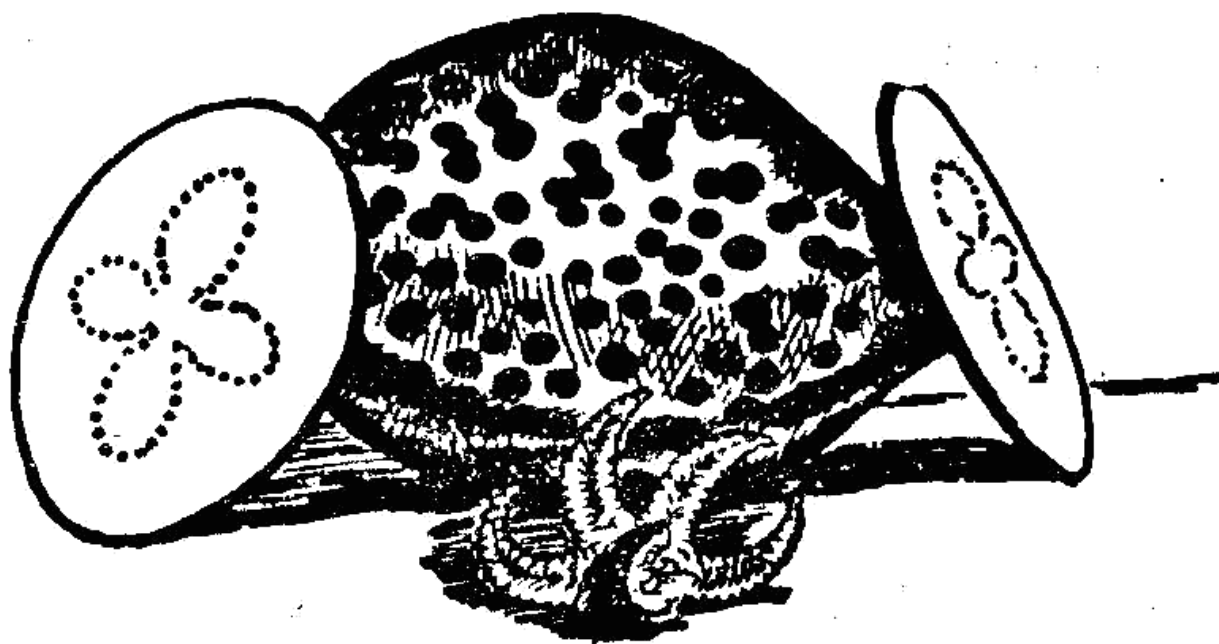
Майкъл се обърна към Джейн, потискайки усмивката си.

— Тиди-дам-пам-пам!... — изтананика той под мустак.

— Тиди-дам-пам-пам!... — прошепна Джейн.

И те смело изтанцуваха зад гърба на Мери Попинз няколко стъпки от моряшкия танц.

Децата така и не забелязаха, че ярките ѝ сини очи ги наблюдаваха в огледалото и тя обмени с отражението си надменна усмивка...

СЕДМА ГЛАВА

БЕЗКРАЙНОТО ЩАСТИЕ

Беше последният ден на Старата година.

Горе в детската стая Джейн, Майкъл и близнаците бяха подложени на магическата процедура, позната под името Събличане. Да гледаш как Мери Попинз се залавя за работа, беше все едно да гледаш фокусник!

Тя се движеше покрай децата, наредени в редица, и дрехите им сякаш падаха с едно нейно докосване. Измъкна за миг пуловера на Джон през главата му. Роклята на Джейн падна с едно-единствено докосване, чорапите на Барбара буквално избягаха от краката ѝ. Що се отнася до Майкъл, той винаги имаше чувството, че Мери Попинз го съблича само с един поглед.

— А сега марш в леглата! — заповяда тя.

Думите ѝ бяха съпроводени с такъв поглед, че те хукнаха с викове и се мушнаха под завивките си.

Тя се движеше бързо из детската стая, сгъваше разхвърляните дрехи, подреждаше играчките. Децата лежаха в уютните си креватчета и наблюдаваха, как скърцащата ѝ престилка фучи из цялата стая. Очите ѝ бяха сини, бузите розови, а носът, нахално вирнат нагоре, наподобяваше носа на холандска кукла. Като я гледа човек, мислеха си те, никога не би предположил, че е нещо повече от най-обикновен човек. Но както вие знаете и аз знам, те имаха достатъчно основателни причини да вярват, че външността лъже.

Изведнъж Майкъл се сети за нещо, което му се стори изключително важно.

— Знаете ли какво? — каза той и седна в леглото си. — Кога точно свършва Старата година?

— Довечера — отвърна Мери Попинз кратко. — На първия удар, когато часовникът започне да бие дванадесет.

— А кога започва? — продължи той.

— Започва какво? — отсеке тя.

— Новата година — отговори Майкъл търпеливо.

— На дванадесетия удар на часовника — рязко изсумтя тя.

— О? Ами какво става тогава по средата? — не преставаше той с въпросите.

— По средата на какво? Майкъл, не можеш ли да говориш ясно? Да не мислиш, че мога да чета мисли?

Той искаше да каже „Да“, защото наистина така смяташе. Но знаеше, че никога няма да се реши да ѝ го каже.

— Между първия и последния удар — бързо отговори Майкъл.

Мери Попинз се обърна и го изглежда.

— Не дърпай дявола за опашката! — посъветва го настойнически тя.

— Но, Мери Попинз, аз не го дърпам за опашката! Исках само да разбера... — той внезапно млъкна, защото лицето на Мери Попинз беше придобило заплашително изражение.

— Голям глезльо си, щом като желанието те надвива. Само да си казал още една дума... — като чу тази фраза, Майкъл веднага се гмурна под одеялото. Много добре знаеше, какво означава тя.

Мери Попинз изсумтя още веднъж и тръгна да обикаля леглата и да подвива одеялата на всички.

— Ще взема това, благодаря ти! — отбеляза тя и измъкна Синият Паток от ръцете на Джон.

— О, не! — проплака Джон. — Моля те, дай си ми го!

— Искам си Маймунката! — виеше Барбара, тъй като Мери Попинз беше откопчила пръстите ѝ от прояденото от молци тяло на Пини. Пини беше стара парцалена Маймунка, принадлежала на мисис Банкс, когато тя била малко момиченце, а после — последователно на всяко от децата.

Но Мери Попинз не обърна внимание на Барбара, а побърза към леглото на Джейн. Алфред — синият вълнен Слон, беше измъкнат изпод завивките ѝ. Джейн веднага се изправи в леглото си.

— Но защо взимаш играчките ни? — попита тя. — Не можем ли да спим с тях, както винаги?

Единственият отговор на Мери Попинз беше леденият поглед, който тя хвърли през рамо, преди да се наведе над леглото на Майкъл.

— Прасето, моля! — изкомандва тя с тон, нетърпящ възражения. Тя протегна ръката си да вземе малкото позлатено картонено Прасе,

което леля Флоси му беше подарила за Коледа.

Първоначално прасето беше пълно с шоколади, но вече бе съвсем празно. Огромна дупка зееше отзад, на мястото, където би трябвало да бъде опашката. На Коледа Майкъл я беше отвил, за да разбере как е закрепена. Оттогава тя си лежеше на полицата над камината, а Прасето се справяше някак си и без нея.

Майкъл гушна здраво златното Прасе.

— Не, Мери Попинз! — каза той смело. — Това е моето Прасе! Искам си го!

— Какво казах? — попита Мери Попинз. Погледът ѝ беше толкова ужасен, че Майкъл веднага разхлаби прегръдката си и ѝ позволи да го вземе.

— Но какво смяташ да правиш с тях? — попита той с любопитство.

Мери Попинз невъзмутимо подреждаше животните в редичка на рафта за играчки.

— Не задавайте въпроси и няма да ви лъжат — рецитира тя превзето. Престилката ѝ изскърца още веднъж, когато тя прекоси стаята към библиотечката.

Децата наблюдаваха как взима три добре познати книги: Робинзон Крузо, Зелената книга на приказките и Детски стихчета на Мама Гъска. После ги разтвори и сложи пред четирите животни.

— Дали наистина смята, че животните четат книги? — чудеше се Джейн.

— А сега — каза Мери Попинз строго, запътвайки се към вратата, — ако обичате, обърнете се всички и заспивайте веднага!

Майкъл седна в леглото си.

— Но, Мери Попинз, аз искам да остана буден и да видя как идва Новата година.

— Лягай си в леглото и гък да не чуя!

Като каза това, тя изпуфтя шумно, загаси светлината, излезе и сърдито затвори след себе си вратата на детската стая.

— Аз пък ще си чакам — каза Майкъл, щом като Мери Попинз излезе.

— Аз също — бе категорична Джейн. Близнаците не казаха нищо. Те вече бяха заспали. Майкъл издържа още цели десет минути, след

което главата му се отпусна на възглавницата. Джейн пък издържа дори петнадесет минути, но и нейните очи се затвориха.

Четирите пухени одеяла се повдигаха и се спускаха в такт с равномерно дишане на децата.

Дълго време нищо не нарушаваше тишината в детската стая.

Дин-дан! Дин-дан! Дин-дан! Дин-дан! Изведнъж в тишината на нощта зазвъняха перлени камбанки.

Дин-дан! Дин-дан! Дин-дан! От всяка кула и от всяка камбанария се чуваше весел звън. Камбаненият звън ехтеше в града, люлееше се и прелиташе през парка към улицата. От север и от юг, от изток и от запад камбаните звъняха, биеха и пееха. Хората се бяха облегнали на первазите на прозорците си и дрънкаха със звънчета. Тези, които нямаха звънчета, изкарваха мелодии с чукчетата на входните си врати.

По улицата вървеше Сладоледаджията и с увлечение дзънкаше със звънчето на колелото си. От градината на Адмирал Бум се обаждаше корабна камбана, която кънтеше в мразовитата нощ. В съседната къща мис Ларк звънеше в гостната си с малкото си звънче за закуска, а двете ѝ кучета лаеха и виеха. Дзън-дзън! Дин-дан! Дин-дан! Бау-бау! Всички хора по света звъняха с камбанките си. Ехото от тях се сблъскваше, звънтеше и пееше в студената среднощна тъмнина.

Изведнъж настъпи тишина. Тържествена, дълбока тишина. И тогава прозвуча биенето на големия часовник Биг Бен.

— Бум! — каза Биг Бен.

Това беше първият удар от Полунощ.

В същия момент нещо се раздвижи в детската стая. Чу се звук на тропаци копита.

Джейн и Майкъл се събудиха за секунди. И двамата седнаха стреснати.

— Боже! — каза Майкъл.

— Господи! — каза Джейн.

Пред тях се откри стъписваща гледка. Златното Прасе беше на килима и с много важен вид лудуваше на златните си задни крака.

Туп! С тежък приглушен звук до него се приземи Слона Алфред. С леки подскоци от горния рафт за играчки дойдоха Маймуната Пини и стария Син Паток.

За голямо учудване на децата Златното Прасе заговори.

— Ще бъде ли някой така добър да ми сложи опашката? — попита то с висок писклив глас.

Майкъл излетя от леглото и скочи към полицата над камината.

— Така е по-добре — отбеляза Прасето с усмивка. — Чувствах се много неудобно през цялото време от Коледа насам. Нали разбирате, прасе без опашка е почти толкова лошо, колкото опашка без прасе. А сега — продължи то и огледа стаята, — готови ли сме всички? Тогава да побързаме, моля!

Като каза това, затанцува грациозно към вратата, последвано от Алфред, Пини и Патока.

— Къде отивате? — извика Джейн с облещени очи.

— Скоро ще разбереш — отвърна Прасето. — Хайде с нас!

Със светкавична скорост децата си хвърлиха по една дреха, обуха пантофите и последваха четирите играчки надолу по стълбите и навън през входната врата.

— Насам! — каза Прасето и с танцувална стъпка прекоси улица „Черешова“ и мина през портите на парка.

Пини и Синия Паток играеха около него с диви крясъци и крякане. След тях тромаво се влачеше Слона Алфред, а Джейн и Майкъл вървяха подир сивите му, вълнени пети.

Над дърветата висеше кръгла бяла луна. Бледите ѝ сребърни лъчи се изливаха върху широките алеи на парка. А на тревата имаше стълпотворение на някакви фигури, които сновяха напред-назад в бледата светлина.

Слона Алфред вдигна вълнения си хобот и радостно подуши въздуха.

— Ха! — отбеляза той със задоволство. — Тук вътре сме в безопасност, нали, Прасе, как мислиш?

— Вътре в какво? — попита Майкъл с любопитство.

— В Приказката — каза Слона Алфред, пляскайки с уши.

Децата се спогледаха. Какво, за Бога, имаше предвид Слона Алфред?

Прасето ги повика, махайки им със златно копитце. Ярките фигури сновяха наоколо, докато те прекосяваха поляната.

— Извинете ни, ако обичате! — казаха три малки животинки, които се блъснаха в децата.

— Това са Трите Слепи Мишки — обясни Слона Алфред с усмивка. — Те винаги се мотаят в краката на някого!

— Наистина ли бягат от Жената на фермера? — учудено извика Майкъл.

— О, Боже, не! Не и тази вечер! — каза Слона Алфред. — Сега бързат да се срещнат с нея. Трите Слепи Мишки и Жената на фермера — всички са вътре в Приказката.

— Здравей, Алфред! Как пристигнахте?

— О, но това е добрата стара Пини!

— Какво, това Синия Паток ли е?

— Ура! Ура! Ето го и Златното Прасе!

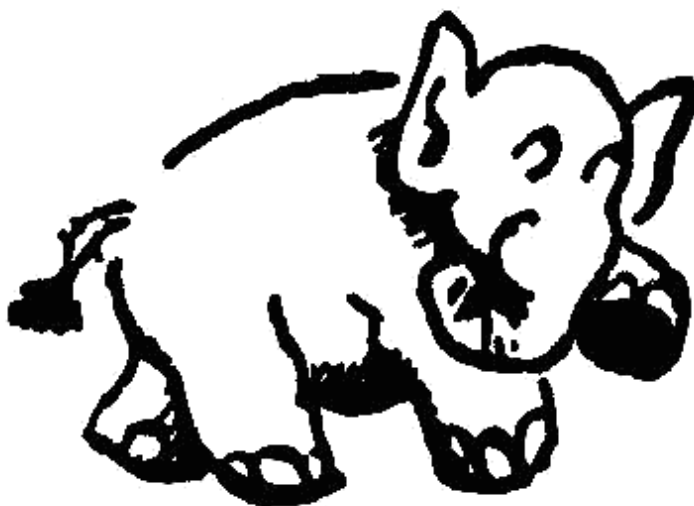
Раздаваха се приветствени викове и радостни крясъци, защото всеки поздравяваше всекиго. Оловният Войник, който маршируваше покрай тях, отдаде чест на Златното Прасе, а то му махна с копитце. Маймунката Пини се здрависа с две птички, към които се обърна като към Петела Робин и Кокошката Джени. Синия Паток се разкряка при вида на Великденското Пиле, което беше наполовина излязло от яйцето си. Що се отнася до Слона Алфред, той вдигна хобота си и затръби във всички посоки, разпращайки гръмки бумтящи приветствия.

— Не ти ли е студено, скъпа моя? Тази вечер е доста хладно — каза дрезгав глас зад гърба на Джейн.

Тя се обърна и видя огромен брадясал мъж, облечен с възможно най-странните дрехи. Панталоните му бяха ушити от козя кожа. Шапка от боброва кожа и огромен чадър, направен от заешки опашки, допълваха необикновения му вид. Зад него стоеше полуоблечен негрър, който държеше в ръцете си цяла купчина пухкави кожи.

— Петкане — каза брадясалият мъж, — ще ти бъда задължен, ако послужиш на госпожицата с палто.

— Разбира се, господине! Радвам се да служа!

Огромният човек с грациозно движение наметна на раменете на Джейн палто от тюленова кожа. Тя се опули.

— Значи, ти си... — усмихна му се стеснително.

— Разбира се, че съм — каза високият човек и се поклони. — Моля те, наричай ме Робинзон! Всички приятели ме наричат така. Мистър Крузо звучи толкова официално!

— Но аз си мислех, че ти съществуващ само в книгата! — каза Джейн.

— Да, така е — каза Робинзон Крузо с усмивка. — Но тази вечер някой любезно я е оставил отворена. И така аз избягах, нали разбираш?

Джейн се сети за книгите на горния рафт за играчки. Тя си спомни как Мери Попинз ги отвори, преди да загаси светлината.

— Често ли се случва... — с любопитство попита Джейн.

— Уви, не! Само в края на годината. Приказката е нашият единствен и последен шанс. Но, извини ме! Трябва да говоря с...

Робинзон Крузо се обърна и приветства странен яйцевиден човечец, който бързо пъплеше на кривите си крачка. Заострената му глава беше плешива като яйце, а вратът му беше омотан с вълнен шал. След като поздрави Робинзон Крузо, той се загледа въпросително в децата.

— Боже Господи! — извика учудено Майкъл. — Ти изглеждаш точно като Хъмпти-Дъмпти!

— Като кого? — обидено изпищя малкият човек. — Бих искал да зная как може някой да изглежда като себе си! Чувал съм хората да не приличат на себе си — когато са непослушни, или когато ядат твърде — но никога не съм чувал някой да прилича на себе си. Не бъди толкова глупав!

— Но ти си съвсем цял! — опули се Майкъл. — Мислех, че Хъмпти-Дъмпти не може да бъде възстановен!

— Кой ти е казал, че не може? — развика се малкият човек сърдито.

— Ами, просто си мислех... ъ-ъ-ъ... че всичките коне на Кралят и... ъ-ъ-ъ... всичките хора на Краля... — започна да заеква Майкъл.

— Пфу, коне! Какво знаят те? А що се отнася до хората на Краля — глупави същества и нищо повече! И съвсем не значи, че щом като Те не могат да ме сглобят, никой друг не може, нали?

Джейн и Майкъл нямаха никакво желание да му противоречат и кимнаха в знак на съгласие.

— Всъщност — продължи Хъмпти-Дъмпти, — самият Крал ме сглоби. Нали така, а?

Последните думи той изкрещя в ухото на червендалест дебел човек, който с едната ръка придържаше короната на главата си, а с другата държеше чиния със сладкиш.

— Той изглежда точно като Краля от приказките на Мери Попинз! Това трябва да е старият крал! — каза Джейн.

— Какво нали? — обърна се Краля към Хъмпти-Дъмпти, внимателно балансирайки, за да не изпусне нито сладкиша в чинията си, нито короната на главата си.

— Нали ме сглоби! — извика Хъмпти-Дъмпти.

— Разбира се, че те сглобих. Но само за тази нощ, да знаеш. Сглобих те и те залепих с мед в приемната на Кралицата. Но, наистина, стига си ми досаждал вече. Сега ще пеят моите двадесет и четири коса, а аз трябва да режа тортата.

— Ето, какво ви казах! — изпищя Хъмпти-Дъмпти. — Как смеете да си мислите, че съм Счупено Яйце!

Той грубо им обърна гръб и голямата му напукана глава лъсна на бялата лунна светлина.

— Недейте да спорите с него! Няма смисъл! — каза Слона Алфред. — Той винаги е много докачлив, когато става дума за онова падане. Ей вие, внимавайте къде стъпвате! Гледайте кого бутате! — той се обърна с вдигнат хобот и в този момент един Лъв с корона отстъпи назад.

— Извинявайте — учтиво каза Лъва. — Но тази вечер е ужасна навалица. Между другото, случайно да сте виждали Еднорога? А, ето го! Здравсти! Изчакай за момент! — с леко ръмжене Лъвът се понесе след една сребърна фигура, която беше минала покрай тях в изящен тръс.

— О, спрете го! Спрете го! — уплашено извика Джейн. — Той ще гони Еднорога из целия град!

— Но не и тази вечер! — убедено каза Слона Алфред.

И действително, Джейн и Майкъл зяпнаха учудено, когато видяха, как Лъва се покланя на Еднорога. После той свали короната от главата си и му я предложи.

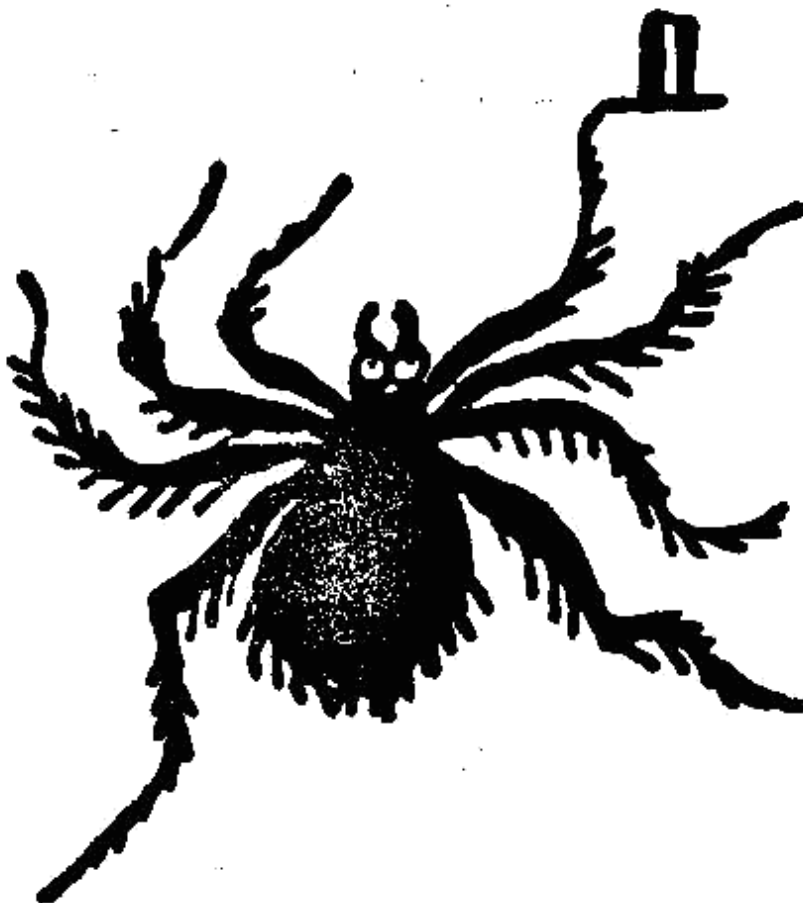
— Сега е твой ред да я поносиш — каза Лъва великодушно. След това двамата нежно се прегърнаха и затанцуваха в тълпата.

— Добре ли се държат децата тази вечер? — попита Еднорога една сбръчкана старица, която мина покрай тях. Тя дърпаше огромна Обувка, пълна със засмени момчета и момичета.

— О, толкова добре! — възкликна Старицата весело. — Не съм използвала камшика си нито веднъж. Джорджи Порги ми е от голяма полза с момичетата. Тази вечер те настояват да бъдат целувани. Що се отнася до момчетата, те са направо бонбончета. Погледни как Червеното Копитце прегръща Вълка. То се опитва да го научи да се моли за вечеря. Сядай долу, Мафет, ако обичаш, и се дръж здраво! —

Старицата махна с камшика към малко русо момиченце, което седеше в задния край на обувката. То беше погълнато от разговора си с огромен черен Паяк. Точно когато обувката минаваше покрай Джейн и Майкъл, момиченцето протегна ръка и нежно потупа Паяка.

— Тя дори не се опитва да избяга! — възкликна Майкъл. —
Защо? Не я ли е страх? — опитваше се да разбере той.

— Заради Приказката! — каза Слона Алфред отново и ги подкара
пред себе си.

Джейн и Майкъл не можеха да не гледат в Червеното Копитце и
мис Мафет. Как може да не ги е страх от Вълка и от огромния черен
Паяк?

В този момент ги докосна бяла мъгла. Те се обърнаха и изумени
видяха един светещ силует, прикриващ с ръка прозявката си.

— Още ли ти се спи, Красавице? — избоботи Слона Алфред и я
прегърна през кръста с хобота си.

Спящата Красавица потупа Слона Алфред по хобота му и се облегна на него.

— Бях заспала дълбоко — промърмори тя. — Но за щастие Първият Удар на Часовника ме събуди!

Когато Спящата Красавица изрече тези думи, Майкъл вече не беше в състояние да сдържа любопитството си.

— Но аз нищо не разбирам! — каза той на глас. — Всичко е нагоре с краката тази вечер! Защо Паяка не плаши мис Мафет? Защо Лъва не побеждава Еднорога?

— Слона Алфред ти обясни вече — каза Спящата Красавица, — защото всички ние сме в Приказката.

— Каква Приказка? — попита Майкъл.

— Приказката между Старата и Новата година. Старата година умира на Първия Удар от Полунощ, а Новата година се ражда на Последния Удар. А по средата — докато бият останалите десет удара — по средата се намира тайната Приказка.

— Да? — попита Джейн със затаен дъх, защото много ѝ се искаше да узнае повече.

Спящата Красавица чаровно се прозина и се усмихна на децата.

— Вътре в Приказката всички неща се сливат в едно. Вечните врагове се срещат и се целуват. Вълкът и агнето спят заедно, гълъбът и змията делят едно гнездо, звездите слизат долу и докосват земята. Младите и старите си прощават едни на други. Нощта и денят се срещат тук, също и полюсите. Изтокът се обляга на запада и кръгът се затваря. Това е, скъпи мои, единственото време и единственото място, където всички са безкрайно щастливи. Вижте сами!

Спящата Красавица направи широк жест с ръка. Джейн и Майкъл проследиха движението на ръката ѝ и видяха как три Мечки тронаво танцуват около малко светлокосо момиченце.

— Това е Златокоска — обясни Спящата Красавица. — Тя се чувства също толкова в безопасност и също толкова свободна, колкото и вие. О, добър вечер, Пънч! Как е бебето, Джуди?

Тя помахна на двойка кукли с дълги носове, които вървяха ръка за ръка.

— Те са влюбена двойка тази нощ, защото са вътре в Приказката, разбирате ли? О, вижте!

Този път тя посочи един великан. Огромните крака тежко стъпваха по поляната, а главата се извисяваше над най-високите дървета. На едното си рамо той държеше грамадна бухалка, на другото беше кацнало засмяно момче, което дърпаше големия мъж за ухото.

— Това са Джак, убиецът на Гиганта и самият Гигант. Тази нощ те са сърдечни приятели — Спящата Красавица ги погледна с усмивка. — А, най-сетне идват и Вещиците!

Над главите на децата се завъртя вихрушка, когато група стари жени, с очи като мъниста, се извиха във въздуха на метли с дълги дръжки. Чуха се приветствени викове, когато те се приземиха в тълпата.

Всеки тичаше да се здрависа с тях, а стариците се давеха от злокобен смях.

— Никой не се страхува от тях тази нощ! Те също са безкрайно щастливи! — съненият глас на Спящата Красавица звучеше като приспивна песен. Тя прегърна децата и тримата стояха и гледаха подскачащите приказни герои. Моравите се огъваха под тежестта на тълпата, а въздухът кънтеше от приветствените възгласи на Кралете, Принцесите, Героите и Вещиците, които се поздравяваха един друг в Приказката между годините.

— Варда! Варда! Дайте път! — викаше висок ясен глас.

В далечния край на поляната те видяха Златното Прасе. То тичаше през тълпата, тропайки със здравите си крака, и тълпата се разделяше пред него на две, пазейки се от златните му копитца.

— Дайте път! Дайте път! — викаше то важно.

Тълпата се разделяше и се отдръпваше назад, така че се оформиха два реда приказни герои, които се покланяха и правеха реверанси. След Златното Прасе идваше една фигура, която беше странно позната. На главата си тя носеше шапка с пера, а на палтото ѝ сияеха сребърни копчета. Очите ѝ бяха сини, като цветчета на китайски порцелан. А носът ѝ беше нахално вирнат нагоре, като на холандска кукла.

Тя с лека стъпка мина по пътеката, която Златното Прасе проправяше пред нея. Тълпата бурно я приветстваше. Шапки и капели, корони и диадеми полетяха във въздуха. Дори самата луна сякаш засвети по-ярко, когато тя мина под лъчите ѝ.

— Но защо тя е тук? — попита Джейн, гледайки приближаващата се фигура. — Нали Мери Попинз не е приказен герой.

— Тя е дори по-добра — отговори Слона Алфред предано. — Тя е Приказка, която става реалност. Освен това — продължи той, — тя е Гост на вечерта! Защото остави книжките отворени.

Под щастливите приветствени викове Мери Попинз се поклони надясно и наляво. После отиде в средата на поляната, отвори черната си

чанта и извади оттам малко акордеонче.

— Изберете си партньор! — каза Златното Прасе и извади флейта от джоба си.

Като чуха тази команда, всеки се обърна към съседа си. Флейтата засвири ритмична мелодия, а малкото акордеонче и двадесетте и четири коса подеха веселия припев, а белия Котарак свиреше на цигулка.

— Дали това е моето коте? — чудеше се Майкъл, разглеждайки цветчетата и листенцата на гърба му. Обаче не му остана време да реши, защото вниманието му беше привлечено от Слона Алфред.

Сивият вълнен Слон тежко мина покрай него, издавайки щастливи викове и използвайки хобота си за тромпет.

— Ще ми направите ли удоволствие, моя скъпа млада госпожице? — поклони се той на Спящата Красавица. Тя му подаде ръката си и те затанцуваха. Алфред през цялото време много внимаваше да не я настъпва по краката, а Спящата Красавица не преставаше да се прозява и изглеждаше много сънена.

Всеки си беше избрал партньор за танци или си беше намерил приятел в тълпата.

— Целуни ме! Целуни ме! — викаше една групичка момичета, хванати за ръце около голям дебел ученик.

— Пази се, млади Джорджи Порги! — викаше Жената на фермера, танцувайки с Трите Слепи Мишки.

Дебелото момче се измъкна и хукна в тълпата, а всички момичета му се смееха.

— Едно и две, и хоп, и скок! Ето как става! — Червеното Копитце беше хванало Вълка за лапата и го учеше да танцува. Вълка, който изглеждаше много смутен и притеснен, внимателно следеше стъпките на Червеното Копитце, докато то броеше.

Джейн и Майкъл едва вярваха на очите си. Но преди да успеят да осъзнаят ситуацията, един приятелски глас ги повика.

— Танцувате ли? — попита Робинзон Крузо весело, хвана Джейн за ръката и я завъртя в танц. Тя се притисна към козята дреха на Робинзон Крузо. Майкъл и Петкан лудуваха, хванати за ръце.

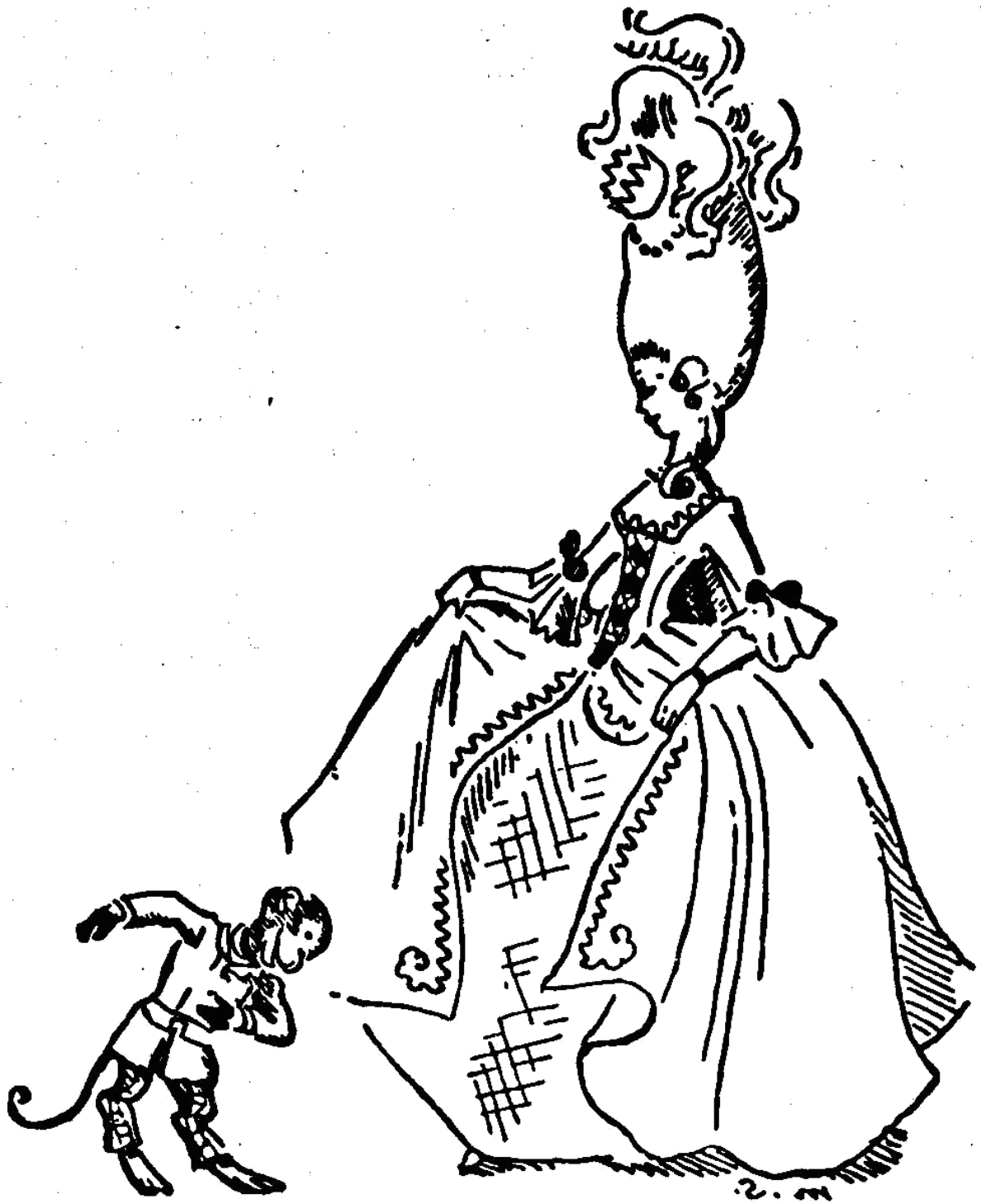

— Кой е това? — попита Джейн, когато минаха в танц покрай Синия Паток, който се въртеше, притиснал към гърдите си голяма сива птица.

— Това е Глупавата Гъска — каза Робинзон Крузо, — а това е Маймунката Пини с Пепеляшка.

Джейн бързо се обърна. И, разбира се, видя старата парцалена Пини, която много важно и гордо танцуваше с красивата госпожица.

Всеки си имаше партньор. Никой не беше самотен или изоставен. Всички приказки, разказвани някога, бяха събрани заедно на тази зелена поляна, и всички приказни герои се радваха един на друг.

— Щастлива ли си, Джейн? — попита я Майкъл, когато той и Петкан, галопирайки, минаваха покрай нея.

— Безкрайно, безкрайно! — отвърна тя с усмивка и в този момент знаеше, че това е истина.

Музиката ставаше все по-бърза и по-буйна. Подскачаше сред подскачащите дървета, ечеше по-силно от ударите на часовника. Мери Попинз, Златното Прасе и свирещият Котарак ту се накланяха, ту се изправяха, свирейки безспир. Косовете пееха и пееха, сякаш бе невъзможно да се уморят. Приказните герои се въртяха, а гласовете им сладко пееха и се смееха.

— Безкрайно щастливи! — ечеше в целия парк.

— Какво беше това? — попита Джейн партньора си. Въпреки виковете и музиката тя беше чула ударите на часовника.

— Времето почти изтече! — каза Робинзон Крузо. — Това трябва да е бил Шестия удар!

Те спряха да танцуват за момент и се заслушаха в часовника.

Седем! Но приказната музика беше по-силна от този звук и люлееше всички в своята златна мрежа.

Осем! — каза твърдо часовникът в далечината. Краката на приказните герои затанцуваха още по-бързо.

Девет! Вече дори дърветата танцуваха и поклащаха клоните си в такт с приказната музика.

Десет! О, Лъв и Еднорог, Вълк и Агне! Приятел и Враг! Тъмнина и Светлина!

Единадесет! О, преходен момент! О, време краткотрайно! Колко малко е разстоянието между годините! Нека бъдем щастливи! Безкрайно щастливи!

Дванадесет!

Тържествено и дълбоко прозвуча последният удар.

— Дванадесет! — извикаха всички и кръгът тутакси се разпадна, а танцьорите се разпръснаха. Ярки фигури бързо профучаваха покрай децата. Джак и Гиганта му, Пънч и Джуди. Избягаха също и Паяка с мис Мафет и Хъмпти-Дъмпти на кльощавите си крака. Лъва, Еднорога, Златокоска, Червеното Копитце и Трите Слепи Мишки се втурнаха през поляната и сякаш се стопиха в лунната светлина.

Пепеляшка и вещиците изчезнаха. Спящата Красавица и Котарака с цигулката му се изгубиха в светлината. Джейн и Майкъл се огледаха за своите партньори и откриха, че Робинзон Крузо и Петкан са се разтворили във въздуха.

Приказната музика беше отшумяла, беше се изгубила във величествения звън на камбаните. Защото сега от всяка кула и всяка камбанария триумфално биеха камбаните. Биеха камбаните на Биг Бен, на Сент Пол, на Сент Брайт, на Стария Бейли, на Саутуърк, на Сент Мартин, на Уестминстър...

Но една камбанка биеше по-високо от останалите. Весело и чисто.

Тинг-алинг-алинг-алинг! Тя беше някак си по-различна от новогодишните камбани. Звучеше по-познато, по-приятелски и някак си по-близо до вкъщи.

— Тинг-алинг-алинг-алинг! — пеше тя и се смесваше с добре познат глас.

— Кой иска кифлички? — каза гласът високо, изисквайки незабавен отговор.

Джейн и Майкъл отвориха очи. Седнаха и се огледаха. Те бяха в леглата си, под пухените си завивки, а Джон и Барбара спяха до тях. Огънят гореше весело в камината. Утринната светлина струеше през прозореца на детската стая. И някъде отдолу, от улицата, се чуваше звукът на дзънкаща камбанка.

— Казах, кой исках кифлички? Не ме ли чухте? Продавачът на кифлички чака на улицата.

Нямаше вероятност за грешка. Гласът беше на Мери Попинз, и при това в него явно се долавяше нетърпение.

— Аз искам — каза бързо Майкъл.

— Аз искам — като ехо повтори Джейн.

Мери Попинз изсумтя.

— Тогава защо не се обадохте веднага? — каза тя троснато.

Мери Попинз отиде до прозореца и махна с ръка, за да повика Кифладжията.

Долу портата се отвори с обичайното си скърцане. Кифладжията се затича по пътечката и почука на задната врата. Той беше сигурен, че ще има поръчка от номер седемнадесет, защото цялото семейство Банкс не беше безразлично към кифличките.

Мери Попинз се махна от прозореца и сложи една цепеница в камината.

Майкъл я наблюдаваше сънено. Изведнъж разтърка очите си, подскочи и се събуди напълно.

— Между другото — извика той, — искам си Прасето! Къде е то, Мери Попинз?

— Да — присъедини се Джейн, — и аз искам Алфред! А къде са Синия Паток и Маймунката Пини?

— На горния рафт за играчки. Къде другаде могат да бъдат! — каза Мери Попинз раздражено.

Те погледнаха нагоре. Четирите играчки си седяха там, подредени в редичка, точно както тя ги беше оставила. А пред тях бяха поставени Робинзон Крузо, Зелената книга на приказките и Детски стихчета на Мама Гъска. Но книжките вече не бяха отворени както миналата вечер. Те лежаха затворени, грижливо подредени една върху друга.

— Но как са се върнали от парка? — попита Майкъл учудено.

— И къде е флейтата на Прасето? — възкликна Джейн. — И къде ти е акордеончето?

Сега беше ред на Мери Попинз да се облещи.

— Моето какво? — попита тя свирепо.

— Твоето акордеонче, Мери Попинз! Ти свиреше на него тази нощ в парка.

Мери Попинз престана да се занимава с камината и тръгна към Джейн с очи, вперени в нея.

— Бих искала да повториш това, ако обичаш! — гласът ѝ беше спокоен, но смразяващ. — Правилно ли те разбрах, Джейн Банкс? Ти твърдиш, че съм била в парка тази нощ и съм свирила на музикален инструмент? Аз?

— Но ти беше там — смело възрази Майкъл. — Ние всички бяхме там. И ти, и Играчките, и Джейн, и аз. Ние танцувахме с приказните герои вътре в Приказката!

Мери Попинз се беше втренчила в тях, сякаш не вярваше на ушите си. Изразът на лицето ѝ беше просто ужасяващ.

— Приказни герои вътре в Приказката? Хм! Май ще ви разкажа аз едни приказки в банята, ако чуя още една дума. И ще заключа вратата, обещавам ви. Виж ти, приказки! Ще видите вие приказки!

Разярена, тя се обърна, отвори вратата със сърдит жест и забърза надолу по стълбите.

Майкъл седя тихо известно време, мислейки и припомняйки си събитията от изминалата нощ.

— Интересно — каза той накрая, — мислех, че е истина. Изглежда, все пак съм сънувал.

Джейн не отговори.

Тя беше станала от леглото и поставяше стола до шкафа с играчките. Покатери се бързо, грабна животните и притича до Майкъл.

— Пипни краката им! — прошепна тя възбудено. Той пипна с ръка копитцата на Прасето, опипа сивите вълнени крака на Алфред, краката на Патока и лапите на Пини.

— Те са мокри! — каза изумено.

Джейн кимна.

— И виж! — извика тя и извади чехличките им изпод леглата и обувките на Мери Попинз от кутията ѝ за обувки.

Чехлите бяха подгизнали, имаха петна от роса. По обувките на Мери Попинз имаше малки стръкчета мокра трева. Нещо, което обикновено очакваш да намериш по обувките на някой, който е танцувал през нощта в парка.

Майкъл погледна Джейн и се засмя.

— Значи, не е било сън! — каза той щастливо. Джейн с усмивка поклати глава.

Те седяха на леглото на Майкъл и разбиращо си кимаха, мълчаливо си казваха тайни неща, които не могат да бъдат изразени с думи.

В този момент Мери Попинз влезе с кифлички в ръка.

Те я погледнаха над обувките и чехлите. Тя ги погледна над чинията с кифличките. Тримата си размениха дълги, дълги разбиращи погледи. Децата знаеха, че тя знаеше, че те знаят.

— Мери Попинз, днес Нова година ли е? — попита Майкъл.

— Да — каза тя спокойно и сложи чинията на масата.

Майкъл я гледаше тържествено и си мислеше за Приказката.

— Мери Попинз, и ние ли ще... — попита Майкъл.

— И ние ли ще... какво? — изсумтя Мери Попинз.

— И ние ли ще сме безкрайно щастливи? — попита той развълнувано.

Една усмивка, малко тъжна и в същото време нежна, се появи на устата ѝ.

— Може би — каза тя замислено. — Зависи.

— От какво, Мери Попинз?

— От вас — каза тя спокойно и занесе кифличките до огъня...

ОСМА ГЛАВА

ДРУГАТА ВРАТА

Беше тъмна и студена мразовита утрин. Бледосивата дневна светлина пълзеше между черешовите дървета и се плискаше като вода върху къщите. Вятърът стенеше из градините, мятеше се в парка със свистене и виеше по улицата.

— Бр-р-р! — каза номер седемнадесет. — Какво прави тоя проклет вятър? Вие и беснее като призрак. Хей! Я стига! Побиват ме тръпки от теб.

— Иу-у-у! Иу-у-у! Ами какво да правя? — плачеше вятърът, без да му обръща внимание.

Номер седемнадесет леко се разтърси.

— Станал съм много капризен, това е истината! — каза той дълбокомислено. — Трябва да съм спал твърде много. Какво е това?

От вътрешността на къщата се чу някакъв стържещ шум. Робъртсън Ай почистваше пепелта и поставяше нови дърва в камините.

— А, точно от това имам нужда! — каза номер седемнадесет, когато Мери Попинз запали огъня в детската стая. — Имам нужда от нещо, което да стопли измръзналите ми стари кокали. Ох, ето го пак този смразяващ вой на вятъра! Защо ли не вие някъде другаде?

— Иу-у-у! Иу-у-у! Къде ли ще е това? — ридаше вятърът сред черешовите дървета.

Огънят в детската стая се разгоря, дървата приятно попукваха. Ярките пламъчета танцуваха по гладката повърхност на цепениците и се отразяваха в стъклото на прозореца. Робъртсън Ай се беше свил в килера за метли да си почине след сутрешния труд. Мери Попинз фучеше наоколо както обикновено, гладейки дрехите и приготвяйки закуската.

Джейн се събуди преди всички останали заради виенето на вятъра. Сега тя седеше до прозореца, вдъхваше вкусната миризма на препечени филийки и наблюдаваше отражението си в стъклото. Половината детска стая светеше в градината — стая, направена изцяло

от светлина. Пламъците от огъня топлеха гърба ѝ, но имаше и друг огън, който подскачаше и светеше пред нея. Той танцуваше във въздуха между къщите и под отражението на полицата над камината. Там, навън, имаше друго дървено конче, което потръсваше глава. От другата страна на прозореца една друга Джейн гледаше и кимаше, и ѝ се усмихваше. Когато Джейн издиша върху стъклото на прозореца и нарисова физиономия върху запотената повърхност, нейното отражение направи точно същото нещо. И през цялото време, докато издишваше и рисуваше, тя можеше да вижда и всичко през себе си. Зад лицето, което ѝ се усмихваше, бяха голите черни клони на черешовите дървета. А точно по средата на нейното тяло беше стената на къщата на мис Ларк.

В този момент входната врата се тресна и мистър Банкс тръгна към Сити. Мисис Банкс побърза към дневната, за да напише отговори на сутрешните писма. Долу в кухнята мисис Брил закусваше с пушена херинга. Елът отново беше настинала и деловито издихваше носа си. Горещ в детската стая огънят в камината продължаваше да пука. Престилката на Мери Попинз скърцаше както винаги. Като цяло, с изключение на вятъра отвън, това беше една спокойна сутрин.

Обаче не задълго. Защото Майкъл внезапно скочи от леглото си и застана на вратата по пижама. Сънените му очи изглеждаха сребристосиви, когато гледаше Мери Попинз. Той се вглеждаше в лицето ѝ, после премести погледа си върху краката ѝ, и продължаваше да я оглежда с вид на искрено изумление. После разочаровано произнесе „О-о-о!“ и изтърка съня от очите си.

— Е, какво ти стана? — попита Мери Попинз. — Да не би да си загубил шест пенса и да си намерил пени?

Той поклати отрицателно глава.

— Сънувах, че си се превърнала в красива принцеса. А ето те тук, същата, както винаги.

Тя се изпъчи и гордо вирна нос.

— Който си е хубав, си е хубав! — високомерно изсумтя тя. — Много съм си добре, както съм. Благодаря ти! Аз съм си доволна, ти ако не си!

— Виж ти, принцеса! — сякаш разчете мислите ѝ Майкъл. — Всяка принцеса би дала очите си, за да стане Мери Попинз!

Той се втурна към нея и се опита да я успокои.

— О, аз съм доволен, Мери Попинз! — каза бързо. — Просто си мислех, че ако този сън беше истина, щеше да настъпи ъ-ъ-ъ... някаква промяна.

— Промяна! — възкликна тя и пак изсумтя. — Ще получиш всички промени, които искаш, и то достатъчно скоро, обещавам ти, Майкъл Банкс!

Той я погледна. Какво ли можеше да има предвид?

— Мери Попинз, аз само се пошегувах! Не искам никакви промени, наистина! Искам само теб, и то завинаги!

Изведнъж на Майкъл му се стори, че принцесите са много глупави същества и това не подлежи на никакво съмнение.

— Хм! — каза Мери Попинз все още сърдито. И почти хвърли препечените филийки на масата. — Не може да имаш нищо завинаги! Дори не си го помисляй, господине!

— Освен теб! — отвърна той самоуверено и дяволито се усмихна.

На лицето ѝ се изписа странно изражение, но Майкъл не му обърна внимание. С периферното си зрение беше забелязал какво прави Джейн. Само след миг вече се катереше на диванчето под прозореца, за да може и той да рисува по запотеното стъкло. — Виж! — каза той гордо, — аз рисувам кораб, а там има още един Майкъл, който рисува точно същия кораб.

— Ъ-хъ! — каза Джейн, без да го погледне, тъй като внимателно се вглеждаше в собствено си отражение. Изведнъж тя се обърна и извика Мери Попинз.

— Мери Попинз, коя съм истинската аз? Тази тука или онази там?

Мери Попинз застана между тях с купа овесена каша в ръка. Всеки път, когато издишваше, престилката ѝ скърцаше, а парата от купата се вдигаше като облаче. Тя мълчаливо погледна собственото си отражение и се усмихна самодоволно.

— Това гатанка ли е? — попита тя.

— Не, Мери Попинз — каза Джейн искрено, — просто искам да знам.

Гледайки я, децата за момент си помислиха, че тя ще им каже. Защото погледът ѝ стана мек и тя вдигна ръката си, сякаш искаше да докосне рамото на Джейн. После очевидно размисли, защото надменно вирна глава, обърна се и отиде до масата.

— Не знам за вас — каза тя уверено, — но за себе си със сигурност мога да кажа, че съм истинска, където и да се намирам! Майкъл, обличай се, ако обичаш! Хайде, Джейн, заповядай на масата!

Щом закуската свърши и децата седнаха на пода да строят замък от гумени кубчета, те напълно забравиха за своите отражения. Всъщност, дори да ги бяха потърсили, нямаше да ги намерят, защото огънят се беше успокоил до приглушена розова светлина и ярките пламъци бяха изчезнали.

— Така е по-добре! — каза номер седемнадесет и се притисна поблизо до земята. Топлината от огъня се просмука в костите му и къщата се събуди, щом Мери Попинз зашета из нея.

Днес тя изглеждаше по-заета от всякога. Сортираше дрехите и подреждаше чекмеджетата. Зашиваше копчета и кърпеше чорапи. Постилаше нови вестници на рафтовете, зашиваше подгъвите на рокличките на Джейн и Барбара, пришиваше нови ластици към шапките на Джон и Майкъл. Накрая събра старите дрешки на Анабел и приготви едно вързопче за бебето на племенницата на мисис Брил. Почисти рафтовете, подреди играчките и изправи книжките в библиотечката.

— Колко е заета днес! Направо ми се завива свят! — прошепна Майкъл. Но Джейн не му отвърна. Тя гледаше скърцащата, мятаща са фигура и си мислеше, че всъщност не може да разбере какво ѝ се върти в главата. Нещо — дали беше някакъв спомен? — нещо ѝ нашепваше някакви думи, смисълът, на които тя не можеше да схване напълно.

През цялата сутрин скорецът седеше на комина на съседната къща и скърцаше безкрайната си песен. От време на време прелиташе през градината и поглеждаше през прозореца към Мери Попинз със светлите си, тревожни очи. Вятърът се въртеше и въртеше около къщата, и пееше, и плачеше. Часовете отлетяха и настъпи време за обяд. Но Мери Попинз все още сновеше из къщата нагоре-надолу като малко торнадо. Тя сложи пресни жълти нарциси в буркана за сладко на полицата, опъна покривалата на мебелите и изтупа завесите. Децата чувстваха, че стаята им направо трепери под силната ѝ ръка.

— Тя никога няма да спре! — оплака се Майкъл на Джейн и добави още едно кубче към замъка.

В този момент Мери Попинз рязко спря, сякаш беше чула думите на Майкъл.

— Ето! — възкликна тя и огледа свършената работа. — Подредено е като за изложба. И се надявам да остане така!

След това свали от закачалката най-хубавото си синьо палто и го изчетка. Духна на копчетата и ги излъска, така че да блеснат. Закачи брошката си с вид на морска звезда на ревера. Тръсна черната си сламена шапка и оправи маргаритките върху нея. Така те щръкнаха прави като войничета. После свали широката си скърцаща престилка и сложи на талията си колана от змийска кожа, на който добре личеше надпис с големи змиевидни букви:

Подарък от зоологическата градина.

— Не си го носила от много дълго време — каза Майкъл, разглеждайки колана с интерес.

— Пазя го само за специални случаи — отвърна тя спокойно и закопча токата.

После взе чадъра си от ъгъла и излъска главата на папагала с пчелен восък. Сетне, с кротка усмивка, взе шивашкия метър от полицата над камината и го пусна в джоба на палтото си.

Джейн бързо вдигна глава. Някак си гледката на този поглъщащ джоб я обезпокои.

— Защо не си оставиш шивашкия метър тук? Мери Попинз, тук той е на съвсем безопасно място.

Настъпи пауза. Мери Попинз, изглежда, обмисляше въпроса.

— Имам си причини — каза най-накрая и надменно въздъхна.

— Но той винаги си е стоял на полицата над камината. Винаги, откакто ти се завърна.

— Но това не означава, че той винаги ще стои там. Каквото е хубаво в понеделник, не върви в петък — отвърна тя с превзетата си усмивка.

Джейн се обърна. Какво ли ставаше със сърчицето ѝ! То изведнъж стана прекалено голямо за гръдния ѝ кош.

— Чувствам се самотна — прошепна тя на Майкъл, като се стараеше да не го поглежда.

— Не може да бъдеш самотна, щом като аз съм тук! — той сложи последното си кубче върху покрива на замъка.

— Това е друг вид самота. Имам чувството, че ще загубя нещо.

— Може би някой зъб — каза той с интерес. — Пробвай дали не се клати някой!

Джейн цъкна отрицателно с език. Каквото и да беше това, което щеше да загуби, тя знаеше, че няма да е зъб.

— О, не ми достигна само едно кубче! — въздъхна Майкъл. — Всичко е готово, но няма комин!

Мери Попинз бързо прекоси стаята.

— Ето! Ето това ти трябва! — каза тя, наведе се и сложи едно домино на мястото, където трябваше да бъде коминът.

— Ура! Сега е напълно завършен! — извика той и погледна Мери Попинз щастливо. После забеляза, че тя е сложила кутийката с доминото до него. Като видя това, Майкъл се почувства малко притеснено.

— Имаш предвид... — каза той, преглъщайки, — имаш предвид... че можем да го задържим?

Той винаги бе искал това домино, но никога досега Мери Попинз не му разрешаваше да пипа личните ѝ вещи. Какво ли означаваше това? Беше толкова необичайно за нея. Изведнъж, когато тя му кимна, него също го бодна усещането за самота.

— Ох! — изохка уплашено Майкъл. — Нещо не е наред ли, Мери Попинз? Какво е станало?

— Лошо! — очите ѝ блеснаха сърдито. — Аз ти подарявам чудесен приличен подарък и ето какво получавам за благодарност! Това е лошо наистина! Ще знам за в бъдеще.

Той се затича към нея развълнувано ѝ грабна ръката ѝ.

— О, Мери Попинз! Нямах предвид това! Аз... ти благодаря. Просто внезапно ми дойде на ум...

— Тези мисли ще ти докарат беля някой хубав ден. Запомни думите ми — изсумтя тя. — А сега, ако обичате, всички си хващайте шапките! Отиваме на разходка, на люлките.

Този познат неин поглед стопи тяхното безпокойство. Сега тя вече приличаше на самата себе си и децата си помислиха, че наистина няма нищо необичайно. Те литнаха да се приготвят за разходка. Крещяха и се смееха, дори ритнаха замъка в бързината.

Тънките пролетни слънчеви лъчи осветяваха парка, когато те с бърза крачка тръгнаха по алеята. Сутрешната сивота беше изчезнала и вятърът вече не ревеше толкова зловещо. Нещо като зелен дим беше обгърнало черешовите дървета там, където бяха напъпили малките

зелени листенца. Във въздуха се носеше аромат на иглики, а птичките репетираха летните си песни.

— Аз ще стигна пръв люлките! — извика Майкъл.

— Само ние ще сме на люлките! — възкликна Джейн, защото при люлките нямаше други деца. И петте висяха празни и ги чакаха.

Набързо те си разпределиха местата. Джейн и Майкъл, Джон и Барбара заеха собствени люлки.

Анабел, която изглеждаше като бяло вълнено яйчице, делеше една люлка с Мери Попинз.

— А сега — едно, две, три-и! — извика силно Майкъл и люлките се разлюляха. В началото те се движеха бавно и меко, а после, когато децата поработиха с краката си, доста се засилиха.

Изпънатите въжета пружинираха в ръцете им, дървените седалки поскърцваха. По-високо и по-високо излитаха децата и хвърчаха като птички в нежните слънчеви лъчи.

Вдигаха се високо с глава, обърната към небето, и пак се връщаха надолу към земята. Струваше им се, че дърветата постилат клоните си под тях, а покривите на къщите им кимат и се покланят.

— То е като летенето! — извика Джейн щастливо, когато земята се обръщаше под краката ѝ. Тя погледна Майкъл. Косата му се развяваше във всички посоки, докато се рееше във въздуха. Близнаците цвъртяха като възбудени мишки. А сред тях, с горделива осанка, се люлееше напред-назад Мери Попинз. С едната си ръка придържаше Анабел на коляното си, а с другата стискаше чадъра си. Тя изхвърчаше нагоре и нагоре, додето черната ѝ сламена шапка се появи над дърветата, после се спускаше надолу и тогава тесните носове на черните ѝ обувки сочеха ливадата. При всеки замах на люлката в очите ѝ пламваха радостни искрици. Джейн никога не ги бе виждала толкова сини, сини като безкрайната небесна синева. Очите ѝ сякаш гледаха над дърветата и къщите, над морета и планини, над самия край на земята.

Петте люлки стенеха заедно, следобедното слънце клонеше към залез, а паркът вече изглеждаше посивял, когато изникваше под краката им. Джейн и Майкъл не обръщаха внимание. Те бяха погълнати от този сън с Мери Попинз, сън, който ги носеше нагоре-надолу между земята и небето, поклащаше, опияняваше, омайваше и който сякаш никога нямаше да свърши.

Но, разбира се, той свърши. Слънцето залезе, а заедно с него сънят. Когато последните лъчи огряваха парка, Мери Попинз стъпи на земята и люлката ѝ рязко спря.

— Време е да тръгваме — каза тя спокойно. И понеже в гласа ѝ този път нямаше напрежение, те спряха своите люлки незабавно и се подчиниха без възражения. Бебешката количка изскърца както обикновено, когато Мери Попинз сложи там близнаците и Анабел. Джейн и Майкъл тръгнаха бавно след нея. Земята все още се поклащаше под краката им. Те бяха щастливи, спокойни и мълчаливи.

Скръц, скръц — скърцаше количката по пътя. Трак, трак — тракаха токчетата на Мери Попинз. Майкъл погледна как последните лъчи погалиха бледите зелени листенца на черешовите дървета.

— Струва ми се — каза той замечтано на Джейн, — че Нели-Рубина е била тук.

— Днес тука, утре не — това съм аз! — извика тъничко гласче.

Те се обърнаха и видяха самата Нели-Рубина, търкаляща своя дървен диск. След нея идваше търкалящата се фигура на стария чичо Доджър.

— Колко хубаво се потъркалях! — възкликна Нели-Рубина. — Търсих ви навсякъде — задъхваше се тя. — Как сте всички вие? Надявам се, че сте добре! Исках да ви видя, скъпа мис Попинз, за да ви дам...

— А също и... — каза чичо Доджър бързо, — да ви пожелаем много приятни...

— Чичо Доджър — прекъсна го Нели-Рубина предупредително.

— О, извинявай! Моля те за извинение, скъпа! — веднага се извини старият човек.

— Просто нещичко, което да ви напомня за нас — продължаваше Нели-Рубина. По дървеното ѝ лице се разля усмивка. После разтърси дървената си ръчичка и пхна нещо малко и бяло в ръката на Мери Попинз.

Децата се стълпиха да го погледнат.

— Това е меденка! — възкликна Майкъл.

Джейн разглеждаше буквите на залязващата светлина и прочете:

Желая ти всичко хубаво, моя добра фея!

— Значи си тръгваш, Нели-Рубина?

— О, Боже, да! Тази вечер — Нели-Рубина звънко се разсмя и погледна Мери Попинз.

— Можеш да си го запазиш, Мери Попинз, за да го изядеш по пътя — чичо Доджър кимна към меденката.

— Чичо Доджър! — възкликна Нели-Рубина.

— О, Боже! Боже! Пак ли казах глупост? Твърде съм стар, това е истината, скъпа моя! Извинявай, моля ти се!

— Е, това е много мило от ваша страна! — каза Мери Попинз учтиво. По усмивката ѝ личеше, че е доволна. После мушна меденката в джоба си и бутна количката.

— Мери Попинз, изчакай за момент! — извика задъхан глас зад тях. Чуха се стъпки по пътеката и децата бързо се обърнаха.

— Но това са мистър и мисис Търви! — възкликна Майкъл, когато се приближиха, хванати ръка за ръка, една висока слаба фигура и една ниска и дебела.

— Ние вече се наричаме Топси-Търви! Струва ни се, че звучи по-добре — мистър Търви ги погледна над очилата си, а жена му се здрависа с всички.

— Е, Мери — продължи той с тъжния си глас, — помислихме си защо ли да не се отбием, само за малко, колкото да си вземем довиждане.

— И се надяваме, скъпа Мери, че няма да е за твърде дълго! — добави мисис Търви с усмивка. Нейното кръгло дебело лице се тресеше като желе, а самата тя изглеждаше изключително щастлива.

— Сърдечно ти благодаря, братовчедо Артър! И на теб също, Топси! — каза Мери Попинз и протегна ръка за сбогом.

— Какво значи това сбогване? Какво значи твърде дълго? — попита Джейн и се облегна на Мери Попинз. Може би заради тъмнината изведнъж ѝ се прииска да се притисне към топлото ѝ тяло и да се почувства защитена.

— Това значи, че говорите за дъщерите ми! — изскърца един тънък глас и още една фигура се появи от сянката на дърветата. — Те са толкова дълги, толкова широки, толкова огромни, толкова глупави, моите дъщери, че приличат на подскачащи жирафи. Така че явно говорите за тях.

На пътеката стоеше мисис Кори, облечена в палтото си, облепено с трипенсови монети. След нея крачеха Ани и Фани, като два тъжни гиганта.

— Ах, ето ви и вас! — изписка мисис Кори и се ухили на обещените деца. — Хм! Бързо растат, нали, Мери Попинз? Виждам, че не след дълго няма да им трябваш.

Мери Попинз кимна в знак на съгласие, а Майкъл се хвърли с рев към нея.

— Винаги ще имаме нужда от нея! Винаги! — плачеше той и прегръщаше Мери Попинз през кръста толкова силно, че усещаше здравите ѝ твърди кокали.

Тя го изгледа като сърдита пантера.

— Ако обичаш, Майкъл, да не ми трошиш кокалите! Да не съм ти сардина в консерва! — каза тя гневно и леко го отблъсна от себе си.

— Дойдох само да си разменим две думи с теб, Мери — кудкудякаше мисис Кори. — Старите думи, Мери, тези, които е най-добре да се казват бързо. Както казвах на Соломон, когато се суетеше заради онази, Савската царица, ако имаш да кажеш нещо, защо не го кажеш сега — мисис Кори погледна въпросително Мери Попинз и добави меко: — Довиждане, скъпа моя!

— И вие ли заминавате? — попита Майкъл, обръщайки се към мисис Кори.

Тя весело се изхили.

— Ами, да! Заминавам, така да се каже. Щом като някой заминава, образно казано, всички заминават. А сега, Ани, Фани... — тя се огледа. — Какво сте направили с ония подаръци, идиотки такива?

— Ето, мамо — нервно отговориха сестрите. Огромните ръце пуснаха в дланта на Мери Попинз две малки джинджифилови курабийки. Едната беше във формата на сърчице, а другата — като звезда.

Мери Попинз ахна от удоволствие.

— О, мисис Кори, каква изненада! Това е голямо лакомство, освен че ми е много приятно да ги получа.

— О, нищо, просто едно малко подаръче! — мисис Кори разтвори ръце и меките ѝ пружиниращи обувки затанцуваха до количката.

— Изглежда, всичките ти приятели са тук тази вечер! — отбеляза Майкъл на Мери Попинз.

— А ти какво си мислиш, че съм отшелник? Мисля, че имам право да видя приятелите си, когато си искам — каза тя и вирна глава.

— Само исках да кажа... — започна той, когато един радостен писък го прекъсна.

— И ако това не е Алберт! — весело извика мисис Кори.

Тя изтича да посрещне дундестата фигура, която бързаше към тях. Децата извикаха от радост, защото разпознаха мистър Уиг.

— Я, кълна се в обувките си, това е Клара Кори! — извика мистър Уиг и галантно се ръкува с нея.

— Не знаех, че се познавате! — възкликна учудено Джейн.

— От това, което ти не знаеш, може да се напише цял речник — намеси се, пуфтейки, Мери Попинз.

— Да се познаваме ли? Та ние от деца сме заедно, нали, Алберт? — възкликна мисис Кори.

Мистър Уиг се разсмя.

— Ах, добрите стари времена! — потвърди той въодушевено. — Е, Мери, как си, моето момиче?

— Благодаря ти, чудесно, чичо Алберт. Нямам от какво да се оплача — отговори Мери Попинз.

— Помислих си, че ще е добре да дойда да си кажем по няколко думи за последно. Приятно пътуване и така нататък. Тази нощ е чудесна за това — мистър Уиг погледна чистото синьо небе, което висеше над парка.

— Чудесна нощ за какво? — попита Майкъл. Той се надяваше, че Мери Попинз няма да се чувства самотна, след като всичките ѝ приятели заминат. Но в края на краищата — си мислеше той, — тя все още има мен, а какво повече може да иска!

— Чудесна нощ за плаване! Ето за какво е хубава! — ревеше Адмирал Бум гръмогласно. Той вървеше между дърветата към тях и пееше:

*Брулят бурни ветрове
кораба в това море,
но пак плаваме юнашки
и държим се ний моряшки,
че ще мине много време,
преди вкъщи да се прибереме!*

— Здравейте, дръвници! Вдигайте платната! Вдигайте котва и да тръгваме! Защото аз съм на път за... Охо! Да пресека широката Мисури! — той издуха носа си, като че надуваше ерихонската тръба и погледна Мери Попинз.

— Всички ли са на борда? — попита с дрезгав глас и сложи ръка на рамото ѝ.

— Всички са на борда, сър! — докладва тя стегнато като дисциплиниран матрос и го погледна дяволито.

— Хр-р-м-м! Е...

*Ще бъда верен аз на своята любов,
ако и тя ми бъде върна!*

Пропя той почти нежно.

— Кълна се в левия и десния борд! Кълна се в рапаните и мидите! Не можеш да причиниш такова нещо на един моряк!

— Балони, балони! — дочу се писклив глас, когато една малка фигурка профуча покрай тях и събори шапката на адмирала.

Това беше Жената с Балоните. Едно малко балонче изхвъркна и понесе жената, която не изпускате края на края му, и я завлече в сенките на дърветата.

— Довиждане, довиждане, мое скъпо Патенце! — викаше тя, изчезвайки.

— Ето я как хвърчи, като снопче светлина! — възкликна Джейн.

— Да, поне със сигурност не е влачещ се охлюв, като някои хора, които бих могла да спомена! Хайде де, вървете! — каза Мери Попинз, — нямам цяла нощ за губене!

— И аз мисля, че нямаш! — ухили се мисис Кори.

Те тръгнаха. За пръв път децата с готовност изпълняваха това, което Мери Попинз им казваше. Сложиха ръцете си на количката до нейните пръсти в черни ръкавици. Синята мъгла ги обгръщаше като река, а те бързаха заедно с бързивата групичка. Стигнаха вече до портите на парка. Тъмната алея се разпростираше пред тях, а от другия ѝ край се чуваше музика.

Джейн и Майкъл се спогледаха.

— Какво ли беше това? — казваха приповдигнатите им вежди. Искаха да останат с Мери Попинз, но също така искаха да разберат какво става. Любопитството им ги надви. За миг погледнаха тъмната ѝ синя фигура и хукнаха да тичат.

— О, виж! — възкликна Джейн, когато достигна портала. — Това е мистър Туигли със своята латерна!

Това наистина беше мистър Туигли, който изкарваше хубава сладка музика от музикалната си кутия, като деловито въртеше дръжката. Зад него стоеше малка ярка фигурка, която им беше бегло позната.

— Имаме в момента захарни с мента! — казваше тя весело на мистър Туигли, когато децата прекосяваха пътя. Тогава те разбраха коя беше тя.

*Хей, търси ме ти, търси,
от зори и до зори,
и ще видиш, че накрая
ще намериш като в рая*

*пъстра ментова наслада
с фина захар и прохлада!*

Мисис Калико пееше жизнерадостно и им махаше с ръка.

— Деца! Ако обичате! Бихте ли си помръднали малко краката! Стъпили сте върху моите рози!

Бърт Кибритопродавача клечеше на земята точно пред портала. Рисуваше на асфалта с цветни тебешери грамаден букет цветя. Елън и Полицая го наблюдаваха. Мис Ларк и кучетата ѝ слушаха музиката, застанали пред вратата на къщата си.

— Изчакайте една минутка — извика тя на мистър Туигли, — само да се кача и да ви донеса един шилинг!

Мистър Туигли се усмихна с лъчезарната си усмивка и поклати глава.

— Не се притеснявайте, госпожо! — успокои той мис Ларк. — Шилингите не ми вършат работа. Аз правя това от любов — децата забелязаха как мистър Туигли си размени поглед с Мери Попинз, когато тя излизаше от парка. Той завъртя дръжката с все сила и музиката стана по-силна и по-бърза.

— Още една забравка и картината ще е готова! — промърмори Кибритопродавача и добави още едно цветенце към букета.

— Колко изящно, Бърт! — възхити се Мери Попинз. Тя беше добутила количката до него и с удоволствие разглеждаше картината.

Той скочи на крака, грабна букета от паважа и го бутна в ръцете ѝ.

— Те са твои, Мери — каза срамежливо. — Нарисувах ги за теб!

— Наистина ли, Бърт? — усмихна се тя. — Просто не знам как да ти благодаря! — тя скри изчервеното си лице зад цветята, а децата усетиха аромата на розите.

Кибритопродавача гледеше светещите очи на Мери Попинз и се усмихваше с любов.

— Тази вечер, нали, Мери? — промълви той.

— Да, Бърт — кимна тя и му подаде ръка. Кибритопродавача я погледна тъжно, после се наведе и я целуна.

— Довиждане, Мери — прошепна той.

А тя отвърна меко:

— Довиждане, Бърт!

— Какво става тази вечер? — попита Майкъл. — Човек би могъл да помисли, че преди не е имало нощи и затова всички така се суеят.

— Тази вечер е най-щастливата нощ от моя живот — каза мис Ларк, слушайки латерната. — Никога не съм чувала толкова хубава музика, направо кара краката ми да подскачат!

— Е, нека тогава подскачат заедно с моите! — изрева Адмирала. Той грабна мис Ларк от портата ѝ и те затанцуваха полка на улицата.

— О, Адмирале! — носеха се нейните възклицания, докато той я въртеше и въртеше.

Мистър Уиг се обърна към мисис Кори.

— Клара, надявам се, че няма да ми откажеш честта! — мисис Кори ахна от удоволствие и се хвърли в прегръдките му.

— Хубави-любави котешки очички! — гукаше мисис Търви. Мистър Търви, който изглеждаше много объркан, се поддаде на нейното желание да танцуват. Широката ѝ пола се увиваше около краката му, а къдриците ѝ се вееха във всички посоки.

— Какво ще кажеш за това, а? — ухили се глуповато Полицая и преди Елън да си издуха носа, той вече я завъртя в танц.

— Раз, два, три! Раз, два, три! — силна и мелодична музика се лееше от латерната. Уличните лампи светнаха по-ярко и изпъстриха улицата със светлинки и сенки. Раз, два, три! Танцуваха краката на мис Калико, когато се въртеше в танц с мистър Туигли. Това беше толкова благозвучна и весела мелодия, че Джейн и Майкъл не можаха да устоят. Те тръгнаха и... Раз, два, три! — затропаха краката им по ечащия път.

— Хей! Какво става тук? Спазвайте правилата! Не се разрешава танцуването на обществени места! Хайде, отдръпнете се! Не задръствайте движението! — Пазачът на парка, опулен както винаги, се появи на улица „Черешова“.

— Имайте милост, не се карайте! Вие сте точно мъжът, когото търсех! — изписка мис Калико. И преди Пазачът на парка да се усети къде е, тя го завъртя в бесен танц, а той се давеше от напирещите думи, заекваше, задъхваше се.

— Клара, виж как се въртим! — извика мистър Уиг, когато мина покрай тях с мисис Кори.

— Едно време танцувах така с Хенри Осми и, о, как чудесно си прекарвахме! — пищеше тя. — Махайте се, непохватници такива!

Приберете си краката! — добави тя със съвсем различен глас на Фани и Ани, които танцуваха заедно като двойка печални слонове.

— Никога не съм била толкова щастлива! — дочуха се възгласите на мис Ларк.

— Трябва да отидеш в морето, скъпа моя Лусинда! В морето всеки е щастлив — ревеше Адмирала и се носеше във вихъра на полката.

— Сигурно ще е така — отвърна тя.

Двете кучета се спогледаха уплашено и се надяваха, че тя ще промени решението си.

Тъмнината, която се спускаше над кръга на танцьорите, ставаше все по-дълбока и по-дълбока. В центъра стоеше Мери Попинз и стискаше цветята в ръцете си. Тя леко поклащаше количката, отмервайки такт с крака си. Кибритопродавача я гледаше от тротоара. Двойките, които минаваха, танцувайки полка покрай нея, лекичко я докосваха по рамото за поздрав.

Тя стоеше изправена, а очите ѝ блуждаеха, докато местеше поглед от една двойка към друга: мис Ларк и Адмирала, семейство Топси-Търви, мис Калико и Пазачът на парка, мисис Кори в обятията на мистър Уиг и двете грамадни дъщери на мисис Кори. После светлият ѝ поглед попадна върху двете малки деца, които танцуваха, прегърнати в кръга. Тя задържа погледа си върху тях и дълго, дълго наблюдаваше очарованите им лица.

Изведнъж, сякаш бяха почувствали погледа ѝ върху себе си, те спряха в средата на танца и се затичаха към нея, смеейки се и задъхвайки се.

— Мери Попинз! — извикаха те и се притиснаха към нея. Децата чувстваха, че нямат какво повече да кажат. Нейното име изглеждаше напълно достатъчно.

Мери Попинз ги прегърна и погледна в очите им.

Това беше дълъг, дълбок поглед, който проникна направо в сърцата им и видя какво имаше вътре. После тя се усмихна и се обърна. Взе от количката чадъра с папагалска глава и гушна Анабел.

— Джейн и Майкъл, сега аз трябва да се прибера! Вие двамата можете да доведете близнаците по-късно.

Те кимнаха, все още задъхвайки се от танца.

— Бъдете послушни, деца! — каза тя кротко. — И помнете всичко, каквото съм ви казвала!

Те ѝ се усмихнаха. „Какви смешни неща говори“ — си помислиха те. Сякаш биха посмели да забравят!

Тя нежно разроши къдриците на близнаците, закопча палтото на Майкъл и стегна шалчето на Джейн.

— А сега, да тръгваме! — възкликна тя весело, обръщайки се към Анабел.

Мери Попинз притича през градинската портичка с бебето, цветята и папагалския чадър в ръце. Изправената стройна фигура се изкачи по стълбите с горделива походка, сякаш беше напълно доволна от себе си.

— Сбогом, Мери Попинз! — извикаха танцьорите, когато тя се спря за момент на входната врата.

Тя погледна през рамо и кимна. Латерната изсвири последните акорди и входната врата се затвори след Мери Попинз.

Джейн потрепери, когато музиката спря. Незнайно защо тя се почувства самотна, но може би причината за това беше студът.

Майкъл по-старателно зави близнаците.

— Ще изчакаме всички хора да си тръгнат и тогава ще се приберем.

Тя се обърна и огледа танцуващите. Те стояха неподвижни на тротоара и изглежда чакаха нещо. Защото всяко лице гледаше нагоре към номер седемнадесет.

— Какво ли гледат? — попита Майкъл и също погледна нагоре.

В прозорците на детската стая светна и една тъмна фигура се задвижи из нея. Децата знаеха, че това е Мери Попинз, която пали камината за вечерта. Изведнъж светнаха пламъците. Блестяха в стъклата на прозорците и осветиха тъмната градина. По-високо и по-високо се вдигаха езиците им. По-ярко и по-ярко засветиха прозорците. Внезапно те видяха детската стая, отразена върху къщата на мис Ларк. Тя светеше високо над градината заедно с искрящия огън, полицата над камината, старото кресло и...

— Вратата! Вратата! — разнесе се вик от тълпата на улицата.

— Каква врата? — Джейн и Майкъл се спогледаха. И едва тогава изведнъж разбраха всичко!

— О, Майкъл! Не приятелите ѝ заминават! — извика Джейн отчаяно. — Това е... О, бързо, бързо! Трябва да я намерим!

Те грабнаха близнаците с треперещи ръце и прехвърчаха през градинската портичка. Задъхвайки се от безпокойство, притичаха по пътеката през градината. Минаха през предната врата, хукнаха нагоре по стълбите и се озоваха в детската стая.

На лицата им се изписа отчаяние, когато те огледаха стаята, защото всичко беше тихо и мирно, както винаги си е било. Огънят си пукаше в камината, Анабел тихо гукаше, уютно увита в креватчето си. Кубчетата, които децата бяха използвали тази сутрин, за да строят замък, бяха прилежно подредени в ъгъла. До тях беше безценната кутийка с доминото на Мери Попинз.

— О! — задъхваха се те, учудени и объркани от това, че всичко си е същото.

Всичко? Не! Едно нещо липсваше.

— Походното легло! — възкликна Майкъл. — Няма го! Тогава къде е... Къде е Мери Попинз?

Той се мятеше из детската стая и я зовеше по име. Изтича да провери в банята, после на стълбището и отново се върна в детската.

— Мери Попинз! Мери Попинз! Мери Попинз!

Джейн премести погледа си от огъня към прозореца и изпищя.

— О, Майкъл, Майкъл! Ето я! Ето я и Другата Врата!

Той проследи линията на сочещия ѝ пръст и устата му широко се отвори от изумление.

Защото там, на външната страна на прозореца, светеше още една детска стая. Тя се разпростираше от номер седемнадесет чак до стената на къщата на мис Ларк. Всичко в истинската детска стая се отразяваше в блестящия прозорец. Там беше и светлото креватче на Анабел, и масичката, направена от светлина. Там беше и огънят в камината, и най-накрая, там беше Другата Врата, абсолютно същата, като тази зад тях. Тя блестеше като блокче светлина от другата страна на градината, зад нея бяха техните собствени отражения, а към нея по въздушния под се движеше фигурата на Мери Попинз. Тя държеше пътната си чанта в ръка, а цветята от Кибритопродавача и папагалския чадър стискаше под мишницата си. Мери Попинз премина през отражението на детската стая, покрай светещото отражение на всичките познати неща. Когато вървеше, маргаритките кимаха в короната на черната ѝ сламена шапка.

Силен вик разкъса гърлото на Майкъл и той се втурна към прозореца.

— Мери Попинз! — извика той. — Върни се! Върни се!

Зад него близнаците започнаха да хленчат.

— О, моля те, Мери Попинз, върни се при нас! — плачеше Джейн на диванчето до прозореца.

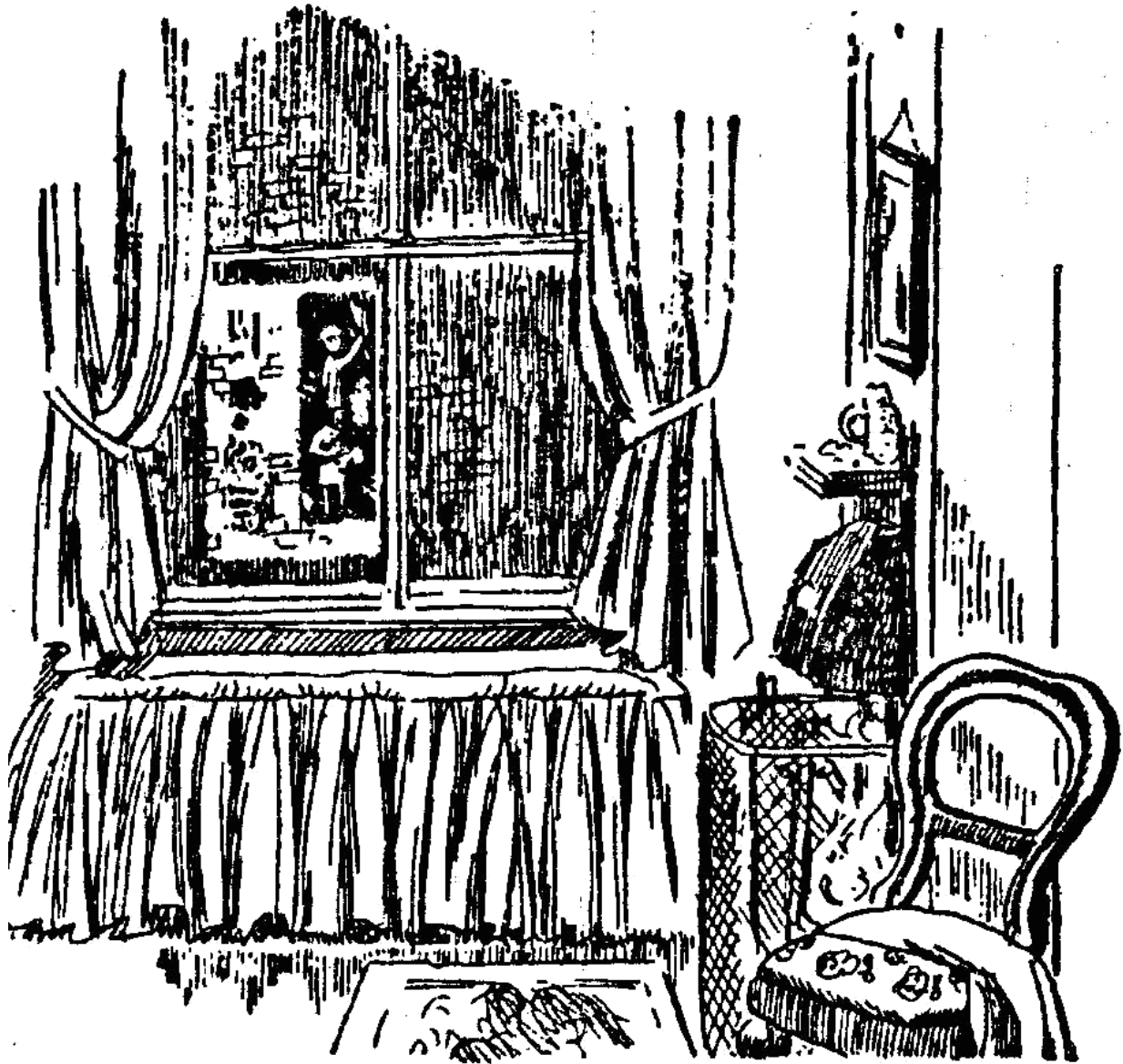
Но Мери Попинз не обръщаше внимание. Тя с бърза крачка се отправи към светещата във въздуха врата.

— По този начин тя няма да стигне никъде — каза Майкъл. — Тази врата ще я заведе само до стената на мис Ларк.

Но още докато казваше това, Мери Попинз стигна Другата Врата и я отвори широко. Децата ахнаха от учудване. Защото стената, която те очакваха да видят, беше напълно изчезнала. Зад изправената синя фигура на Мери Попинз нямаше нищо, освен небе и тъмна нощ.

— Върни се, Мери Попинз! — виеха децата всички заедно, напълно отчаяни.

Тя сякаш ги беше чула, защото се спря за момент с единия крак на прага. Морската звезда на ревера ѝ проблесна, когато тя хвърли последен поглед към детската стая. Усмихна се на четирите тъжни деца и помахна с букета си. После отвори папагалския си чадър и стъпи навън в нощта.

Чадърът се люшна за момент и светлината от огъня го освети напълно, когато той започна да се рее във въздуха. После, с тласък, сякаш се радваше, че е свободен, литна нагоре в небето. Нагоре и нагоре, покрай върховете на дърветата, отиваше с него Мери Попинз, здраво хванала се за папагалската дръжка. Латерната засвири чудесна музика, силна, горда и победоносна, като сватбен марш.

А в детската стая големият огън заглъхна и се стопи в червени въглени. Пламъците си отидоха, а с тях си отиде и блестящата друга стая. Скоро не се виждаше нищо друго, освен черешовите дървета, които се поклащаха на вятъра, и голата тухлена стена на къщата на мис Ларк.

Но над покрива се появи ярка фигура, която с всяка минута се издигаше все по-високо. Изглежда, тя беше събрала в себе си всичките искри и светлината на огъня, защото светеше като малко зрънце светлина в черното мразовито небе.

Седнали на диванчето до прозореца, децата я наблюдаваха, подпрели главите си с ръце. В сърцата си чувстваха тежест, но дори не се опитваха да си я обяснят, защото знаеха, че има много неща, отнасящи се до Мери Попинз, които са просто необясними. Никой не знаеше откъде е дошла и никой не можеше да отгатне къде отива. Децата бяха сигурни само за едно нещо — че тя беше изпълнила обещанието си. Тя беше останала с тях, докато Вратата се отвори, и когато това стана, тя ги напусна. Те не знаеха дали някога пак ще видят стройната ѝ фигура.

Майкъл протегна ръка към кутийката с доминото. Сложи я на перваза до Джейн. И те заедно я държаха, докато гледаха чадъра, плуващ нагоре в небето.

В този момент влезе мисис Банкс.

— Защо седите тук сами, миличките ми? — възкликна тя и светна лампата. — А къде е Мери Попинз? — попита и огледа стаята.

— Тя си е тръгнала, госпожо! — чу се негодуващ глас и мисис Брил се появи на стълбището.

Лицето на мисис Банкс изглеждаше стреснато.

— Какво имаш предвид? — попита тя с безпокойство.

— Ами... то стана така... — започна мисис Брил, — аз слушах латерната, която свири долу на улицата, когато видях празната количка и Кибритопродавача да приближават към вратата. Ало, казвам, къде е оная Мери Попинз? А той ми отговори, че пак си е тръгнала. Хоп, троп, и пак я няма! Дори бележка не е оставила!

— О, какво ще правя сега! — тръскаше се мисис Банкс, отпуснала се в старото кресло.

— Какво ще правиш ли? Ще дойдеш да танцуваш с мен! — чу се гласът на мистър Банкс, който се качваше по стълбите.

— Не ставай глупав, Джордж! Случи се нещо. Мери Попинз пак си е тръгнала — по лицето на мисис Банкс се четеше тревога. — О, Джордж, Джордж! Моля те, изслушай ме! — хлипаше тя и чупеше ръце.

Мистър Банкс не ѝ обръщаше внимание. Той валсираше и валсираше из стаята, хванал краищата на палтото си.

— Не мога. Долу една латерна свири „Синият Дунав“. Тарам-тарам-тарам-пам-пам! Де-ди-де-дам-дам!

И той издърпа мисис Банкс от креслото и двамата завалсираха, тананикайки страстно. Накрая уморени се срутиха на диванчето между децата си, които още гледаха през прозореца.

— Но, Джордж, това е сериозно — полуплачейки, полусмеейки се, се опитваше да убеди съпруга си мисис Банкс. Тя оправи разпиляната си коса.

— Виждам нещо много по-сериозно! — възкликна той, гледайки през прозореца на детската стая. — Падаща звезда! Вижте я! Деца, пожелайте си нещо!

Далече в небето проблясваше една искрица, проправяйки си път в тъмнината. Гледайки я, сърцата на всички се изпълниха с умиление. Долу на улицата музиката беше спряла и танцьорите стояха и гледаха, хванати ръка за ръка.

— Любов моя! — нежно каза мистър Банкс и докосна лицето на мисис Банкс. Те се прегърнаха и си пожелаха нещо на звездата.

Джейн и Майкъл затаиха дъх, изпълнени със сладостно чувство. И това, което си пожелаха, беше цял живот да помнят Мери Попинз. Къде и Как, и Кога, и Защо — това нямаше нищо общо с тях. Знаеха, че доколкото тези въпроси бяха свързани с Мери Попинз, те нямаха отговор. Ярката фигурка, движеща се бързо във въздуха над тях, щеше завинаги да запази тайната си. Но и през летните дни, които щяха да дойдат, и през дългите зимни вечери, те щяха да помнят Мери Попинз и да обмислят всичко, което им беше казала. Дъждът и слънцето щяха да им напомнят за нея, както и птиците, и дивите зверове, и сменящите се сезони. Самата Мери Попинз беше отлетяла, но даровете, които беше оставила, щяха да останат завинаги.

— Никога не ще те забравим, Мери Попинз! — въздъхнаха децата, гледайки небето.

Нейната ярка фигурка спря полета си за момент и помахаше в отговор. После тъмнината я загърна с крилото си и я скри от погледите

им.

— Изчезна! — каза мистър Банкс с въздишка, дръпна пердетата на прозореца и заведе всички до камината...

ЗА КНИГАТА И АВТОРА

След „Мери Попинз“ и „Мери Попинз се завръща“ в поредицата „Вечните детски романи“ се вписва още един роман на Памела Травърз, в който тя отново ни среща с познатите и обичани герои от предните две книги — децата на семейство Банкс и славната им гувернантка. „Мери Попинз отваря вратата“ е написан през 1944 година, но сега Издателска къща „Пан“ го предлага за първи път на българските читатели, в нов превод. Илюстрациите в книгата са на художничката Мери Шепърд и са взети от оригиналното английско издание. Любопитното е, че Памела Травърз пише този роман през годините на Втората световна война. По това време тя работи за министерството на информацията на САЩ. Въпреки военновременната обстановка авторката отново демонстрира великолепно си чувство за хумор и ни повежда към нови вълшебни приключения.

Ще припомним, че Памела Травърз е родена през 1904 г. в Куинсланд, Австралия. Започва да пише разказчета за деца, още когато самата тя е дете. По-късно сътрудничи на ирландски и английски литературни списания предимно с театрална критика. Водена от стремеж за по-успешна лична изява, младата писателка се премества в Англия. Странната и много забавна история за децата на семейство Банкс и тяхната вълшебна гувернантка започва да пише от носталгия. Издава общо шест книги с едни и същи герои. Първият роман от поредицата — „Мери Попинз“, е публикуван през 1934 година.

Това е най-хубавата и оригинална английска книга, излязла след появата на „Мечо Пух“ — пише в рецензия на вестник „Ню Йорк Хералд Трибюн“.

Серията книги за вълшебната гувернантка включва още: „Мери Попинз се завръща“ (1935), „Мери Попинз отваря вратата“ (1944), „Мери Попинз в парка“ (1952) и др.

Музикалният филм на Уолт Дисни, съчетан с анимация, превръща Мери Попинз в световна знаменитост.

Памела Травърз почина на 92-годишна възраст през пролетта на 1996 година.

Издание:

Памела Травърз. Мери Попинз отваря вратата

ИК „ПАН’96“, София, 1994

Редактор: Костадин Костадинов

ISBN: 954-657-151-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.